

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Setè període

Sèrie P - Número 110

Dimarts, 17 de desembre de 2002

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 72, segona reunió

Í N D E X

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei del procediment per a la declaració de canvi de sexe d'una persona (presa en consideració) (tram. 270-00044/06) (p. 3)

Document

de la Comissió d'Estudi per a l'Aprofundiment de l'Autogovern (tram. 260-00002/06) (p. 7)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre la posició del Govern de la Generalitat davant la crisi del *Prestige* (tram. 317-00516/06) (p. 35)

al president de la Generalitat sobre quin balanç polític fa de l'any 2002 (tram. 317-00518/06) (p. 35)

al president de la Generalitat sobre la política social i pressupostària del transport públic del Govern (tram. 317-00521/06) (p. 37)

al president de la Generalitat sobre com preveu respondre a les prioritats dels ciutadans de Catalunya per al 2003 (tram. 317-00524/06) (p. 38)

al president de la Generalitat sobre la policia de Catalunya (tram. 317-00528/06) (p. 39)

al Consell Executiu sobre la connexió de les xarxes del Consorci d'Aigües de Tarragona i les d'Aigües Ter - Llobregat (tram. 310-00442/06) (p. 40)

al Consell Executiu sobre si considera que les declaracions del president de la Generalitat demanant més inversions d'Endesa a Catalunya suposen la denúncia de l'actual protocol amb FECSA - Enher vigent fins al 2003 (tram. 310-00354/06) (p. 42)

al Consell Executiu sobre l'enterrament de 250 porcs a Vila-sacra (Alt Empordà), al costat del riu Manol i a 2 metres de les aigües subterrànies (tram. 310-00381/06) (p. 43)

al Consell Executiu sobre la concessió per via d'urgència a una entitat privada del nou centre d'acollida de nois de Girona (tram. 310-00405/06) (p. 44)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el finançament dels municipis, especialment pel que fa als municipis turístics (tram. 300-00506/06) (p. 45)

→

Interpellació

al Consell Executiu sobre la cooperació internacional per al desenvolupament
(tram. 300-00292/06) (p. 50)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les polítiques industrials a aplicar a Catalunya (tram. 300-00102/06) (p. 55)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les energies alternatives i renovables (tram. 300-00468/06) (p. 59)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el seu capteniment amb relació a les característiques del creixement
de l'economia catalana (tram. 300-00220/06) (p. 63)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la inflació a Catalunya (tram. 300-01026/06) (p. 68)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la conurbació urbana de Barcelona i la realitat metropolitana
(tram. 300-01054/06) (p. 72)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les concessions per a la prestació del servei de radiodifusió sonora
(tram. 300-01055/06) (p. 77)

Interpellació

al Consell Executiu sobre els mitjans de comunicació (tram. 300-00755/06) (p. 79)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 72.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i els lletrats Sr. Pau i Vall i Sr. Vintró i Castells.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Justícia i Interior, el conseller de Governació i Relacions Institucionals, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball, Indústria, Comerç i Turisme.

El president

Senyores i senyors diputats, es reprèn la sessió amb el punt sisè de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la presa en consideració de la proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei del procediment per a la declaració de canvi de sexe d'una persona.

Té la paraula, en primer lloc, per presentar-la, l'il·lustre diputat, senyor Àlex Masllorens, que té la paraula.

———— **Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei del procediment per a la declaració de canvi de sexe d'una persona** (presa en consideració) (tram. 270-00044/06)

El Sr. Masllorens i Escubós

Molt honorable president, i desenes de diputats que omplen en aquest moment l'hemicicle, surto a defensar aquesta proposta de resolució convençut de l'oportunitat de la iniciativa, però coneixent també les dificultats que pot trobar per prosperar. Potser no en aquesta cambra, on sembla que sí que té alguna opció, però sí en el Congrés de Diputats si decidim enviar-la fent ús de la potestat d'aquesta cambra.

I dic això perquè després de dues iniciatives de la senadora Cristina Almeida per fer prosperar una proposició de llei sobre el dret a la identitat sexual, el Congrés dels Diputats va decidir constituir una ponència sobre la matèria, el primer trimestre del 2001. Però, malauradament, els treballs d'aquesta ponència s'han vist torpedinats per la majoria, ja que només es va reunir en una ocasió, el dia que es va constituir, tot i que hi ha hagut diversos escrits a la Mesa, dels grups de l'oposició, reclamant que es continuï el procés de discussió i es dugui a bon fi el redactat d'un text definitiu.

És per aquest motiu que els tres grups que havíem presentat ja fa temps en aquesta cambra el text que avui prendrem en consideració sobre el procediment per a la declaració de canvi de sexe d'una persona, hem decidit reactivar la discussió i sotmetre a votació la tramesa al Congrés.

I, dit això, vull només remarcar que el text per al qual els demanem el vot favorable, som conscients que és relativament minimalista. Va poc més enllà d'una regulació reglamentària, però entenc que, precisament, en la seva simplicitat, modifica suficientment la normativa

legal vigent com per fer possible una millora substancial, simplificant i clarificant els passos a fer per a la declaració de canvi de sexe.

Si vostès volen, aquesta proposta podem dir que no va gaire més enllà de l'anomenada «solució petita», la famosa *kleine Lösung* que va determinar el Tribunal Federal Alemany, en la seva primera sentència del 1978, sobre aquesta matèria. Però és un gran pas endavant per a totes i cadascuna de les persones que pateixen el que fins i tot l'Organització Mundial de la Salut qualifica com a síndrome o com a patologia de la transsexualitat.

I tots sabem que una bona part de les disfuncions que es produeixen en la vida quotidiana de les persones transsexuals vénen determinades per les actituds socials de rebuig, i també –no ho oblidem– per les diverses limitacions legals que fan que no puguin viure la seva condició amb la plenitud de drets necessària.

Actualment hi ha una situació d'inseguretat jurídica, ja que els tribunals dicten sentències molt disperses, molt variades, molt diverses, i, a vegades, aquestes sentències acaben al Suprem, altres vegades no, i aquest alt tribunal no ha sabut o no ha volgut fins ara fixar una doctrina sòlida sobre la qüestió. Amb la regulació que proposem d'un procediment específic i àgil –sobretot àgil– per al reconeixement de la nova condició en el Registre Civil, entenem que contribuïm positivament a fer efectiu el dret a la justícia d'un col·lectiu humà que és víctima d'exclusió, precisament per raó de la seva condició sexual.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per presentar el seu posicionament, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds... perdó! (*Veus de fons.*) No, l'ordre, m'he equivocat. Llavors tenia la paraula, en primer lloc, l'il·lustre diputat, senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta proposta conjunta del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup parlamentari d'Esquerra Republicana i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, que pretén regular legalment el procediment per a la declaració de canvi de sexe de les persones, entenem que dona una resposta coherent i eficaç a un dels problemes específics amb els que s'ha d'enfrontar un dels sectors de la nostra societat que, tradicionalment, han estat més oblidats pels poders públics i més incompresos socialment. Els transsexuals són, en definitiva, aquells ciutadans que se senten, viuen i volen ser reconeguts socialment i jurídica com a membres del sexe contrari. I en aquesta lluita, tant personal com col·lectiva, els transsexuals s'enfronten quotidianament amb problemes, la resolució dels quals depèn, en bona part, no només d'aquesta cambra, sinó també del Parlament espanyol. I no deixa de ser xocant que, a pesar de les recomanacions que en l'àmbit internacional, per exemple, del Consell d'Europa o de les resolucions del mateix Parlament Europeu, per exemple, la de 12 de novembre de l'any 1989, sobre la no-discriminació dels transsexuals, que ni l'Estat espanyol,

ni tampoc Catalunya hagin estat a l'alçada de no pocs països que disposen ja, en aquests moments, d'una regulació específica.

El cas de Suècia, l'any 72, el més pioner; Alemanya, l'any 1980; Itàlia, el 82; Holanda, l'any 1985, i a diferents estats de la unió dels Estats Units, com Illinois, Louisiana, Califòrnia, i, fins i tot, altres estats com Sud-àfrica. Quan parlem de la necessitat del reconeixement jurídic i social dels transsexuals parlem, bàsicament, dels àmbits de la sanitat, parlem de la seguretat, parlem del medi penitenciari, fins i tot parlem de les polítiques actives d'ocupació d'aquest col·lectiu.

Només cal pensar en els conflictes que els transsexuals tenen durant tota la seva vida, per exemple, amb el sistema sanitari, on, a la pràctica, ni reben un tractament especialitzat, ni, de vegades, un tractament equitatiu, tot sovint ple de perjudicis.

Els costos econòmics, quantiosos, dels processos de reassignació de gènere, avui a Itàlia, a Alemanya, al Regne Unit, a Suècia, a Holanda ja són costejats per la pròpia Administració. Només cal pensar, tot sovint, en l'hostilitat d'un medi penitenciari que és aliè a la seva condició.

Però hi ha una qüestió tant o més sensible que aquestes que acabo de citar, d'aquelles que impedeixen, com diu el preàmbul de la Proposició de llei que estem debatent, que la persona transsexual pugui viure la seva condició amb la plenitud de drets necessària. Estem parlant de l'accés al Registre Civil, a través d'un procediment específic i àgil, que permeti, sense cap mena d'obstacles, el reconeixement de la seva condició, perquè, com se sap, l'existència i la situació jurídica de les persones ha de constar de forma pública i autèntica, i aquesta finalitat l'omple a casa nostra el Registre Civil, on consten de forma indubitada els fets que es refereixen a l'estat civil de les persones.

Es tracta, per tant, amb aquesta iniciativa que volem dur al Congrés dels Diputats, es tracta d'afegir els fets concernents a l'estat civil, condicions o circumstàncies com el naixement, la filiació, el nom i el cognom de les persones, la seva emancipació, l'habilitació d'edat, les modificacions en la capacitat, les declaracions d'absència, el matrimoni, la defunció; per tant, totes aquelles circumstàncies que acompanyen la vida de les persones, també ha d'afegir la declaració –com no!– el canvi de sexe. I no de qualsevol manera. El plantejament que fem té, creiem, les degudes cauteles i garanties perquè ho fem a través de la garantia que ens dona la declaració judicial, recaiguda a través d'una interlocutòria després d'un procediment de jurisdicció voluntària, específic, amb intervenció del ministeri públic i del metge forense, i amb la deguda publicitat a través dels diaris oficials.

I tot això, més a més, sens perjudici de recórrer, en el cas que sigui necessari, a un judici ordinari, contradictori, amb les degudes garanties per part de l'interessat o la interessada. Estem convençuts que amb aquesta mesura podrem alleujar una mica i pal·liar el sofriment de no poques persones, conciutadans i conciutadanes nostres, que tenen dret a viure la seva condició amb el respecte i amb les lleis que es mereixen.

Només em resta, senyor president, senyores i senyors diputats, agrair la feina i l'interès demostrat pel col·lectiu de transsexuals de Catalunya. Ahir, per raons horàries ens van acompanyar diferents membres d'aquest col·lectiu: la Natàlia Parés, la Beatriz Espejo, i la Iriana Sánchez, avui no ho poden fer, però, en qualsevol cas, crec que és de justícia reconèixer el seu mèrit i la seva feina.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula la il·lustre diputada, la senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la meua intervenció anirà adreçada només a fer alguns comentaris a propòsit d'aquesta Proposta de resolució que presentem, en la mesura que els arguments bàsics han estat ja donats pels diputats que m'han precedit, i que, lògicament, assumeixo.

Perquè tots reconeixem la importància de normalitzar a la nostra societat la situació en què es troben les persones transsexuals i dir «normalitzar» vol dir que es treguin els obstacles perquè tot el que implica en aquests moments dificultats per a la seva existència quotidiana i tot el que implica de discriminació, també, respecte a altres persones, puguin eliminar-se.

I tot el que aquí es preveu de cara a agilitar el canvi de nom de les persones transsexuals que vulguin realitzar-ho ens sembla que és un pas en aquesta normalització, perquè el canvi de nom no és un fet anecdòtic. De fet, en aquests moments, el sexe s'utilitza en molts camps: per determinar el dret al matrimoni, per a l'elaboració de la documentació dels individus; hi ha una especial consideració de la dimensió sexual en àrees com la laboral, l'esportiva, la sanitària, fins i tot quan hi ha privació de llibertat es separa homes i dones en centres de reclusió diferents.

Per tant, no és en absolut anecdòtic el fet que consti un determinat tipus de sexe en el cas de les persones. I en el cas dels transsexuals resulta que hi ha aquesta dissociació entre una identitat de gènere i el sexe que tenen atribuït i que consta oficialment. En el seu cas és molt difícil canviar el sexe en el Registre. No és tan difícil canviar del Registre altres coses, com el mateix cognom o el nom d'una persona. Sí que és molt difícil, en canvi, canviar el sexe que hi consta.

Cal, en primer lloc, sotmetre's a una operació de reassignació de canvi de sexe, i, finalment, al cap d'un temps, el transsexual potser podrà veure canviat el seu nom en el DNI i el seu sexe en el Registre Civil. Però tot això és una operació, tot un tràmit llarg, carregós i que, més a més, requereix aquesta condició prèvia.

Nosaltres, en aquest sentit, alleugerim, proposem que s'alleugereixi tota aquesta tramitació, amb les mesures que s'han exposat, i jo volia, en tot cas, comentar l'article tercer que pot tenir moltes interpretacions, i que donarà la que el nostre Grup, com a mínim, té. I és que es

diu: «La sollicitud ha d'anar acompanyada de certificat literal de naixement de l'interessat i prova justificativa del canvi de sexe.» Aquesta prova justificativa pot ser de diversa naturalesa; nosaltres entenem que és suficient com a prova justificativa, dues possibilitats: una, que hi hagi un certificat mèdic de transsexualitat, expedit amb totes les garanties, i que el metge forense –com aquí es diu– hauria d'avaluar, i un altre que hi hagi també com a condició el fet que una persona pugui demostrar que fa més de dos anys que viu en condicions del sexe diferent que té reassignat. Dit d'una altra manera i ben a les clares, no és necessari, al nostre entendre, justificar com a element, com a prova justificativa del canvi de sexe, que s'hagi de donar necessàriament i obligatòriament una intervenció quirúrgica per a la reassignació de sexe. I això per dues raons. Per dues raons, una de naturalesa jurídica, perquè tota persona té com a dret inherent a si mateix, protegit i garantit constitucionalment, el dret a la vida i a la seva integritat física i moral. I tota intervenció quirúrgica implica una ingerència en la integritat física de la persona, que només es justifica quan hi ha raons de salut que es requereixen de cara a protegir la vida o a millorar les condicions de vida. El sotmetiment voluntari a una intervenció no suscita problemes de cara a la seva admissió, perquè una persona pot decidir lliurement i conscientment sotmetre's a una intervenció mèdica. Sí, en canvi, que hi ha problemes si es tracta d'un requisit obligatori per arribar a aconseguir un canvi de sexe en el Registre, perquè aleshores l'exigència d'intervenció quirúrgica per a aquesta finalitat és desproporcionada, perquè el que fa, preferentment, és el dret a mantenir, si així ho considera la persona afectada, la seva integritat física.

I hi ha una altra consideració també, que és que els propis problemes de reassignació de sexe fa que algunes persones transsexuals decideixin no ser intervingudes i puguin continuar la seva existència, amb la seva normalitat, a partir d'assumir aquelles condicions físiques que tenen. En aquest sentit, en els transsexuals masculins, per exemple, la cirurgia de reassignació sexual és una operació molt agressiva i amb resultats incerts i insatisfactoris. En el cas de la transsexualitat femenina hi ha un cert consens o una certa creença que el resultat és més satisfactori, funcional i estètic, però moltes de les persones que s'han sotmes a aquest tipus d'operació la viuen gairebé més com una castració que com una reassignació de sexe, i això també implica aquest element que –com deia ara mateix– implica una vulneració a la integritat física de les persones.

Per tant –i com el mateix col·lectiu de transsexuals de Catalunya demana–, nosaltres entenem que ha d'haver-hi, efectivament, proves justificatives del canvi de sexe, però aquestes proves justificatives no passen necessàriament per una intervenció quirúrgica per a la reassignació de sexe, sinó per garanties mèdiques que efectivament existeixen trastorns de transsexualitat en els mateixos termes que demana l'Organització Mundial de la Salut, que pensem que és un indicador prou suficient i garantista de cara a considerar aquesta síndrome com una patologia que altera la situació física, psíquica de la persona, i per tant, simplement amb aquest certificat, o –insisteixo– amb una prova de dos anys, seria motiu justificatiu del canvi de sexe.

Res més, senyors diputats, senyores diputades, esperem que aquesta proposta pugui avançar, que pugui ser un pas que contribueixi que des del Congrés de Diputats puguin modificar-se totes aquestes traves que en aquests moments existeixen perquè les persones transsexuals puguin realitzar el canvi de sexe en el Registre Civil, i per tant, doncs, amb la seva documentació, puguin salvar-se a partir de considerar aquesta proposta.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. En nom del Grup Popular, l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera té la paraula.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, diferents i complexos efectes que –com s'ha dit– deriven de la transsexualitat, juntament amb la necessitat de fixar els requisits i condicions per poder veure reflectit també el canvi de sexe en el Registre Civil, i protegir alhora els drets de terceres persones, fan del tot necessari, en opinió del Grup Popular, procedir a recollir, mitjançant una normativa, el criteri majoritari actual de la doctrina i de la jurisprudència.

El Grup Popular creu que és necessària l'existència d'una normativa, d'un text legal que doni resposta als problemes que pot plantejar avui el dret a la identitat sexual. Una normativa que donés més seguretat jurídica i evités que l'articulació i resolució dels problemes que pot plantejar aquesta realitat social estiguessin en mans de l'àrbitri judicial.

S'ha criticat també, per part d'algun grup, el sistema utilitzat a l'Estat espanyol, i el que sí que m'agradaria constatar és que la gran majoria de països del nostre entorn resolen els problemes administratius que genera la transsexualitat mitjançant la jurisprudència. A més a més d'Espanya són Romania, Bulgària, Polònia, Portugal, Grècia, Luxemburg, Bèlgica, França i Suïssa els que tenen el mateix sistema que l'Estat espanyol. Malgrat això, crec que existeix el consens suficient per poder afirmar que la resposta política als problemes que pateixen els transsexuals ha de ser necessàriament legislativa. La identitat sexual és l'expressió del lliure desenvolupament de la personalitat i de la dignitat de l'ésser humà, i per això cal protegir-la per llei.

Per totes aquestes raons, el Partit Popular va presentar, ara fa dos anys, una moció al Senat, impulsada també pel col·lectiu de transsexuals de Catalunya, instant el Govern de l'Estat a impulsar les accions necessàries per garantir el respecte a la pròpia identitat sexual i al seu lliure exercici, i entre aquestes, la salvaguarda, per part de l'Administració, dels drets a la identitat sexual, que és, precisament, el que els tres grups plantegen avui, vint-i-quatre mesos després que el Partit Popular ja ho demanés en el Senat.

En aquesta mateixa línia, el Ple del Senat –com s'ha dit– va prendre en consideració, el 7 de març de l'any passat, una proposició de llei sobre el dret a la identitat sexual, que va ser aprovada per unanimitat dels grups parlamentaris. Aquesta Proposició no de llei, que

va ser aprovada pel Senat, senyores i senyors diputats, és molt més àmplia del que avui proposen els grups del Partit Socialistes de Catalunya - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds. I, a més a més, senyores i senyors diputats –com també s’ha dit– es troba el text legislatiu, en aquests moments, en tràmit de ponència en el Congrés. Per tant, crec que ha quedat molt clar quin és el capteniment del Grup Popular pel que fa a aquesta matèria.

Els puc assegurar, senyores i senyors diputats, que el nostre Grup votaria favorablement aquesta proposta de resolució si el Congrés o el Senat no haguessin pres en consideració la Proposició de Llei, però és que sí que ho va fer, i –com els he dit– es troba en aquests moments en tràmit de ponència. Per tant, els grups parlamentaris han presentat ja les seves esmenes i el que resta és que –com bé deia el senyor Masllorens– es convoqui la ponència i es comenci a treballar.

Creiem que no és bo que existeixin dos tràmits paral·lels legislatius sobre la mateixa qüestió en el Congrés, i és per aquesta raó que, com que nosaltres estem d’acord en el fons però no en la forma, el Grup Parlamentari Popular, en aquesta ocasió, s’abstindrà en el seu vot.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l’illustre diputat senyor Marcel Riera.

El Sr. Riera i Bou

Molt honorable president, senyores i senyors diputats, molt bon dia. Per tal de centrar la qüestió que estem discutint, permetin-me una afirmació, que per als experts segur que es tracta d’una obvietat, però que en un tema d’aquestes característiques no crec que hi sigui sobrer.

El transsexual és una persona que se sent del sexe oposat al qual pertany biològicament, i el transsexualisme és una categoria diagnòstica, reconeguda per l’Organització Mundial de la Salut des de 1968, que consisteix en un tipus de trastorn d’identitat sexual de gènere, que conforma un estat que altera profundament el benestar personal físic, mental i social de la persona. Parlem, doncs, d’això i no d’una altra cosa, encara que, justament a causa de les dificultats en la percepció d’aquest fenomen, s’hi donin derivacions amb una altra mena d’implicacions que poden distorsionar-ne la visió que se’n sol tenir, i que són la causa d’una percepció social, popular i simplista, que porta, a vegades, a una incomprensió d’aquesta problemàtica i a la discriminació de les persones que la pateixen.

No obstant això, s’ha avançat força a casa nostra, i a remolc dels progressos que es donaven en altres països durant els darrers anys, en el reconeixement de la transsexualitat com un fet, amb causes i implicacions mèdiques, psicològiques, sanitàries, legislatives i jurídiques que cal tractar sense la cotilla dels prejudicis morals, que –no ens enganyem– encara l’envolten.

Si hem progressat en aquest camí, ha estat amb l’ajut de la tolerant evolució de la nostra societat, gràcies a l’organització de les mateixes persones transsexuals, amb moviments per a la defensa dels seus drets i de la seva dignitat, i també a causa dels avenços de la ciència, que, mitjançant la cirurgia estètica i plàstica, ha aconseguit resultats que permeten d’adaptar, cada vegada amb més precisió, el físic dels transsexuals a les seves característiques psíquiques i emocionals.

Arran d’aquest seguit d’esdeveniments, el nostre Parlament va adoptar, el 22 de març de l’any passat, una resolució que és una bona prova, tot i que modesta, dels avenços que nosaltres mateixos hem aconseguit en aquest camp, i a la qual el Govern de la Generalitat va donar compliment, tal com consta en el nostre *Butlletí Oficial* del 29 d’octubre també de l’any passat.

No obstant això, avui tractem aquí la presa en consideració d’una altra proposta que tracta exclusivament del procediment per declarar i inscriure registralment el canvi de sexe d’una persona. És veritat que hi ha una iniciativa legislativa paral·lela en el Congrés de Diputats que fa més de dos anys que està en tramitació i que en aquests moments es troba en ponència, però ens ha semblat que això no podia anar en detriment de la possibilitat que el Parlament pogués prendre una iniciativa unilateralment.

Parlem d’inscriure registralment el canvi de sexe d’una persona, i aquesta és només una part, tot i que important, de la problemàtica subtil i complexa d’un tema que –com he dit– hem tractat altres vegades, i que hauria de poder-se concretar en el cas que la persona afectada presentés una demanda judicial en què sol·licités la rectificació registral, per tal d’acordar-la amb el sexe que sent i que aparenta, prèvia presentació dels requisits que els jutges determinin.

Malgrat que ja s’han produït avenços en el Codi penal pel que fa a aquesta matèria, creiem nosaltres que caldria establir un procediment ordinari i d’ofici que evités la necessitat de recórrer en cada cas a les decisions dels tribunals i de la jurisprudència, fet que comporta afegir temps i costos amb posterioritat a la superació d’unes situacions personals que són sempre difícils i, a vegades, també doloroses, a més d’augmentar la inseguretats jurídica a causa del risc que es donin simultàniament decisions legals no coincidents, i fins i tot contradictòries, a l’hora de resoldre casos semblants, sempre amb perjudici dels afectats.

El març de l’any passat discutíem aquí, tot i que en Comissió, una proposició no de llei durant el debat de la qual es va esmentar la conveniència de dur a terme alguna mena d’iniciativa parlamentària que permetés agilitar aquest tipus de tràmits en el Registre Civil. Aquesta proposta, amb les modificacions i millores oportunes, creiem nosaltres que és escaient que sigui traslladada al Congrés dels Diputats de Madrid, que és a qui correspon de legislar en aquesta matèria.

Per això avui discutim la seva presa en consideració, i conseqüentment amb anteriors posicionaments i amb el to, el contingut i la lògica de la nostra intervenció, la posició i el vot del Grup Parlamentari de Convergència i Unió hi serà favorable, amb l’esperança, més que no

pas la confiança, amb l'esperança que un cop allí sigui també aprovada.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Passem, ara, a cridar a votació. *(Pausa llarga)*

Senyores i senyors diputats, ens posem ja en disposició de votar la presa en consideració de la proposta de resolució, per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de procediment per a la declaració de canvi de sexe d'una persona.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 102 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

Document de la Comissió d'Estudi per a l'Aprofundiment de l'Autogovern (tram. 260-00002/06)

A continuació, en el setè punt de l'ordre del dia, procedim al debat i votació del document que recull el resultat dels treballs de la Comissió d'Estudi per a l'Aprofundiment de l'Autogovern.

Per fixar el seu posicionament, té la paraula en primer lloc l'il·lustre diputat senyor Rafel Ribó, en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds.

(Remor de veus.)

Prego silenci, si us plau, senyores i senyors diputats. Prego, senyors diputats, que o seguin o surtin de l'hemicicle.

(Persisteix la remor de veus.)

Esperi's un segon, senyor diputat. *(Pausa.)* Prego silenci...

Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Li demanava quant de temps teníem a les intervencions, perquè portem vint-i-dos anys arrossegant aquest tema i valdria la pena que ens ho prenguéssim amb prou serietat i rigor. I dic «rigor», que no està renyit amb sensualitat ni amb calidesa, però sí amb una mena d'ordre sistemàtic sobre el que anem a debatre.

El nostre Grup té clara consciència que aquesta és una temàtica que no depèn només de Catalunya. No fa pas tant que estava de moda el patriotisme constitucional, que ara ha perdut una mica de «prestigi», però que semblava ser la teoria orientadora del que caldria plantejar de cara al desenvolupament de l'autogovern.

Jo volia dir als senyors diputats i senyores diputades que, quan ens lamentem del clima que trobem als interlocutors a l'Estat espanyol sobre el tema de l'autogovern, tampoc podem deixar d'assenyalar que sovint aquests interlocutors, en tots aquests vint-i-dos anys, han estat socis parlamentaris de la majoria de Govern a Catalunya. És ben legítim fer els pactes que calgui

amb qui es vulgui; el que no és legítim és amb una mà reivindicar l'autogovern i amb l'altra pactar amb aquells que –tots hi convenim– són els més contraris al desenvolupament de l'autogovern.

L'any 80 –ho he dit una vegada fa molt poques setmanes, però ho vull repetir avui– des d'aquesta tribuna el president de la Generalitat es va comprometre a reformar l'Estatut. Allò era un autèntic despropòsit, que, inaugurada l'etapa autonòmica, purament i simplement per aconseguir el suport d'Esquerra Republicana, i així també evitar el que hauria estat la cosa més normal i democràtica, un govern plural d'esquerres a Catalunya, es van comprometre a allò que saben que no ha produït ni una sola coma d'alteració del text estatutari. Van jugar ja, de bell antuvi, amb la qüestió més seriosa que hi ha, i més específica, sobre el futur de Catalunya.

L'any 87 en aquest hemicicle es va fer un debat monogràfic de tres dies sobre l'Estatut. Els torno a convidar a repassar les dotze conclusions d'aquell debat perquè vegin que pràcticament no se n'ha complert ni una. I eren compromisos que es preniën des del Govern de Catalunya, que començava per un afegitó, que no es va votar però que va afegir el president de la Generalitat, dient que es comprometia a anar a plantejar aquells punts fins i tot al cap d'Estat.

Fa molt poc, al debat de política general del 2002, es va votar una resolució on es plantejava que a la propera legislatura hi hauria l'impuls per a la reforma de l'autogovern.

I el que ningú posa en dubte, excepte el Grup que votarà en contra, és que hi ha motius més que suficients per fer una reforma de l'autogovern. Siguin motius històrics de les insatisfaccions que varen quedar pel camí de l'elaboració de l'Estatut d'autonomia de Catalunya; siguin qüestions no previsibles quan es va fer l'Estatut, com eren els forts corrents migratoris que avui estan alterant la població a la majoria de societats com la nostra, com és el canvi tecnològic especialment en el món de la comunicació, com és la globalització econòmica; siguin processos polítics que tampoc es preveïen, com el canvi de fronteres a Europa, que va començar amb l'ensorrament del bloc de l'Est i continua per l'ampliació de la Unió Europea.

És en aquest sentit, doncs, que qualsevol persona que miri amb serenitat el que tenim com a Estatut del 79 i el món actual ha de concloure que cal una actualització i cal una reforma.

La Comissió ha tingut temps i materials, i jo diria criteris, com per proposar una bona reforma. I dic, sobre el text que anem a votar després, que, pel que fa a l'Informe de la Comissió, hi ha una claredat tecnicojurídica que jo crec que no es pot superar. Si algú es vol plantejar seriosament què cal millorar per millorar l'autogovern, des del punt de vista tecnicojurídic, està en l'Informe de la Comissió, Deixo de banda plantejaments polítics de qui vulgui anar més enllà o més cap aquí. Ho torno a dir, si es vol reformar l'autogovern, la Comissió aporta amb el seu Informe tones d'argumentacions tècniques i jurídiques.

No gaudim d'un escreix molt important de juristes de reconegut prestigi en aquesta matèria. Tots els que po-

dem pensar, els més representatius, han passat per la Comissió, han donat els seus criteris, i jo crec que s'han recollit prou bé al Dictamen final. I en aquest sentit no vull deixar d'assenyalar la tasca esplèndida del lletrat, ara professor universitari, Joan Vintrolà, que ha resumit molt bé totes aquestes argumentacions. Si molt m'apuren, els diré –començant per criticar-me jo mateix– que no ens mereixem la tasca que han fet aquests experts i el mateix lletrat. I els diré per què no ens la mereixem.

Incrementar l'autogovern no solament és una qüestió tecnicojurídica, sinó que és democràtica. I vull sortir al pas, fins i tot a articles d'aquest matí, dels qui creuen, i de vegades des de l'esquerra, que parlar tant de l'Estatut és distreure el personal. Parlar de l'autogovern és una qüestió democràtica i social. Millorar els mecanismes d'autogovern és avançar en l'aprofundiment democràtic. I, a més, com més poders puguem tenir, més polítiques socials podrem fer; d'un color o d'un altre, dependrà de qui guanyi les majories de govern, i és ben legítim, però més polítiques socials podrem fer. No he entès mai com, amb banderes socials, es vol tacar o minvar l'exigència de la reivindicació de l'autogovern.

Ara bé, lamento dir –i suposo que aquesta part de la meva intervenció no agradarà gaire a alguns dels presents– que hi ha un manifest entorpidiment polític per fer avançar l'autogovern. I hi és a Catalunya; he parlat del que hi pot haver a nivell d'Estat, hi és a Catalunya.

És responsabilitat de tots nosaltres, que portem vint-i-dos anys arrossegant-nos sobre aquesta matèria i encara no hem aconseguit treure'n l'aigua clara. Però és una responsabilitat graduable; depèn dels nivells en què cadascú sigui, n'ha d'assumir més. No s'hi val aquí, a Catalunya, culpar el PP com a responsable que no avança l'autogovern. En definitiva, legítimament, el PP defensarà les seves posicions, i, si manté el que coneixem, serà una posició discrepant sobre cinc grups parlamentaris.

No s'hi val a culpar el PSOE que no avanci la reforma de l'autogovern. Recordo, per exemple, titulars com els següents: «Convergència acusa el PSC d'enterrar la Comissió d'Autogovern a Madrid.» Ja n'hi ha prou de distreure el personal amb arguments tan barats, de tan poca volada, que no serveixen ja per enganyar ningú, sobre el debat real que es pot fer per fer avançar l'autogovern a Catalunya; només serveix que per entorpir.

A la Comissió d'Autogovern hi van haver tres partits polítics que, amb un treball seriós, van presentar un document, l'anomenat «tripartit». Poc després va ser el Govern, no pas el Grup de Convergència i Unió, el Govern, que, malgrat que hi havia comparegut en totes els seus vessants, institucions, òrgans, etcètera, a correu va presentar un nou document, que és més que conegut perquè és no res més que la síntesi de moltes elaboracions d'experts. Benvingut aquest document!

Poc després va ser quan es va dir que calia frenar la Comissió; poc després es va anunciar que tindríem una proposta de nou Estatut per part del conseller en cap, Artur Mas, deien, cap al març o l'abril. Ara es parla d'un text de bases; ja no un text articulat, sinó un text de bases.

Jo pregunto: a què juguem? –a què juguem? Si el Parlament vota crear una comissió de reforma de l'autogovern, si es consulta tot el consultable seriosament d'aquest país, si s'aporten totes les propostes que es poden aportar per part de tots els grups parlamentaris, si tenim temps per madurar el que calgui, per què aquestes oscil·lacions? A què juguem?

Excuso ja referir-me al sànet del que eren les juntes de portaveus per veure com havíem de votar avui el Dictamen d'aquesta Comissió, que és l'expressió ja quasi tragicòmica, psicodèlica, del que ha estat aquest entorpidiment polític, desproporcionat, amb la claredat d'arguments tècnics i amb la reivindicació democràtica i social que vulguem fer amb l'autogovern.

Nosaltres creiem que cal, de debò, expressar públicament –i no sé si es farà avui, en aquest debat– quin compromís adquireix cada grup parlamentari, què és el que vol cada grup parlamentari. Nosaltres ho diem ben clarament: que el Dictamen de la Comissió avenci; segon, quin compromís prenem per aplicar allò que haurem dit que és el que volem. Nosaltres ja ho diem: el descabdellament immediat de totes les mesures que conté el Dictamen de la Comissió d'Autogovern. Aquí i a les Corts generals. I a partir d'ara. Que és la tercera pregunta: amb quin calendari? Propera legislatura, mes de març..., tot això són conjectures purament i simplement en funció d'estratègies legítimes de partit, però no de Parlament i de fer avançar l'autogovern amb el que és l'argument més important, l'argument de la màxima força unitària de Catalunya.

Tenim en aquests moments a les nostres mans, i ho tenen vostès publicat al *Butlletí*, un instrument. Vull fer-los notar que és la primera vegada que arriba al plenary d'aquest Parlament un dictamen d'una comissió per millorar l'autogovern i per reformar-lo. És la primera vegada. Deixem ara totes les aixeres que he citat abans, del 80, 87, del 2000; és la primera vegada que arriba un dictamen després de mesos de treball d'una comissió composta per tots els grups parlamentaris.

Tenim un instrument. Com es demostrarà en la votació d'avui, hi ha voluntat política, si més no –no entendria altra cosa–, que significarà que quatre grups sobre cinc, una majoria aclaparadora d'aquest hemicicle voti avui a favor d'aquest instrument.

Tindríem –i ja sé que això de vegades esparvera– la possibilitat de consultar la població per saber quin grau de suport social hi ha darrere d'aquesta voluntat d'autogovern. I no em vinguin amb arguments que la població no en sap, sobre aquesta matèria o l'altra. Sàpiguen que al Quebec se'ls va consultar, per exemple, si estaven d'acord amb els acords de Lake Meech. Quin ciutadà del Quebec sabia el que eren els acords de Lake Meech? Fixin-se quina pregunta més el·líptica! O se'ls va consultar, al seu dia, sobre si estaven d'acord amb un estatus de sobirania associació, que ni el tractadista més agosarat s'atreveria a definir unívocament què significa «sobirania associació».

Es tracta només d'atrevir-se –ho torno a dir: ja sé que esparvera– amb quelcom que és absolutament democràtic que és no només d'elaborar un tema seriosament, portar-lo a debat en un parlament i aconseguir una

majoria com aconseguirem avui, sinó constatar el grau de suport que podem tenir entre la població.

Senyores i senyors diputats, no hi ha volta de full. Posin-s'hi com vulguin. El tema està ben esclarit. Fins i tot, qui vulgui inventar noves fórmules –torno a dir, per buscar un gruix– de consens s'equivoca. Tothom té dret a anar molt lluny, a pretendre anar molt lluny o més a prop. Tothom té dret a demanar o la independència o que siguem purament i simplement una *región*. Però si es vol un dictamen, una voluntat política i un calendari seriós sobre com fer avançar l'autogovern, avui tenim un bon instrument a les mans. I torno a fer la pregunta: per què no l'apliquem, i per què no l'apliquem en aquesta legislatura? Què és el que cal esperar? Un, si fos malèvol, podria pensar que s'espera a veure si hi ha una majoria o una altra després de les properes eleccions a nivell d'Estat espanyol. És la fórmula de sempre, i ha estat una fórmula anacrònica, com es demostra que en vint-i-dos anys no han variat ni una coma de l'Estatut. O un pot concloure encara més malèvolament el contrari: ja estan bé les coses com estan, que és la resposta més senzilla que es pot fer quan algú no toca una llei. Si Catalunya no té una llei electoral avui i passa per la vergonya de ser l'única comunitat autònoma que no té una llei electoral, i hi ha a l'Estatut un mandat per fer-la, és perquè a qui ha tingut la possibilitat de fer-la ja li estan bé les coses. Podríem concloure el mateix sobre l'autogovern? Podríem concloure que el que passa, i podríem descobrir, que malgrat els discursos abrandats de nacionalisme resulta que ja està bé aquella paradoxa de saber jugar al mateix temps amb un nacionalisme abrandat i, de l'altra, accontentar l'espanyolisme que pugui circular per Catalunya?

Deixant de banda els qualificatius ideològics sobre les posicions, en aquests moments, ho torno a dir, tard o d'hora –vint-i-dos anys, cadascú que ho interpreti com vulgui–, hi ha damunt de la taula una possibilitat de posar-se a treballar a partir dels acords que es prenguin avui com a Ple per desenvolupar l'autogovern, i això sí, a partir d'ara nosaltres, des de la nostra modesta veu, sortirem al pas de qui vulgui fer ja campanya electoral monotemàtica sobre la qüestió de l'autogovern. Hi ha qui pot somiar que d'aquí a les eleccions de la tardor Catalunya estigui només pendent en l'escenari polític autonòmic de qui és autonomista, qui és nacionalista, qui és català, qui és espanyol i un llarg etcètera, com tantes vegades hem sentit utilitzar. Nosaltres no entrarem ni en el parany de segrestar el debat democràtic sobre opcions amb una visió monotemàtica ni en el parany de competir a veure qui la diu més grossa, a veure qui és capaç de proposar la cosa més forassenyada.

Jo demanaria que avui prenguéssim seriosament el que es pot debatre i es pot votar, que ho féssim d'una forma molt tolerant, fins i tot amb una tolerància que, de vegades, en temes de nacionalisme, ens ha mancat. Els recomano com fa una al·legació forta Sebastià Castellio contra algú que ha passat com una gran figura de la humanitat, com és Joan Calví, Calvino, quan argumenta que els intolerants poden triomfar amb unes visions unilaterals del món, però poc poden fer avançar ni les seves pròpies causes.

Gràcies, president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en la història política del nostre país, si volem, és possible que avui es converteixi en una data simbòlica. Avui una majoria d'aquesta cambra pot fer, si vol, un pas històric, és a dir, expressar la voluntat de 123 escons sobre 135 d'avançar decididament cap a l'ampliació del nostre marge de maniobra en l'àmbit de l'autogovern. Aquest Ple haurà de ratificar un informe que, justament, es debat en Ple gràcies a una proposta d'Esquerra Republicana. Aquest Ple aprovarà la conveniència que Catalunya disposi d'un nou instrument polític per a un nou marc institucional. De fet, Esquerra Republicana, des del mateix moment de l'entrada en vigor de l'Estatut d'autonomia actual, com sovint en recorda aquí, ja en va plantejar la modificació, perquè enteníem que l'Estatut es trobava per sota de les necessitats reals de la societat catalana.

Han passat vint-i-tres anys, però, finalment, s'engega ara la maquinària política que ha de fer possible un nou estatut per a la Catalunya del segle XXI. La Comissió, que ja va ser plantejada i promoguda per Esquerra a l'anterior legislatura, ha aprovat uns criteris per sota dels quals cap reforma no serà creïble, perquè són uns mínims de mínims per començar a caminar. És per això que Esquerra hi manté un vot particular que recull plenament les aspiracions polítiques de sempre expressades de forma gradual, propostes que han estat, en el nostre cas, el resultat del treball rigorós i tenaç del Grup Parlamentari, en aquest cas a través de la tasca del diputat Joan Ridaó, que s'han convertit també en un autèntic motor clau en la Comissió corresponent.

No podem passar per alt en quin context va entrar en vigor aquest Estatut d'autonomia, un estatut d'autonomia que ha vist, després de la seva aprovació, tot un seguit de mesures absolutament centralistes i uniformistes en el nou marc autonòmic nascut, nascut, ja, amb unes condicions d'hipoteques, de condicionants, de les limitacions pròpies del context polític en què naixia el sistema democràtic a l'Estat espanyol.

Cal dir, però, que d'aquell moment cap aquí s'hi han anant afegint altres elements negatius. Per una banda, claríssims dèficits estructurals, com és, per exemple, la participació de les comunitats autònomes en la formació de la voluntat estatal, sobretot en política europea. Aquí ens trobem molt lluny no només d'estats de composició federal, com la República Federal Alemanya o Austria, com Bèlgica, sinó també lluny d'estats més propers, probablement, en la cultura política i també geogràfica, com és el mateix Portugal.

En realitat, un dels elements que ha estat poc valorat, infrautilitzat, ha estat la mateixa noció de nacionalitat que reconeixia la Constitució espanyola i que incorporava, també, el mateix Estatut d'autonomia de Catalu-

nya. De fet, l'Estatut neix, en part, gràcies a la mala consciència del franquisme, que tenia una part important dels sectors democràtics i progressistes espanyols, però ben aviat es va veure com es passava del reconeixement de la diferència nacional, de la riquesa de la diversitat nacional, a l'uniformisme, i començava el cafè per a tothom per diluir aquesta realitat diferent, un cafè per a tothom que comportava, també, segurament, procediments una mica ridículs, com el de les comunitats autònomes que es van haver d'inventar de pressa i corrents una bandera o un himne perquè no en tenien.

Per tant, queda clar que la nostra mateixa existència venia ja d'abans d'aquesta mateixa Constitució, d'aquest mateix Estatut, i, justament, la recuperació de la Generalitat va ser l'únic element visible de ruptura amb el franquisme i d'enllaç amb la tradició democràtica republicana anterior a la dictadura.

Però van venir, després, pactes autonòmics, els pactes autonòmics de la UCD i el PSOE, els del PSOE i el PP, que van acabar d'imposar una generalització en el conjunt de l'Estat i van, per tant, modificar el sentit originari del marc institucional inicial.

Des d'aquell moment fins ara podem parlar claríssimament d'estancament de l'autogovern. Han passat vint-i-tres anys des de l'aprovació de l'Estatut d'autonomia de Catalunya i encara podríem fer un inventari llarguíssim de competències i de serveis pendents de traspassar, i això afecta tots els governs que hi ha hagut a l'Estat espanyol, de centre, d'esquerres, de dretes, o cadascú deu saber quina qualificació ideològica és aquella en la qual es poden trobar més còmodes. Sigui el que sigui, el cert és que l'Estatut d'autonomia de Catalunya està encara, en part, per complir per part dels governs espanyols de tots els sistemes, tots els enfocaments ideològics.

A això hi hem d'afegir un reforçament de les lleis bàsiques i també una lectura constitucional absolutament uniformista i centralitzadora que ha anat impulsant també conceptes nous, nocions noves inexistents, que no apareixien en el bloc constitucional inicial. Per exemple, la mateixa referència de llengua comuna.

De fet, aquella voluntat política que va fer que l'Estatut d'autonomia de Catalunya comencés a caminar i que tingués, com va tenir també, i s'ha de reconèixer, no tenim cap inconvenient a reconèixer-ho, un suport majoritari, tant l'Estatut com la Constitució a Catalunya, aquella voluntat política a poc a poc s'ha anat esfilagarsant, s'ha anat desfent, i avui aquell Estatut ja s'ha convertit amb un instrument polític no només inferior a les necessitats de la Catalunya del segle XXI, sinó inferior a les mateixes possibilitats que el mateix marc legal determina.

Per Esquerra Republicana de Catalunya, doncs, el marc institucional haurà de ser modificat, ho haurà de ser l'Estatut, i ho haurà de ser també en algun moment la Constitució espanyola, que, feliçment, no sent l'Estat espanyol, encara que sovint ho sembli, com una religió de llibre únic, comporta que és un marc legal dinàmic i que, per tant, com la mateixa Constitució preveu i com preveu el mateix Estatut, pot ser modificat democràticament si així ho vol la majoria.

En aquest sentit, «modificat» vol dir, des de la nostra perspectiva, en la línia d'un respecte més gran a la plurinacionalitat de l'Estat, cosa que implicaria parlar del títol vuitè i parlar, com a mínim, també, del títol preliminar d'aquesta mateixa Constitució.

Ens trobem avui, doncs, i s'apunta sovint, i vam ser des d'Esquerra Republicana qui ens referíem fa molt de temps ja a aquests nous elements en el paisatge del segle XXI..., al fet que quan s'aprova l'Estatut d'autonomia encara l'Estat espanyol no havia ingressat a la Unió Europea, no s'havia produït l'allau immigratòria amb la intensitat amb què s'ha produït fins ara, ni tampoc el desplegament de les noves tecnologies, però hi ha encara un altre factor d'arrel i de caràcter estrictament democràtic, i és el fet que la majoria del cos electoral actual, la majoria de ciutadans i ciutadanes de Catalunya que tenen dret a vot avui a Catalunya, no van poder sancionar, per motius d'edat, l'actual marc institucional, nascut, com dic, en el context de condicionants i pressions pròpies de la fi d'un règim. Per tant, això implica que hi ha també un imperatiu democràtic més enllà d'imperatius de caràcter polític, tècnic o d'actualització, que forcen a disposar d'un nou marc legal, un marc legal que, d'altra banda, també, posa de relleu fins a quin punt hi ha una veritable manca d'autonomia per part del mateix Govern de la Generalitat en la mesura que tota reforma de l'Estatut haurà de ser vehiculada com una llei orgànica estatal.

Arribats en aquest punt, i compartint, com és lògic, aquests mínims que planteja l'informe de la Comissió, el nostre Grup Parlamentari manté, com deia, un vot particular, un posicionament particular, que és útil, que permet conèixer exactament fins a quin punt nosaltres entenem que a Catalunya li ha arribat l'hora d'anar més lluny. Catalunya ha d'anar més lluny, perquè, així, amb més autogovern, podem assegurar unes millors condicions de vida digna per al conjunt de la nostra societat, podem assegurar també la modernització del país i un sistema real d'igualtat d'oportunitats per a tothom.

Hi ha, doncs, problemàtiques noves, hi ha noves competències que Catalunya haurà d'assumir per fer front a aquestes noves realitats. Per exemple, tot el relatiu a, des de la nostra perspectiva, un fet que ja hi és ara pel procediment de la delegació de competències, policia de trànsit; les mateixes competències en matèria d'immigració, quan Catalunya concentra el 25% de la immigració a tot l'Estat; s'hauria de suprimir l'autorització prèvia sobre acords de cooperació intercomunitaris i reformar l'apartat que fa referència a la possibilitat d'ampliar acords en tractats de contingut bàsicament cultural amb altres territoris, i, com en certa manera ja s'havia intentat en aquesta mateixa cambra per part d'alguna de les seves més altes instàncies, incorporar-hi un apartat, un títol relatiu als drets i deures polítics, econòmics, socials i culturals dels ciutadans d'aquest país.

Hi ha en aquest informe que acabarem votant una clara invitació que vam suggerir relativa a la participació en el debat, prèviament a l'aprovació en referèndum d'un nou marc institucional per a Catalunya, la invitació feta a participar-hi a organitzacions i entitats representatives de la societat civil d'aquest país, però també

als municipis catalans i al conjunt de la ciutadania, en la línia d'allò que ja va ser el precedent republicà del plebiscit a través dels ajuntaments l'any 1931. Això ens donaria, de fer-ho així, una legitimitat democràtica i un suport civil absolutament inqüestionables des de qualsevol punt de vista.

La reforma, doncs, si volem, avui, la voluntat explícita de reforma del marc legal, començarà a caminar a partir d'avui davant la contrareforma amb un sentit involutiu que des de fa ja anys està promovent l'actual Executiu espanyol. Una contrareforma que té com a objectiu essencial desvirtuar del tot aquell model dels inicis quan, com apuntava fa uns instants, una part de la societat espanyola tenia la mala consciència de la dictadura repressiva que les diferents comunitats nacionals de l'Estat havien sofert durant molts anys.

Per nosaltres com a força política no tindria sentit que no plantegéssim aquí, també, que, entre els valors democràtics, que constin o no constin en el nou marc institucional, per nosaltres són irrenunciables, és el mateix valor democràtic d'un dret col·lectiu que Esquerra Republicana té en la seva Carta fundacional des dels mateixos orígens, com és el dret democràtic a l'autodeterminació, dret que d'altra banda va ser tornat a votar favorablement el desembre de 1989 a proposta precisament d'Esquerra Republicana.

Estem plantejant, doncs, la necessitat d'un nou pacte polític, fonamentat en el reconeixement de la nostra identitat nacional i en la lliure associació, si volem, a un Estat plurinacional com l'Estat espanyol. I això s'ha de fer per la via, evidentment, del referèndum amb una interpretació al màxim oberta i possible del marc constitucional vigent. Evidentment que per part d'Esquerra Republicana també cal plantejar que en algun moment hi haurà d'haver un pacte polític amb l'Estat, però també ens demanem si aquest pacte no hi és, si aquest pacte no es produeix, si Madrid rebutja qualsevol possibilitat d'avançar, si tornarem a assegurar-nos i donar aquella imatge de ser un poble assegut que sempre és molt pitjor que un poble agenollat.

Quan fa vint-i-tres anys que reclamem un nou Estatut, que ningú, doncs, confongui els papers. Benvingut sigui tothom a la consciència de la necessitat de la reforma, però que els darrers a convocar la manifestació no tinguin la pretensió de dur en solitari la pancarta de la capçalera. Ni en solitari ni en parella de fet, aquí no hi ha d'haver ni l'Estatut de Convergència, ni l'Estatut del Partit Socialista, ni l'Estatut d'Esquerra, ni l'Estatut d'Iniciativa ni, si mai s'hi veiessin amb cor, l'Estatut del PP. Aquí hi ha d'haver l'Estatut de Catalunya, que ningú tingui la temptació de pactar a la baixa al rebedor de cap edifici a Madrid, sigui al carrer Ferraz o al carrer Gènova, un dia de visita, el futur de Catalunya. No, doncs, als pactes bilaterals. Sí als acords nacionals que no exigeixen cap més permís que el que digui el poble de Catalunya, perquè els pobles que demanen permís no són pobles, no són països, són simples províncies. Si el tren basc arrenca per la via d'ample europeu amb pau i llibertat, com volem, nosaltres no ens quedarem al baixador del passeig de Gràcia esperant el permís del revisor de torn. Si Madrid bloqueja, haurem de fer un pensament i avançar de debò, no com a eslò-

gan, cap a una Catalunya sense límits. No hi haurà més passos sense el primer pas, i el d'avui és el primer, però l'acceptació de la gradualitat per part d'Esquerra no comporta la renúncia a cap horitzó final. Van retallar Núria i van retallar Sau, no ens quedarem quietes si ara no obrim un nou període constituent.

Des d'Esquerra, el nostre horitzó, bo i acceptant la via tranquil·la de la gradualitat, no és ser una comunitat autònoma més, sinó un país sobirà a Europa, perquè el que volem és anar de l'autonomia a la sobirania, de l'Estatut a l'Estat, el nostre, com ho hem volgut sempre, pacíficament, democràticament, tranquil·lament. Avui si volem comença un nou dia per Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Alberto Fernández Díaz.

El Sr. Fernández Díaz

Senyor president, senyores i senyors diputats, des de la creació de la Comissió d'Estudi per a l'Aprofundiment de l'Autogovern el Grup Popular ha plantejat, a través de les nostres aportacions als treballs de la Comissió, formulades per la nostra portaveu, Dolors Nadal, aspectes concrets que cal desenvolupar a partir de competències que ja ens atorguen la Constitució i l'Estatut. Tot això amb l'únic objectiu d'oferir als ciutadans de Catalunya un autogovern amb plenitud de desenvolupament i capaç d'assolir les aspiracions de Catalunya abandonant la coartada a la reivindicació i superant els debats estèrils i les controvèrsies electoralistes.

El que el Partit Popular ha plantejat al llarg dels treballs de la Comissió i avui refermo és que al segle XXI el desenvolupament de les nostres institucions d'autogovern ha de fer-se des de la corresponsabilitat i la gestió eficaç de les nostres competències per tal de millorar la qualitat de vida i d'oferir noves oportunitats. Catalunya ostenta avui un grau i unes capacitats d'autogovern que, no només són les més importants de la nostra història contemporània, sinó que superen les d'alguns estats federals o de major tradició federalitzant que Catalunya, especialment després de l'aprovació del nou model de finançament. Això ho demostra el fet que l'Administració general de l'Estat gestioni un 48% de la despesa pública, mentre el 52% restant és responsabilitat de les comunitats autònomes i de les administracions locals. Una altra dada significativa que evidencia clarament aquest procés de descentralització de l'Estat autonòmic és que un 51,6% del personal al servei de l'Administració correspon en aquests moments a les comunitats autònomes, un 20% correspon als ens locals i només un 27,8 correspon a l'Estat.

No és aliè a aquestes dades el nou model de finançament autonòmic, aprovat recentment, que suposa l'avenç més important de l'autogovern per a Catalunya dels últims anys, plantejament aquest que he de fer no només des d'una òptica estrictament econòmica, és a dir, que ens permet disposar de més autonomia financera, de més recursos, amb la possibilitat de gestionar

un pressupost de gairebé tres bilions de les antigues pessetes, sinó també que ens permet avançar des de l'òptica política.

Aquestes, entre altres moltes dades que podria afegir, demostren que hi ha una cantarella falsa que recorre d'un temps ençà la vida política catalana, un eslògan electoralista buit de contingut, segons el qual estem en una situació d'involució autonòmica. Mai, encara en data d'avui, mai ningú no ha donat una sola dada de pèrdua de competències de Catalunya. Qui diu, en aquests moments, qui sosté, fins i tot avui en aquesta sessió parlamentària, als ciutadans de Catalunya que les nostres competències estan en perill, qui parla d'involució autonòmica té l'obligació i l'exigència de dir quines competències ha perdut Catalunya. I la veritat és que res ni ningú amenaça o qüestiona la pervivència o l'enfortiment dels graus d'autonomia política i les capacitats d'autogovern que avui ostentem des de Catalunya i, el que és també important, la suficiència financera per exercir-les.

Per això des del Grup Parlamentari Popular considerem que és hora de superar la lògica reivindicativa i de l'enfrontament, és hora de donar pas a una nova cultura política basada en la participació, en la lleialtat institucional i en la cooperació, és el moment d'administrar la normalitat enfront de la permanent excepcionalitat, enfront d'aquells que han mantingut a la Comissió i també al llarg d'aquesta sessió, probablement, propostes com si res hagués canviat en vint-i-tres anys d'autogovern.

Per això des del Partit Popular ens proposat i apostem per millorar els mecanismes de cooperació, perquè és una necessitat, en tots els estats compostos per tal que puguin complir el seu objectiu fonamental, que és garantir els serveis als ciutadans i garantir, també, el desenvolupament en benestar de la nostra societat.

Ara, després de la configuració bàsica a la distribució competencial i del seu finançament, arrodonit amb el nou marc del model autonòmic, cal abordar una nova fase centrada en la creació de nous mecanismes i de tècniques de cooperació, per una banda, i en el perfeccionament dels ja existents, per una altra, perquè tots els poders polítics puguin orientar la seva actuació a l'eficàcia o a la millor atenció dels drets dels ciutadans.

La veritat és que la realitat d'un model tan descentralitzat com el nostre és que no existeix a Espanya cap àmbit de decisió on es puguin exercir competències pròpies sense tenir en compte les competències d'altres administracions. En un sistema de distribució de poders com l'actual, on gran part de les competències són concurrents i compartides, els innegables beneficis derivats de la descentralització política requereixen més que mai una cooperació lleial perquè no es vegin enterbolits o compromesos per un engranatge deficient.

Si s'afirma, com es fa molt sovint, que hi han actuacions estatals restrictives de l'autogovern de Catalunya, bé per actuacions de legislació bàsica orgànica o en títols competencials transversals o en matèria supra-autonòmica, això, jo suposo que no en tindran el menor dubte, que hauria donat lloc a un increment de la conflictivitat, perquè suposo que tots compartirem que el Govern de la Generalitat i el Parlament de Catalunya

tenen competència per recórrer davant del Tribunal Constitucional, i suposo, també, que alguns coincidiran que el Govern de Catalunya és ja diligent, suposo que tots coincidirem que el Parlament de Catalunya és també diligent i que si tant el Govern o el Parlament haguessin cregut que hi ha invasió competencial ja haurien recorregut en aquests anys de govern del Partit Popular davant les instàncies constitucionals i, per tant, la conflictivitat s'hauria vist incrementada.

Doncs, bé, just a l'inrevés, amb el Govern del Partit Popular, també amb governs del Partit Popular amb majoria absoluta, la conflictivitat competencial ha baixat. Malgrat aquesta pretesa conflictivitat entre la Generalitat i l'Estat, que alguns posen com a exemples d'una suposada involució autonòmica, el que s'observa de debò és una reducció considerable de la conflictivitat. Això afecta les impugnacions a l'Estat contra disposicions de la Generalitat, això afecta impugnacions de la Generalitat, també, contra les disposicions de l'Estat. I el que hi ha evidentment..., un grau de comparació molt evident és que en aquesta sisena i setena legislatura de Govern del Partit Popular a Espanya la conflictivitat entre l'Estat i la Generalitat s'ha reduït fins a quatre cops en relació amb la conflictivitat existent en anteriors etapes de Govern socialista.

Per això des del Partit Popular volem aprofundir en allò que el Parlament va constatar després de vint-i-tres anys d'autogovern, i és que Catalunya no ha utilitzat totes les possibilitats que ens ofereix l'Estatut, i resta encara un gruix molt important de competències en les quals no existeix un desplegament legislatiu, competències que apareixen reflectides en el document presentat pel Grup Popular i que afecten matèries tan diverses com el règim electoral, la investigació científica i tècnica, l'ordenació del sector pesquer, l'educació o la protecció de la família, entre moltes altres. A aquest incompliment, a més, hem d'afegir pel que fa a l'exercici de la potestat reglamentària per part del Govern l'absència del corresponent desplegament reglamentari de moltes disposicions legals, convenientment enumerades en el document lliurat pel Grup Parlamentari Popular.

Finalment, també, jo voldria afegir que en aquests moments el que existeix de debò com a principal prioritat de l'autogovern, per fer-lo més proper, més intens i amb més sentit social a Catalunya, el que existeix és una veritable, una autèntica necessitat d'impulsar des de Catalunya algunes reformes estructurals de gran importància, i que ja ha apuntat en reiterades ocasions el Grup Parlamentari Popular, com són l'ordenació del territori, la reforma tributària, la reforma per millorar la qualitat educativa o la gestió sanitària i assistencial a la gent gran o a les persones discapacitades, si no, la necessitat d'impulsar una llei d'estabilitat pressupostària.

Aquestes sí que són les reformes que precisa Catalunya, reformes per garantir la continuïtat dels cicles de progrés i benestar i no pas l'obertura de nous cicles reivindicatius, com si res no hagués canviat en els últims vint-i-cinc anys, i obrir debats que sabem tots com comencen però no sabem pas com poden acabar.

I en aquest context considero que reclamar una reforma estatutària o, fins i tot, un nou Estatut per a Catalu-

nya és legítim, però és també com a mínim contradictori amb el fet que moltes de les nostres competències no s'hagin encara exercit o que suposi ignorar que gràcies a l'Estatut i a la Constitució hem aconseguit les majors quotes de prosperitat i d'autogovern de la nostra història contemporània.

És per tot això que des del Partit Popular defensem i reiterem avui la vigència de l'Estatut i l'estabilitat estatutària, i és per això, també, que avui novament reiterem que encara l'Estatut d'autonomia i la Constitució continuen tenint més futur que passat. I ho fem perquè res justifica els intents d'alterar la realitat que contenen alguns dels plantejaments que avui hem escoltat i que després probablement es reiteraran, plantejaments que pretenen traslladar als ciutadans que l'actual marc estatutari no permet desenvolupar les potencialitats de Catalunya o que les nostres fites estan en perill.

Ara, i amb la voluntat d'apropar l'Administració als ciutadans i un cop tenim l'Estat de les autonomies en plenitud de desenvolupament, estimem que ha arribat el moment d'impulsar la segona descentralització i de dotar els ens locals de mecanismes i finançament suficient perquè puguin oferir amb total garantia als ciutadans els serveis propis del poder polític que els reconeix la Constitució.

Hem assistit al llarg dels últims anys, també, a un procés d'integració econòmica i cultural que evoluciona a gran velocitat. És el procés d'integració i de construcció europea i la trajectòria que en aquest sentit estableix la mateixa Unió ens afecta, Catalunya i els catalans, directament, i suposa també el desenvolupament d'un procés en el qual Catalunya s'insereix plenament, i en què ha de participar, en què participa i en què és requerible, per una banda, la millora dels mecanismes de participació de Catalunya en la formació de la voluntat europea, i, per una altra, dotar la nostra societat de més capacitat i protagonisme per articular processos de connexió.

Senyores i senyors diputats, saben perfectament que el Partit Popular ha participat en una comissió que no va votar. I ho vàrem fer perquè estem oberts a tots els debats. Hem fet aportacions als debats, també des del document propi, i hem fet també aportacions amb esmenes parcials quan no amb el nostre propi vot particular.

I per què ho hem fet? Ho hem fet perquè volíem que..., des d'aquesta participació, que considerem obligada dintre de les regles democràtiques, tots els debats són legítims. Una altra cosa és que alguns debats són absolutament irrealistes, per allunyats de les prioritats socials, a més d'electoralistes. I per això, en el seu moment, nosaltres, perquè enteníem que aquest debat no estava plantejat al si de la nostra Comissió..., no vàrem participar de la necessitat de la seva constitució.

Però tampoc hem participat d'una altra decisió, no tan sols en aquest cas de la constitució d'aquesta Comissió, sinó en la forma en què aquest debat s'ha hagut d'abordar en el Parlament de Catalunya.

I per això des del Grup Popular volem expressar que acceptem, acatem la decisió del president del Parlament de Catalunya, presa a l'empara de l'article 124 del Reglament, però no hi podem estar d'acord. Ja ho vàrem

dir a la Junta de Portaveus, quan vàrem expressar la nostra discrepància que l'Informe hagi de ser avui objecte d'una sola votació, sense poder votar separatament els plantejaments polítics formulats per tots i cadascun dels grups parlamentaris.

És tan rocambollesc el joc d'equilibris i d'aparences que avui s'està fent, que uns diran que es voten continguts i uns altres diran que voten només la recepció pel Ple de l'Informe, quan no simplement la seva estructura. Tothom, tret del Grup Parlamentari Popular, votarà en el mateix sentit, però no trigarem gaire a veure interpretacions ben diferents sobre el que han votat fins i tot aquells que hauran coincidit en el mateix sentit de vot favorable.

Jo vull fer una pregunta molt clara en aquesta sessió. Per què no s'ha votat separatament aquelles parts de l'Informe que el Grup Popular reclamava? Per què es neguen, la resta de grups parlamentaris que configuren aquesta cambra, a poder fixar davant els ciutadans de Catalunya de forma clara i entenedora quin és el seu posicionament? Què és el que es vol amagar? Quines contradiccions es volen deixar enrere? Quina estranya coincidència entre Convergència i Unió i el Partit Socialista? O potser no hi ha aquesta estranya coincidència; potser amb aquesta coincidència Convergència i Unió aconsegueix que el Parlament de Catalunya no constati explícitament que l'autogovern no ha sigut exercit plenament a Catalunya en els últims vint-i-tres anys malgrat tenir competències per fer-ho en l'actual marc estatutari, i, d'altra banda, el Grup Socialista veu diluïdes les seves coincidències en matèria d'autogovern amb Esquerra Republicana; coincidències amb una formació independentista que incomoden el partit fraternal, el Partit Socialista Obrer Espanyol, i que desorienten encara més l'electorat socialista català que encara creu en un projecte plural i compartit des de Catalunya amb la resta d'Espanya. Després del pacte a l'ombra a la Sindicatura de Comptes entre Convergència i Unió i el Partit Socialista, ens trobem que comencen a veure la llum les primeres aproximacions entre Convergència i Unió i el Partit Socialista de cara a les properes eleccions catalanes.

I jo no voldria finalitzar, senyor president, la meua intervenció sense agrair les aportacions fetes en les seves compareixences i treballs pels senyors Bayona, Ferret, Ballbé, Albertí, Gerpe, Argullol i Aja, algunes de les quals des de la més absoluta discrepància amb el Partit Popular, però és obligat reconèixer aquestes aportacions.

I també volem reconèixer el treball fet per la presidenta de la representació catalana de la Comissió Mixta de Transferències, així com als vocals que també varen compareixer, i, tanmateix, al president del Consell Consultiu, al conseller en cap i a la consellera de Governació i Relacions Institucionals, i molt particularment i especialment al lletrat de la Comissió, senyor Joan Vintó.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pasqual Maragall i Mira.

El Sr. Maragall i Mira

Molt honorable senyor president, hem donat avui, hem donat fins ara, fins avui, crec, un pas endavant significatiu, molt significatiu, en la revisió de l'Estatut del 1979.

Durant aquesta legislatura, ja ho vam dir, a l'inici de la legislatura, en la celebració del vintè aniversari de l'aprovació del text del 79, havien de cristallitzar i han cristallitzat algunes iniciatives rigoroses i amb projecció de futur demanades per la majoria de les forces polítiques catalanes i per l'opinió pública, en el sentit d'adequar la nostra norma jurídica bàsica, adequar-la a les exigències del dia d'avui.

A partir d'aquell moment, de l'inici de la legislatura, es va iniciar un procés parlamentari lent, que, tanmateix, a poc a poc, ha anat avançant, en la Comissió d'Estudi per a l'Aprofundiment i avaluació de l'Autogovern, que així es diu la Comissió.

El document de síntesi que conté l'Informe que es sotmet ara al Ple detalla els objectius i els instruments per actualitzar el nostre marc estatutari i constitucional. Ha esta aprovat per una ampla majoria de la Comissió.

Amb la votació d'avui, i per primera vegada des de la seva constitució, el 1980, aquesta cambra es pronunciarà de forma solemne i de forma precisa sobre la necessitat de renovació del nostre autogovern i sobre els aspectes i instruments per a fer-lo factible. Hem de felicitar-nos, crec sincerament, d'aquest resultat; hem aconseguit allò que al principi de la legislatura semblava impossible, segons l'opinió d'analistes i d'alguns dirigents polítics que seuen en aquests escons.

Ha quedat clar que l'exigència de renovar el nostre Estatut recolza en una amplíssima majoria política, superior als dos terços de vots que calen per aprovar un projecte de nou Estatut, i m'hi tornaré a referir, perquè aquest és un element fonamental; superior aquí com a prefiguració també d'una majoria que es donarà, n'estic segur, en el Parlament espanyol.

Què esperem, doncs –què esperem, doncs–, per posar-nos a fer la feina? Hem de seguir i hem de continuar el que avui aprovem. Hem de convertir les recomanacions que avui aprovem en el Projecte de llei orgànica que contindrà el nou Estatut.

Per què cal fer-ho des d'ara mateix? Mirin, sabem quins són els ritmes i les circumstàncies d'aquests processos –ho sé per experiència pròpia en el cas de la Carta municipal–, i per això mateix crec necessari fixar un calendari sense dilacions.

Comptem amb les dues condicions necessàries: un acord en els temes fonamentals i una majoria més que suficient. És clar, per tant, que aquesta legislatura ha de ser la que faci la part de la feina que pertoca fer al Parlament català.

Què o qui podria impedir-ho? Només un compromís d'investidura entre Convergència i Unió i el Partit Popular. Ho sabem. Doncs, bé, ha arribat el moment en què Convergència i Unió respongui davant la majoria qualificada que dona suport a la revisió de l'Estatut. Ha arribat aquest moment, senyors diputats.

Si vostès volen, poden avançar amb nosaltres, amb els altres grups de la cambra, i en realitat tampoc no incompliran el seu compromís, perquè el nou Estatut, el nou Estatut que podem preparar aquí en aquesta mateixa legislatura, aprovant-lo aquí, no serà aprovat fins a la propera; en definitiva, quan el Parlament espanyol ratifiqui el projecte d'Estatut català. Hi haurà aleshores a Madrid la majoria absoluta favorable, n'estic segur, que ara no hi és. Pensin una mica, facin números i veuran que les majories surten. Pensin una mica, facin números i veuran que les majories surten, que sortiran. No vull imaginar, per altra banda –no vull imaginar, per altra banda–, un senat votant contra el Congrés. Aquesta seria una crisi sense precedents en la història, en la jove història però ja carregada d'anys, de la democràcia espanyola.

En canvi, si no completem aquí i ara la primera etapa del procés, arrisquem amb molta probabilitat que tot aquest itinerari s'hagi de posposar més enllà de l'any 2008. Com podrem aleshores explicar aquest retard a la ciutadania catalana? Com podran vostès fer creïbles les seves demandes de més autogovern si no aprofiten ara les circumstàncies favorables que tenim? Com podrem nosaltres? No podran. No podrem.

Els convido, doncs, a avançar, i a fer-ho de la manera que convé: sense partidismes, amb el màxim de sentit institucional de país. L'Estatut de Catalunya que els convido a iniciar la seva redacció és l'Estatut de tots, l'Estatut dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, i la seva renovació no pot ser apropiada per ningú. No podem ignorar la trajectòria històrica del catalanisme polític; Manresa, Núria, Sau..., són aquells episodis de la nostra història que ens diuen com s'han fet els projectes estatutaris: des del consens i des de la unitat.

Volem l'Estatut que Catalunya necessita, no l'Estatut d'un partit o d'un altre. Totes les forces polítiques catalanistes el podem fer junts, i el farem junts. Aquesta és la nostra proposta; la que defensem ara i la que defensem sempre.

Ens va sorprendre agradablement fa un parell de mesos que Convergència i Unió anunciés que optava per un nou Estatut, que rectificqués les seves posicions anteriors i s'acostés a les posicions dels altres grups que ho havien demanat des de feia temps en aquesta cambra i en la Comissió. Però ens va sorprendre molt menys agradablement, i va sorprendre també els mitjans i els experts, que s'anunciés la presentació de l'«Estatut de Convergència i Unió», entre cometes, d'un text articulat que es faria públic en un acte de partit, en un acte electoral. La rectificació d'ahir és benvinguda.

Nosaltres proposem que les bases que han de convertir-se després en articulat de l'Estatut siguin elaborades per una instància de prestigi reconegut, com és l'Institut d'Estudis Autonòmics, amb participació d'experts que representin totes les orientacions doctrinals en la matèria. Si aquest Parlament decideix de fer-ho així, serà un gest d'admissió de la transcendència del que estem fent.

Compartim, finalment, la convicció que és necessari un canvi a fons en el text estatutari: un nou Estatut. Per què necessitem un nou Estatut? Perquè en aquests vint-i-tres anys s'han produït molts canvis respecte de la situ-

ació de Catalunya i de l'Estat de 1979; canvis no previstos ni en la Constitució, senyors diputats, senyores diputades, ni en l'Estatut.

No cal fer referència a tots aquests canvis, en el nostre país, a l'Estat, a la Unió Europea o a tot el món; són prou coneguts. Però potser no és tan conegut el fet que són canvis que han modificat moltes de les categories jurídiques que van influir en la preparació de l'Estatut a finals dels anys setanta. L'autogovern no significa avui la protecció d'un reducte preservat de tot contacte exterior; l'autogovern significa avui la voluntat de participar en totes les decisions –les europees, les estatals, les internacionals– que afecten Catalunya, la voluntat de formar part de la gran xarxa de la governació, a tots els nivells. I això fa entrar en crisi alguns conceptes jurídics antics i transforma institucions polítiques que hem conegut. Només cal veure l'exercici d'imaginació que s'ha de tirar endavant en aquest moment per a la construcció de la nova Unió Europea i de la seva Constitució.

Quin contingut proposo en aquest nou Estatut? No puc enumerar aquí totes les exigències, per descomptat, d'aquest Estatut renovat, però sí que haig d'esmentar-ne algunes. Ha de ser un text que contempli els drets i deures de la ciutadania, dels homes i de les dones de Catalunya –insisteixo: homes i dones–, perquè aquests drets i deures són la base de les polítiques socials que reclama la societat: educació de qualitat, habitatge assequible, atenció especial als gèneres i a totes les etapes de la vida –infància, joventut, maduresa, gent gran, solidaritat ambiental i seguretat pública.

Que quedi clar, l'Estatut no és una llei per a nosaltres, els que estem aquí reunits. L'Estatut és una llei perquè nosaltres, amb les directrius que nosaltres aprovem, el Govern, fem a Catalunya el que els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya necessiten per viure millor, i la gent de Catalunya ha de sentir que quan parlem de l'Estatut estem parlant de la seva vida, de la seva casa, de la seva escola, de la seva pensió, del seu treball, de la seva ocupació, del seu territori, del seu municipi. Ha de ser l'Estatut de les persones, la base legal per a l'operació política en benefici de tots els seus ciutadans d'aquelles competències que Catalunya té; ha de ser un text que revisi la distribució de competències amb els criteris propis de la cultura federal, que va avançant arreu del món en formes diverses; ha de ser un text que estableixi una nova relació entre la Generalitat i els ajuntaments, una nova confiança entre ells, redistribuint competències i recursos, descentralitzant l'Administració autonòmica en les set regions o vegueries previstes en la comissió Duran - Roca i simplificant l'actual garbuix de delegacions; ha de ser un text que garanteixi el pluralisme social i polític en els mitjans de comunicació i en els organismes i agències dependents de la Generalitat; ha de ser un text que asseguri la protecció del medi i l'aprofitament racional dels recursos naturals, això que anomenem ara la «nova cultura de l'aigua»; ha de ser un text que expressi la voluntat de formar part d'un Estat plural i d'una Unió Europea multinacional i plurilingüística, afirmant el principi d'entesa entre els pobles hispànics i entre els pobles europeus; ha de ser un text que garanteixi una justícia més propera, una cassació catalana i una policia més eficaç i unificada.

L'enumeració possible no s'acaba aquí, certament, i, entre altres coses, hem de tenir en compte també el nou finançament de la Generalitat que participi en la normació i en la recaptació dels impostos, un sistema de finançament perfectament compatible, a la meua manera de veure, amb les exigències de la cohesió i la fraternitat amb els altres pobles d'Espanya i més enllà.

En tot cas, que quedi clar, nosaltres estem disposats a dialogar amb les altres forces polítiques sobre els continguts de l'Estatut i sobre el procediment que hem de seguir a partir d'aquest moment. El Parlament serà la seu on es procedirà a tot aquest esforç. És aquí on s'ha de fer la tramitació del text legal, i tampoc, en aquest sentit, ens podem adormir. S'ha de constituir la ponència conjunta preceptiva, i ha de fer-se, molt honorable senyor president, a la nostra manera de veure, del nostre Grup, sense dilació.

Vull assenyalar un altre aspecte del procés. No seria altament recomanable –em pregunto, i em sap greu que ara no sigui aquí–, no seria altament recomanable que, un cop aprovat avui mateix l'informe de la Comissió, el president de Catalunya iniciés converses amb els dirigents de les altres forces polítiques del país sobre el desplegament del procés de reforma? Tots devem estar d'acord que estem davant d'una decisió política o d'una iniciativa legislativa de no petita quantia. No creuen vostès que en altres democràcies aquestes consultes del president amb la resta de les forces polítiques serien obligades, quan es tracta de qüestions que afecten el seu ordre constitucional, estatutari? Nosaltres creiem que sí, i demanem respectuosament, però emfàticament, al president de Catalunya, absent avui, que les faci –que les faci–, aquestes consultes, i ens hi brindem.

Acabo, senyor president. Ens felicitem de la feina de la Comissió, que avui revalidem amb la votació del Ple. Reclamem que la feina continuï ara, sense dilacions, amb consciència que serà llarga. La meua llarga experiència en la Carta municipal, ja els ho he dit, m'empeny a demanar-los fervorosament un sentit de la urgència històrica que travessem; la Carta es va iniciar l'any 80 i encara és l'hora que s'acabi d'aprovar, i el senyor Mas en sap alguna cosa, d'això. Així, tots podrem donar la prova efectiva que compartim la convicció que cal donar un pas endavant en l'autogovern de Catalunya. Si som capaços de fer-ho, senyor president, serem dignes de la millor tradició catalanista, però, per damunt de tot, respondrem a les necessitats actuals de la ciutadania de Catalunya i als reptes que li presenta el futur.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. (*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*) (*El conseller en cap demana per parlar.*) Senyor Mas, em demana la paraula com a membre del Govern o com a... (*Veus de fons.*) Com a membre del Govern, molt bé. Té la paraula.

El conseller en cap (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, com s'ha dit aquí –com s'ha dit aquí–, aquest és un debat que no és pas menor, és un debat important, és

un debat, en part, segurament, decisiu de cara al que succeirà en aquests propers temps a Catalunya, i vostès saben perfectament, i així s'ha esmentat durant alguna intervenció, que el mateix Govern de la Generalitat, el mateix Govern de Catalunya, hi ha tingut una intervenció també important, en tot aquest procés, en el procés del que ha de ser la reclamació de més nivell d'autogovern per al conjunt del país, però no només això, sinó també en el procés que ha portat els treballs i la feina de la Comissió de l'Autogovern. I avui estem, precisament, en el moment de les conclusions d'aquesta Comissió de l'Autogovern, on, hi insisteixo, el Govern de la Generalitat hi ha participat d'una forma significativa i d'una forma important.

El primer que voldria dir és que aquests treballs de la Comissió per a la Millora de l'Autogovern són uns treballs que, lògicament, han de servir perquè es donin continguts al que ha de ser, bé, la reforma estatutària que en diferents ocasions diferents formacions polítiques també han plantejat. Voldria dir amb això, a part d'afegir-me, lògicament, a l'agraïment a totes les persones que hi han participat, en aquesta Comissió, voldria dir que els treballs d'aquesta Comissió posen de relleu una cosa, i és que no s'ha perdut el temps. En aquests darrers temps, en aquests darrers mesos, no s'ha perdut el temps. Aquesta Comissió ha treballat, ha treballat molt, ha treballat bé, en gran part, i, per tant, hi insisteixo, no s'ha perdut el temps. Segur que els treballs d'aquesta Comissió serviran molt de cara al que ha de ser la futura configuració del nou Estatut de Catalunya que nosaltres proposem.

Vostès saben que nosaltres, en aquesta legislatura, teníem tres grans objectius. El primer, que suposo que no s'ha de debatir avui, almenys en profunditat, era exercir un bon programa de govern a Catalunya. Això creiem que s'ha fet, i estem en condicions de poder-ho debatre davant de qualsevol i a qualsevol lloc.

El segon objectiu era la millora substancial del finançament autonòmic, que, com vostès saben, és pedra angular, és columna vertebral, de qualsevol sistema autonòmic a nivell polític. No hi ha autonomia política real si no hi ha un finançament lògic i un finançament, sobretot, just.

I voldria aprofitar aquesta avinentesa per recordar una vegada més que aquest segon objectiu s'ha aconseguit, en part, en part substancial, però s'ha aconseguit, i aquest era un gran objectiu d'aquesta legislatura, que s'ha aconseguit, hi insisteixo, en part, i, a més a més, en una línia que és molt decisiva també de cara al futur, que ja es va encetar fa uns anys enrere, però que ara, diguem-ne, agafa tot el seu cos, tota la seva significació, i és que aquest sistema de finançament ja és un sistema de finançament que es basa en l'esforç fiscal dels ciutadans de Catalunya. I aquesta era una vella batalla, perquè durant molts anys el que es va pretendre és que el nostre sistema de finançament no es basés en l'esforç fiscal de Catalunya, sinó en altres criteris, i això s'havia de trencar, s'havia d'obrir una esquadra, s'havia d'obrir una esclota, perquè, finalment, tinguéssim un sistema de finançament autonòmic que anés en la línia de l'esforç fiscal de Catalunya.

No hem aconseguit encara tot el que voldríem en aquest sentit, això és veritat, però, evidentment, estem

fet el camí cap allà on l'havíem de fer, i, en aquest sentit, he de dir que les propostes del Govern de Catalunya de fa temps són les que, finalment, s'han imposat, en contra d'uns i dels altres, això val la pena recordar-ho, senyor Maragall, veig que vostè no està massa atent en aquest moment, però valdria la pena... (*Forta remor de veus.*) Valdria la pena que vostè alguna vegada reconegués públicament, i això també faria un cert favor en el conjunt del país, i, probablement, li faria un favor a vostè, reconegués públicament que els criteris de Convergència i Unió i del Govern de Catalunya en matèria de finançament són els que, finalment, s'han imposat a nivell de l'Estat espanyol. N'estem satisfets i orgullosos, i hem hagut de lluitar contra parets molt altes, perquè hi havia gent que no hi creia gens i que quan van tenir la possibilitat d'aplicar aquests sistemes de finançament autonòmic no van fer absolutament res en la línia que finalment hem aconseguit.

Tercer gran objectiu d'aquesta legislatura. Era la millora de l'autogovern, i aquí, evidentment, no s'han aconseguit —no s'han aconseguit— els objectius que es pretenia, tot i que tothom ha d'admetre que un sistema de finançament més avançat i més just, i més en la línia del que necessitem, és, òbviament, també, un tema d'autogovern, com he dit abans, però, en tot cas, en el que és, diguem-ne, l'àmbit més competencial, en el que era la nostra pretensió en el començament d'aquesta legislatura de millorar el sostre de l'autogovern a Catalunya, aquí, evidentment, no s'han aconseguit els objectius que ens havíem proposat.

He de dir que molt abans que aquesta Comissió per a la Millora de l'Autogovern arribés a les seves conclusions, molt positives, ja ho he esmentat en diverses ocasions, el Govern de Catalunya ja havia fet una part de la feina important en aquest sentit, i no només l'havia feta, sinó que, a més a més, des de fa ja temps, en aquesta mateixa legislatura, de fet des de l'inici d'aquesta legislatura, nosaltres ja hem tramès en el Govern espanyol tot allò que nosaltres enteníem que, dintre del marc estatutari i dintre del marc constitucional, podia ser un avenç substancial de l'autogovern de Catalunya.

Voldria recordar, en aquest sentit, que el senyor Duran i Lleida, quan va ser conseller de Governació i Relacions Institucionals, ara farà més de dos anys, ja, va lliurar personalment en el Govern espanyol, en nom del Govern de Catalunya, un document per a l'aprofundiment de l'autogovern, estic parlant de fa més de dos anys a partir d'ara. I després d'això, s'ha tornat a enviar un altre document al mateix Govern central, concretament en el seu president, en el senyor Aznar. No hi ha hagut resposta —no hi ha hagut resposta—, i nosaltres ho lamentem, que no hi hagi hagut resposta, però també els diré una altra cosa, que això, probablement, a alguns ja no els agradarà tant, i és que... (*Remor de veus.*) No, escolti'm, jo explicaré la veritat, no? (*Forta remor de veus.*) Sí, jo explicaré la veritat. Al mateix temps que s'enviava aquest document per a la millora de l'autogovern en el Govern del Partit Popular, també es va enviar en el secretari general del PSOE, en el senyor Rodríguez Zapatero. El Govern del PP no ens ha contestat, però el secretari general del PSOE tampoc. (*Remor de veus.*) El secretari general del Partit Socialista no ha

contestat a una tramesa de fa molts mesos on es plantejava un document important sobre la millora de l'autogovern. Jo pregunto, senyor Maragall, per què? Per què el secretari general del Partit Socialista no contesta les nostres propostes de millora de l'autogovern, si tanta i tanta importància tenen per a vostès, com estan dient avui públicament i solemnement aquí?

Miri que és fàcil de contestar, no és demanar gaire, és simplement apellar en allò que vostès diuen contínuament, no?, que hi ha una altra manera de governar i que hi ha una altra manera de relacionar-se, i resulta que quan s'ha de comprovar si és veritat que hi ha una altra manera de governar i de relacionar-se, la conclusió és que vostès actuen exactament igual que el Partit Popular. (*Veus de fons.*) Sí, sí, ho lamento molt, actuen exactament igual que el Partit Popular, perquè la seva resposta, senyor Maragall, és el silenci. Davant de la proposta del Govern de millorar el sostre d'autogovern de Catalunya, des de fa molts mesos, la resposta del Partit Socialista a nivell espanyol és el silenci. No sé si és que tenen instruccions de vostès de no contestar, no fos cas que això donés avantatge a no sé qui, però la seva resposta, senyor Maragall, és exactament la mateixa que la del PP, és, concretament, el silenci.

Això em fa pensar –això em fa pensar– que, ja ho hem dit des de fa bastant temps, hi ha un pacte tàcit entre el Partit Popular i el Partit Socialista a nivell espanyol (*remor de veus*) per frenar el desenvolupament de l'Estat de les autonomies, i dintre d'això, concretament, frenar el desenvolupament de l'autogovern a Catalunya. (*Forta remor de veus.*)

I..., escolti'm... (*Persisteix la remor de veus.*) Bé, no ho sé...

El president

Senyors diputats...

El conseller en cap

I m'agradaria que vostès...

El president

Senyors diputats, prego silenci, si us plau.

Moltes gràcies.

El conseller en cap

I m'agradaria que vostès recordessin declaracions recents d'aquelles persones que finalment poden prendre decisions. No fa gaires setmanes el senyor Aznar, i ho ha dit moltes vegades, i no ens sorprèn gens per altra banda, el senyor Aznar, pronunciant-se sobre això, concretament sobre la nostra proposta de nou Estatut d'autonomia, va dir que tot això és una aventura i que a més a més és una temeritat. Això no ens sorprèn gens, no?

Però, el senyor Rodríguez Zapatero, què va dir? Ell tenia l'oportunitat de desmarcar-se... No estic parlant de la història, eh?, senyor Maragall, estic parlant del que està passant ara, del que està passant en aquest moment; estic parlant del senyor Rodríguez Zapatero, del nou secretari general del Partit Socialista. Què va dir el

senyor Rodríguez Zapatero? Va dir: «No és una prioritat el que demana Catalunya.» Va dir això i està escrit. I no només va dir això, va dir: «No hi ha marge de maniobra.» Va dir les dues coses: «No és una prioritat. No hi ha marge de maniobra.» Això ho diuen vostès –ho diuen vostès–: «No és una prioritat. No hi ha marge de maniobra.»

En què quedem? Hi ha marge de maniobra, sí o no? És una prioritat, sí o no? Perquè vostè puja aquí i ens diu que sí, que ho és, i el senyor Rodríguez Zapatero fa poques setmanes va dir que no, que no era ni prioritat ni hi havia tampoc marge de maniobra.

Evidentment, tot això, ja li admeto que està dit en tons diferents; no tots dos parlen exactament amb el mateix to. (*Veus d'«Ah!» en un sector de l'hemicicle.*) Sí, «ah!, ah!», però diuen al final el mateix, eh?. (*remor de veus*), però diuen el mateix –diuen el mateix. (*Veus de «Molt bé!» i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*) Un amb un to i l'altre amb un altre, però diuen el mateix. I el que diuen és el que no ens convé concretament a Catalunya.

Davant d'això –davant d'això–, nosaltres entenem que s'ha de fer un plantejament nou –s'ha de fer un plantejament nou. I per això nosaltres estem proposant que a Catalunya hi hagi un nou Estatut d'autonomia de cara a aquests propers temps. I nosaltres ens proposem liderar aquest procés –ens proposem liderar aquest procés.

Un plantejament nou, jo ja li admeto que és nou, i és nou per una raó, perquè fins ara ens hem carregat de paciència i hem intentat millorar l'autogovern per totes les vies possibles, per totes les vies. I no ha estat possible. I ens adonem que hi ha aquest acord tàcit, si vostès volen, no explícit però sí tàcit, que ens dificultarà molt avançar si realment no hi ha un plantejament nou des de Catalunya, un plantejament nou que ens porti a això que nosaltres defensem: un nou Estatut.

Per cert, celebro molt –celebro molt–, senyor Maragall, que vostè parli també ara ja de «nou Estatut», perquè fins ara ens tenia acostumats a parlar de «reforma de l'Estatut», i quan l'escrivia –i quan l'escrivia– això de la reforma de l'Estatut semblava que pràcticament no era res i, per tant, no sabíem exactament què volia dir, no?

Bé, això ho dic amb una altra consideració que hi voldria afegir... (*Remor de veus.*) I és que... (*Persisteix la remor de veus. Pausa.*) Escoltin, nosaltres hem assistit amb ple respecte a la intervenció de tothom... (*Veus de «Molt bé!» i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*) Jo espero que vostès..., jo espero que vostès sabran fer el mateix. Perquè, escolti'm, mentre parlava el senyor Maragall, i tots els altres intervinents, hi havia un silenci sepulcral en aquesta sala. No sé exactament –no sé exactament– per què ara no hi és.

Bé, jo voldria fer una altra consideració. Aquí s'està parlant ens uns termes que crec que són sincerament equivocats en un sentit. I és que, quan es parla de l'Estatut que hem tingut fins ara, dóna la sensació que aquest Estatut no ha servit per a res. I això tampoc és veritat –això tampoc és veritat.

L'Estatut d'autonomia de l'any 79, que porta vint-i-tres anys d'aplicació i de vigència, ha servit per a molt a

Catalunya. Gràcies a l'Estatut s'ha fet un avenç important a Catalunya i gràcies a l'Estatut i altres coses s'ha aconseguit fer una millora de l'autogovern també substancial; no tant com nosaltres hauríem volgut i, per suposat, a distància del que proposarem de cara al futur.

Això és cert. Però això no treu que en aquests últims vint-i-dos, vint-i-tres anys, en matèria d'autogovern, d'anar fent sòlid el que era el poder polític de Catalunya, hi ha hagut un avenç important. I aquest mèrit, a l'Estatut que tenim ara no, se li pot treure ni se li pot retallar. El que succeeix –i això és així, i ho deia el senyor Carod-Rovira, ho deia també el senyor Ribó– és que en el país hi han uns plantejaments nous en la mesura que hi ha uns reptes nous, que no hi eren fa vint-i-tres anys enrere o vint-i-cinc anys enrere. Ara hi són –ara hi són. I lògicament nosaltres hem de donar resposta també a aquests reptes nous. I una forma de donar-hi resposta és precisament plantejar un nou marc polític, un nou instrument de poder polític, l'Estatut, que ens permeti donar resposta a aquests reptes nous que té la nostra societat.

I, per tant, no és l'hora, ja ho admeto, de lamentacions, no és l'hora de lamentacions, sinó que és l'hora de fer propostes de futur. Propostes de futur que, a més a més, comportin un risc, segurament. Nosaltres estem disposats a arriscar en aquestes propostes de futur, estem disposats a arriscar. Perquè sabem diverses coses. Sabem, primer, que entrar en el que és la proposta d'un nou Estatut d'autonomia no és un camí senzill. I el primer que li hem de dir, al poble de Catalunya, és això: aquest no és un camí fàcil, aquest és un camí arriscat, entre altres coses perquè és un camí inexplorat. I això ho hem de saber tots els que ens hi fiquem i tots els que fem aquesta proposta. Estem entrant en un terreny que no sabem exactament a on ens portarà, però val la pena seguir-lo. Perquè, insisteixo, tal com tenim el marc polític a nivell de l'Estat en aquest moment i el català, nosaltres, si no fem un plantejament nou, important, no avançarem tal com hauríem d'avançar i no donarem resposta a aquests reptes nous que també té la nostra societat a hores d'ara.

La proposta d'un nou Estatut comporta una altre escenari, que és un escenari de pacte a Catalunya. És evident que un nou Estatut no surt sense un pacte important a Catalunya. He de dir, i això em sembla que té un valor avui, i en aquest sentit sí que la sessió té la seva transcendència i la seva significació, que el que avui passarà en aquesta cambra, en aquest Parlament, serveix de cara al que ha de ser probablement un futur pacte per l'Estatut a Catalunya. És evident que serveix. Per això he començat dient que els treballs de la Comissió de l'Autogovern són molt útils de cara al que hauríem de fer, són molt útils, hi creiem fermament.

Ara bé, també tinc dret a dir una altra cosa. I és que el sostre de l'Estatut d'autonomia que proposarem de cara al futur, que proposarem en aquests propers mesos des de Convergència i Unió i des del Govern de Catalunya, el sostre d'aquest nou Estatut, no serà el mateix segons quina sigui la correlació de forces en la propera legislatura a Catalunya, no serà el mateix. I això ho sabem, tots. I tenim dret a dir-ho. I tenim dret, a més a més, a fer entendre al poble de Catalunya que segons quines

majories hi hagi en aquesta cambra, o dit d'una altra manera, segons qui porti el timó de la nau, el sostre de l'Estatut serà diferent. I ens uns casos serà més ambiciós i en uns altres ho serà menys, encara que hi sigui tothom –encara que hi sigui tothom– o encara que hi sigui la majoria de les forces polítiques d'aquest Parlament.

També sabem una altra cosa: que tampoc ens podem enganyar, es digui aquí el que es vulgui dir, i és que un nou Estatut d'autonomia significa també, una vegada aprovat en aquest Parlament, un pacte a nivell espanyol. I això ho hem de saber. I, per tant, hem d'orientar les coses perquè d'una forma o d'una altra els dos grans partits espanyols, o almenys un d'ells, puguin arribar a acceptar el plantejament que es faci des del Parlament de Catalunya. Això també és important entendre-ho de cara al futur. Per què ho dic, això? Perquè nosaltres no volem convertir el debat del nou Estatut en un debat nominalista, per fer passar el temps, per quedar bé davant de no sé qui, sinó que el que volem és aconseguir el nou Estatut. I per aconseguir-lo es necessiten les dues coses: el pacte a Catalunya i el pacte a nivell de l'Estat, les dues coses. Les dues coses són importants, si el que volem és tenir-lo; si volem passar el temps, aleshores és igual, però si el volem tenir, necessitem tot això.

Senyor president, senyores i senyors diputats, vaig acabant aquesta intervenció. Voldria afegir-hi el següent. Ara, i m'adreço especialment al senyor Maragall, ara, senyor Maragall, és l'hora que cadascú faci la seva proposta, ara és l'hora que cadascú faci la seva proposta i que tothom digui a on vol arribar. Ara és l'hora d'això, senyor Maragall; no és l'hora... (*Veus de fons.*) Sí, sí, sí. Ara no és l'hora d'anar marejant la perdua. Ara és l'hora de saber a on vol arribar tothom, que cadascú ho digui. I a més a més hi haurà una altra cosa –i a més a més hi haurà una altra cosa–, i és que, com que hi ha unes eleccions com a màxim d'aquí a deu o onze mesos, és evident que si aquest és un tema central, com ho serà, i en aquest sentit també la Comissió d'Autogovern ha fet la seva feina, si aquest és un tema central, és evident que els ciutadans i ciutadanes de Catalunya s'hauran de pronunciar sobre els continguts de cada un dels programes de reforma de l'Estatut o de nou Estatut d'autonomia que presentin els partits polítics.

Per tant, ara és l'hora de concretar. Ara és l'hora d'escriure. Tot això que vostè ha dit aquí, senyor Maragall, ho ha d'escriure. Ho ha d'escriure... (*Remor de veus.*) No, no, no, no. Ho ha d'escriure en forma de proposta de reforma de l'Estatut. I no només ho ha d'escriure, sinó que, a més a més, concretament en el seu cas, a més a més, ho ha de fer creïble –a més a més ho ha de fer creïble. Vostè a vegades em recorda aquell equip que té poc a oferir quant a continguts i que només està pendent del temps, només està pendent de veure quan s'acaba el partit, no fos cas que hagués de concretar els seus continguts.

I ara estem en aquest punt, exactament. Vostè té molta pressa ara per fer-ho tot, molta pressa. No deu ser que aquesta pressa és una demostració que vostè només està pendent d'això, que s'acabi el partit, i que, en canvi, els continguts queden en un segon ordre. No deu ser això? I vostè ens hauria de convèncer en aquest sentit.

Perquè fixi's en una cosa. Si tan urgent és, si tan urgent és tot això, si tant i tant podem treballar a partir d'ara en el que ha de ser el nou Estatut d'autonomia, jo li demano una cosa, que aquesta deu estar al seu abast, perquè li demano dintre de la seva pròpia família política, per què vostè no aprofita aquests propers mesos per convèncer la direcció del PSOE sobre aprovar el contingut de la Comissió d'Autogovern i del que surti aquí com a propostes del nou Estatut d'autonomia, fins i tot les fetes per vostès?

Així tindrem un avantatge: que coneixerem què proposen vostès, per escrit, tot plegat, no aquí quatre paraules, més o menys ben dites, etcètera... (*remor de veus*), per escrit el que vostès proposen. Ens agradaria que el que vostès proposin tingui una mica més de contingut que el que hem vist fins ara, des d'un punt de vista de poder polític per a Catalunya. I encara ens agradaria més, senyor Maragall, saber si la direcció del Partit Socialista, en la qual vostès tant confien, lògicament, és una direcció que assumeix aquest contingut. Fins ara no és així –fins ara, no és així.

I li demano també una altra cosa que segur que deu estar al seu abast. Li demano també... (*Pausa.*) Sí, home, no tingui..., veu, ja té pressa perquè s'acabi el partit, vostè. Ja mira el rellotge una altra vegada, ja mira el rellotge... (*Remor de veus.*)

També –també– li demano una altra cosa. (*Persisteix la remor de veus.*) Senyor Maragall, li demano una altra cosa: convenci el senyor Zapatero perquè quan proposi, quan parli de la reforma de l'Estatut, si és que algun dia en parla, faci el mateix discurs a tot arreu. Això sí, que seria un avenç molt important. (*Pausa.*) Sí, sí, sí, sí; escolti, si algun dia –si algun dia– el secretari general del PSOE, o del PP, o qui sigui que tingui la responsabilitat a nivell d'un dels dos grans partits a nivell estatal, agafa aquest tema que aquí hi donem tanta importància i diu: «Escoltin» –davant de tot el conjunt de l'Estat– «nosaltres ens comprometem que això vagi endavant», vostè s'imagina l'avenç que això significaria? Això sí, que significaria un gran avenç. Però de moment, senyor Maragall, de moment, l'única resposta que tenim del seu partit és el silenci. Només tenim això. És molt poca cosa per confiar en el que vostè ens està dient avui.

(*Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Com vostès saben, aquesta intervenció genera torn. Farem la mateixa seqüència amb la qual s'ha intervingut abans, de menor a major, i tindran un quart d'hora cada portaveu de grup per posicionar-se.

Té la paraula, en primer lloc, l'illustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Si avui algun observador de la política catalana, des del nivell de l'Estat, hagués estat present en la seqüència del debat que s'acaba de produir i fos adversari de l'autogovern de Catalunya, estaria contentíssim. No sembla que estiguem votant un acord per fer avançar l'autogovern, i això és una responsabilitat negativa de tots, però en primer lloc del

conseller en cap, que amb la seva intervenció ha portat el debat no al que pot unir les forces de Catalunya per fer avançar l'autogovern, sinó al que ens pot dividir. (*Aplaudiments.*)

Senyor Mas, vostè diu: «No juguem amb l'Estatut. És molt seriós i és un text molt sòlid.» Sap qui es va comprometre l'any 80 a reformar l'Estatut? Sap qui va començar a jugar amb l'Estatut abans d'un any d'haver estat aprovat? És coherent que vostès ens vulguin donar lliçons de solidesa sobre l'Estatut, quan per poder governar en solitari, amb una estrofolària majoria que formava la UCD amb Esquerra Republicana, ja es van comprometre a reformar l'Estatut l'any 80? Com pot venir a donar lliçons aquí que tractem seriosament l'Estatut? O sigui, si vostè no té prou memòria, és fàcil saber com va ser el començament d'aquest Parlament i a partir de quins compromisos. No hi ha compromís més important agafat en un debat d'investidura que reformar el text màxim que enquadra tota la vida política catalana. Fixi's si són lleugers.

Jo no sabia que vostè anava a intervindre en aquest debat, ni, com pot comprendre, tenia cap coneixement del contingut d'una possible intervenció, però vaig a ser pretensions: tot el que ha advertit que podia passar ha passat exactament amb la seva intervenció. Tornem-hi: PP i PSOE; vam enviar el PP i el PSOE, pacte tàcit..., senyor Mas, i per què no ho van enviar als grups parlamentaris de Catalunya? (*Alguns aplaudiments.*) Per què no van buscar aquí l'acord abans d'enviar res al PP i al PSOE? (*Remor de veus.*) És molt senzill, senyor Mas, molt senzill! Per què no es va, ja que vostès creien...

El president

Esperi's un segon, senyor diputat, esperi's un segon. Senyores i senyors diputats, els prego, de debò, que perquè aquest diàleg i aquest debat siguin fluids, que s'abstinguin de fer comentaris externs amb tanta freqüència i que, per tant, es retinguin en les seves reaccions. De debò, de debò que el contingut d'aquest debat necessita una actitud molt d'escoltar, més que de reaccionar. És la seva funció, i els prego que la facin.

Gràcies.

El Sr. Ribó i Massó

Vostè ha utilitzat com un argument de força que van trametre aquest document al PP i al PSOE esperant resposta. La carta que el senyor Mas..., que el senyor Duran va adreçar als grups parlamentaris amb aquest document no proposava ni treball, ni avenç, ni compromís parlamentari. Vostè creu que és de rebut argumentar així que ho envia al PP i al PSOE, i als altres és pura tramesa d'ofici, sense cap voluntat de comprometre's en aquesta cambra? On som? Som al Parlament de Catalunya, senyor Mas! Si de debò volien compromís del PP i del PSOE, tenia molta més força a demanar-lo si abans, o al mateix temps, no solament enviaven d'ofici una carta molt amable del senyor Duran, sinó que es constituïen les comissions pertinents per començar a treballar en aquesta cambra.

Senyor Mas, a més, parlar del PP i del PSOE per part de vostès, que porten vint-i-dos anys governant Catalu-

nya, i que no han variat ni una coma de l'Estatut, i que el tema està absolutament paralitzat, és purament i simplement la cortina de fum per tapar les seves responsabilitats. O és que no és el Govern, el responsable d'una matèria quan no avença? O és que el Govern ha de fer allò d'oposició de l'oposició, com acaba de fer vostè des d'aquesta tribuna? (*Remor de veus.*) Quan hi ha un tema que no avença amb un ordre polític, es poden exigir moltes responsabilitats, però, la primera, la té el govern. O no? O al final resultarà que això és tota una cambra d'oposició al PP i PSOE a Madrid?

Això és una cambra de govern de Catalunya, d'on surten les accions de govern perquè un executiu les apliqui. I vostès no ho han buscat això, han buscat purament i simplement el guany partidista que els garanteixi continuar governant, com és el compromís d'investidura d'enguany, el del 99 –«no toquin l'Estatut, perquè perdrien aquests vots»–, que els garanteixi mantenir les cadires, però que no avenci en l'autogovern de Catalunya. La prova del cotó, senyor Mas: l'Estatut no ha variat ni una sola coma en els vint-i-dos anys que vostès porten governant –la prova del cotó. Deixi's de PP i de PSOE i d'històries, que, d'altra banda, han estat –i especialment en aquesta legislatura, des que han perdut la majoria absoluta, el 95– el suport perquè vostès puguin governar.

Miri, vostè ha dit, quan no hi era el senyor Pujol, que van agafar tres compromisos en la investidura. El rectifico; el discurs d'investidura del senyor Pujol diu, solemnement, que pren dos grans compromisos com dos grans objectius, no tres, dos: finançament i autogovern. Li recordaré que, a l'acord de finançament, vostès hi van arribar corre-cuita, al vespre, quan ja anaven a firmar tota una sèrie de comunitats autònomes i vostès havien dit que no firmaven, que demanaven temps! O és que no se'n recorda? Minuts abans de signar estaven dient que demanaven temps! I ja estava fet! No s'apunti la medalla! Si de cas, reconegui el mèrit!, si és tan bo, reconegui el mèrit d'en Chaves i una sèrie d'altra gent que van ser els que van arrencar aquest acord de finançament! (*Remor de veus i alguns aplaudiments.*) Senyor Mas, vostè, si té memòria i té assessors i té facilitats, pot immediatament anar a buscar les declaracions dels seus representants, que anaven dient: «Temps, temps...», abans de firmar, i ara resulta que no, que ho van inventar vostès i que és un gran acord de finançament. (*Persisteix la remor de veus.*)

Senyor Mas, en el document que avui es posarà a votació –i sembla mentida que avui es posi a votació un document, perquè sembla que estiguem a una altra galàxia–, hi ha tots els requisits per fer avançar l'autogovern. No fem jocs de mans, i li parlo com a parlamentari; no vull cap pretensió professoral ni res que sigui del món universitari, perquè han vingut els millors, a assessorar-nos. No fem volar coloms, no hi ha més cera que la que crema. En els dos butlletins que avui tenen tots a les seves mans hi ha tot allò que pot fer avançar l'autogovern, no hi ha res més per inventar. O és que són tots uns ignorants, tots els que han passat per la Comissió, tots els dictàmens que hem rebut, tots els llibres que s'han publicat, el mateix Institut d'Estudis Autònoms? O és que tot això pot ser fàcilment superat només dient: «Nou Estatut, ara sí que us assabenta-

reu de com va l'autogovern de Catalunya»? Ho tenim aquí, i ho anem a votar avui. Jo li podria preguntar: si no fos així, què hem estat fent a la Comissió?

I és que sap per què ho posa en dubte, vostè? Per poder llençar no només la cortina de fum, sinó l'amenaça: «Ai, ai depèn de qui guanyi les properes eleccions!» O sigui, ha anat més lluny del que m'imaginava. O sigui, no solament volen crear cortina de fum perquè no es debati sobre si hi han escoles bressol o no, sobre si en aquests moments hi ha inclusió social o no, sobre si hem de reformar..., no, no, que no es debatin els temes de cada dia! Tornem-hi, a qui és bon català i qui és mal català. (*Alguns aplaudiments.*) Per això jo li he citat Calví i Castello, i vostè hi ha caigut de quatre potes, hi han tornat una altra vegada: «Depèn de qui guanyi, ai, ai, ai, Catalunya...» Escolti, aquí tothom té pedigrí de catalanisme per fer avançar l'autogovern de la seva forma..., i més quan resulta que som quatre grups que ens hem posat d'acord! O és que no ens hem posat d'acord? Som quatre grups que, des de les tradicions més antigues del catalanisme, hem estat d'acord a com fer avançar l'autogovern.

I ara ho tenim damunt de la taula, i ho anem a votar, i ho anem a votar amb continguts... Sí, amb continguts, senyor Fernández Díaz. No anem a votar purament i simplement «que bé que han treballat a la Comissió». No, anem a votar el que hi ha a dins del Dictamen, perquè jo no entenc altra votació al Ple del Parlament. I, si es va votar el contingut, els torno a fer les preguntes: a què es comprometen vostès? Es comprometen, senyor Mas, que l'endemà d'aquesta votació comencem a aplicar el que diu el Dictamen? No esperar a la propera legislatura –no són propostes nostres, són de vostès, eh?–, no esperar que vostè, en un acte del Palau Sant Jordi o on vulgui, legítimament, com qui fa jocs de mans, aparegui amb un nou estatut, no, no. El Parlament de Catalunya, si aprova aquest Dictamen..., es comprometen el Govern a liderar –i utilitzo el seu terme–, a liderar el procés d'aplicar fil per randa el que diu aquest Dictamen? I es comprometen a fer-ho a partir de demà? I en aquesta legislatura?

Miri, li agrada molt –amb bon seny polític– a Jordi Pujol dir que el problema és que no tenim majoria a Madrid. En aquests moments tenim un dictamen que recull totes les possibilitats de fer avançar l'autogovern; tenim –i ho constatarem d'aquí a una estona– quatre grups, sobre cinc, que donen suport a aquest Dictamen, no dos terços, com ha dit algú, no, molt més de dos terços d'aquesta cambra dóna suport a aquest Dictamen. Tenim, per tant, arguments diria, entre cometes, absolutament «novedosos». Podríem –i m'agradaria que també digués alguna cosa sobre això de la disponibilitat del Govern–, fins i tot, encetar un autèntic procés social, no electoral, de pim, pam, pum, entre nosaltres, perquè l'acord hi és: social, de conscienciació col·lectiva de la societat de Catalunya, per tenir més força. I també podríem, fins i tot –i no cal fer cap escarafall–, convocar, al mateix temps que qualsevol procés electoral..., saber quin és el grau de suport popular que hi ha darrere aquesta proposta.

Per tant, tot això és possible i, a més, és actual. Jo he citat Quebec, li podria citar Puerto Rico, li podria citar

una tirallonga de situacions polítiques on això s'ha produït. I no estic parlant ni d'independència ni d'autodeterminació –que tampoc és el cas dels qui li acabo de citar. Li estic dient buscar democràticament el grau de suport, previ procés, òbviament, de conscienciació social. S'hi comprometen vostès, o no? És que, si no, sempre juguem a la rifeta, PP - PSOE, i s'ha acabat el debat sobre l'autogovern; ja tornem tots als escenaris dels mítings a continuar parlant del tema.

La novetat d'avui és que, lluny encara dels mítings, tenim un document al Parlament de Catalunya, hi ha un acord dels sectors implicats –Govern, institucions, universitat, experts i grups parlamentaris–, i és, senzillament, continuar treballant en aquesta línia. Vostè ha volgut fer una intervenció –li ho dic amb tot el «carinyo» del món– absolutament –absolutament– per interrompre la seqüència d'aquest debat. Vostè no s'ha posicionat com a govern, vostè no ha vingut a proposar què farà el Govern. Ha vingut, volgudament o potser sense adonar-se'n, a interrompre el procés unitari que s'enceta amb quatre grups parlamentaris sobre aquest tema. (*Remor de veus.*) El seu paper hauria d'haver estat el contrari: buscar el màxim, multiplicar aquesta adhesió i liderar, mentre siguin govern, òbviament, aquest procés; mentre siguin govern, liderar-lo. I a sobre s'ha permès aquest xantatge sobre les properes eleccions. Avui no ha estat a l'alçada, senyor Mas.

Gràcies, president.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

(*Remor de veus.*)

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, realment, si en el futur això ha d'anar com sembla que va en els darrers moments, això té molt mal aspecte. Dic que té molt mal aspecte perquè, fins al moment de la intervenció del conseller en cap, tots i cadascun dels grups parlamentaris, sense excepció, des de la distància ideològica que mantenim entre tots nosaltres, érem conscients que donàvem a l'acte d'avui un nivell molt destacat de solemnitat i, fins i tot, de transcendència històrica, hi insisteixo, malgrat el distint posicionament ideològic i polític que mantenim sobre temes fonamentals. Però la intervenció del conseller en cap, en un intent claríssim de polarització del debat amb el senyor Maragall, n'ha canviat el sentit, n'ha canviat la categoria i n'ha canviat el valor simbòlic, i hi ha posat una cosa que no he trobat a les primeres intervencions per part de cap altre representant de cap altre grup parlamentari, que és una dosi inconcebible, inapropiada i absolutament innecessària avui de sectarisme partidista que avui no toca, senyor conseller en cap.

(*Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

Deia, vostè, que no hem perdut el temps; el temps no, perquè, com deia el clàssic, hi ha més dies que llonga-

nisses, però el que sí que hem perdut són els anys. Amb vostès al Govern, Catalunya ha perdut molts anys. I vostès han fet moltes coses positives per a Catalunya, i l'Estatut ha estat un instrument molt important per a Catalunya. No utilitzarem aquesta intervenció ni per rebaixar la qualitat positiva de la seva acció de Govern, ni tampoc el paper o la funció de l'Estatut d'autonomia de Catalunya com a instrument institucional sortint de la dictadura.

Però fins fa quatre dies, vostès, senyor Mas, Convergència i Unió, han negat la necessitat de fer un pas endavant en l'autogovern; vostès s'han passat vint-i-dos anys parlant de lectures i relectures, i agafar el llibre del dret i agafar-lo del revés, fent pinya fins a l'últim moment amb el PP contra un estatut nou, perquè no han tingut, i vostès deuen saber per què, el coratge de demanar, no una lectura ni una relectura, sinó un canvi de llibre.

Vostès, també, han intentat obstaculitzar alguns treballs de la Comissió, per exemple, quan intentaven evitar que es votés l'Informe de la Comissió en aquest Ple i volien que es deixés, que quedés només com un simple document de treball. En certa manera es pot dir, senyor Mas, que vostès l'únic que han fet és *surfing*; vostès s'han passat vint-i-dos anys estirats a la sorra de la platja prenent el sol, veient com unes vegades els posava crema la UCD, unes altres el PSOE i unes altres el PP, mentre d'altres ens mullàvem. I ara, justament ara, ha estat quan s'han posat a fer *surf* sobre les ones, precisament en el moment final, eufòric, esplendorós d'arribar a la platja enmig dels aplaudiments.

Vull recordar que el darrer debat de política general, no amb vostè sinó amb el president de la Generalitat, es va acabar amb la negativa del president Pujol, malgrat les meves tres preguntes reiterades de si el seu Grup estava disposat a iniciar el procés per a la reforma de l'Estatut, per a un nou marc institucional, dient-me «no, no, no», tres vegades, i finalment ho vam haver d'arreglar als passadissos. I, curiosament, és tan clar això que el document que ha entrat Convergència i Unió aquí, al Parlament de Catalunya, en cap moment, ni una sola vegada, ni per equivocació, no parla ni de reforma de l'Estatut, ni de modificació de l'Estatut, ni d'un Estatut nou, ni d'un nou Estatut.

S'han passat, senyor Mas, vint-i-dos anys fent jocs de mans a Madrid, han estat vostès el màgic Andreu de la política catalana a Madrid, però a Madrid hi han fet molt més de *lobby* en defensa de certs interessos que no pas de força política majoritària que en nom de Catalunya ha anat a Madrid a negociar sobirania. I ara resulta que apareix vostè aquí volent donar lliçons absolutament a tothom. Lliçó, cadascú sap la seva i alguns ja fa molts anys que la tenim apresada. Vostè, senyor Mas, ha fet anar el que havia de ser un gran debat, solemne i històric, en una línia que si això és la Convergència i Unió del futur, que Déu nostre senyor, agnòstics inclosos, ens agafi confessats.

Vostès canvien de línia quan veuen que el senyor Aznar se'ls rifa i els planta la porta als morros, i quan constaten que hi ha una fuga clara de vots, a totes les enquestes, cap a Esquerra Republicana de Catalunya. Doncs, bé, la gent ja sap el que ha de fer.

Una manera de rebaixar l'autonomia de Catalunya és el que han fet vostès al llarg d'aquests anys. Perquè vostès –vostès– a Madrid han votat lleis, que ara demanem tots plegats que hem de reformar, que vulneraven l'autonomia política de Catalunya: la Llei de la funció pública, la Llei de costes, la Llei de cossos i forces de seguretat de l'Estat, la LOGSE, la LODE i la primera Llei del sòl. I això també és una manera d'anar contra un nou marc estatutari a Catalunya, també és una manera de reduir el poc nivell d'autonomia política que tenim avui aquí.

Però encara n'hi ha un altra, i és quan vostès han renunciat a la possibilitat d'utilitzar aquest instrument que és el recurs d'inconstitucionalitat malgrat dictàmens favorables del Consell Consultiu en lleis..., per exemple, la Llei d'ordenació universitària o la Llei del sòl.

Fent tot això, vostè gosa encara sortir aquí i voler donar lliçons a tothom, del dret i del revés, a tort i a dret, en nom de Catalunya, del nacionalisme, del catalanisme i de no sé que més? Si quan en l'anterior legislatura vam fer aquí la Comissió relativa al concert econòmic com a millor sistema per al finançament de Catalunya, vam ser nosaltres qui vam haver de fixar el canvi de línia, perquè fins aquell moment vostès només anaven en la línia dels percentatges, i vam fer dades comparatives amb el que comportava per al País Basc i per a Navarra el sistema que tenien.

Però resulta que avui aquesta setena meravella del món, que és el sistema de finançament que vostès han negociat, que és el sistema de finançament que volia el Partit Popular, és un bluf, perquè amb aquest sistema de finançament hem passat del no-res a la misèria. Amb aquest sistema de finançament, vostès, que han estat tan bé amb el Partit Popular durant set anys, vostès, no han aconseguit més que reduir un 5% el dèficit fiscal. Vostès no han aconseguit de millorar d'una manera definitiva i significativa la inversió pública de l'Estat a Catalunya. Vostès a Madrid, senyor Mas, han fet de *lobby*, no han fet de defensors incondicionals dels interessos nacionals d'aquest país.

I posats a parlar de pactes, no parlem dels pactes tàcits, no parlem dels pactes silenciosos, no parlem dels pactes que se suposen o que potser seran en el futur, parlem dels pactes reals. I aquí els únics pactes reals són els que vostès han fet en el seu moment amb el PSOE i ara amb el Partit Popular; potser perquè, com que PP i PSOE segons vostès diuen el mateix, no tenen cap problema a pactar ara amb els uns, ara amb els altres.

Té tota la raó del món, senyor Mas, en una cosa, diu: «En funció de les majories que surtin, que es creïn en el futur, es farà una cosa o se'n farà una altra, avançarem en una direcció o avançarem en una altra.» És una afirmació, aquesta, que arriba a unes dimensions de categoria gairebé científica. (*Rialles en un sector de l'hemicicle.*) Però el que sí que sabem, senyor Mas, és que s'ha fet amb la majoria d'ara, no amb la tàcita, sinó amb la real, amb l'existent. I amb la majoria d'ara, amb la majoria real, amb el seu suport incondicional al PP a Madrid i del PP aquí, a Catalunya, a vostès, en què han millorat l'autogovern? En res; el més calent és a l'aiguera en aquesta legislatura.

Digui'm, senyor Mas, si el PP perd la majoria absoluta a Madrid, què faran vostès? Tornaran a posar-se incondicionalment, a canvi de res, a les seves ordres, com va passar, no ara en aquest vot d'investidura, sinó en l'anterior. La primera vegada que el senyor Aznar arriba a president del Govern, i no té majoria absoluta, un diari va treure un llistat comparatiu de les condicions que havien posat Convergència i Unió, Coalició Canària i el Partit Nacionalista Basc per donar suport al president Aznar.

Doncs, bé, mentre, Coalició Canària i el Partit Nacionalista Basc, totes i cadascuna de les condicions que posaven feien referència a una millora de l'autogovern per a Canàries i per a Euskadi, l'única, la sola, l'exclusiva referència que Convergència i Unió, el «partit del nacionalisme català», va fer a Madrid és aquella que deia: «S'estudiarà la possibilitat de traspasar als Mossos d'Esquadra la competència de policia de trànsit pel sistema de delegació de transferències.» Renoï!, quin fart d'estudis que devien haver de fer per incorporar una iniciativa d'aquestes característiques!

Posaran vostès com a condició al nou executiu que surti a Madrid, si el PP perd la majoria absoluta, com legítimament molts demòcrates aspirem, posaran això com a condició, un nou Estatut, o faran el que han fet sempre fins ara durant vint-i-dos anys? Estaria bé que vostè, que fa preguntes als altres, respongués també les preguntes que li formulen.

En aquest país, a Catalunya, senyor Mas, ens cal, després d'aquesta llarga experiència, un catalanisme que actuï amb les mans lliures; ens calen forces de progrés que no siguin dependents de ningú, forces que siguin decisives en el futur per anar més lluny sense límits, no per brandar només com un estàndard la reivindicació nacional, i el nom de Catalunya, i la bandera, quan en la resta de la seva activitat política això ho tenen desat en el calaix de baix. Que lluny, senyor Mas, que es troba vostè del *lehendakari* Ibarretxe, sentint els posicionaments que fa aquí, sentint el seu discurs, sentint els seus objectius de futur!, que lluny! Quina diferència més gran que hi ha amb aquells pobles que estan dirigits per uns sectors socials, polítics i econòmics que tenen les coses clares, que saben cap a on van i que hi avancen, malgrat totes les dificultats, per terra, mar i aire, que se'ls hi posen! Que lluny, aquells que saben on van i ho diuen, d'aquells que a la primera de canvi ja se'ls arronsa el melic!

Nosaltres ja hem dit mil vegades i una més fins on volem arribar; on volen arribar vostès, si és que es volen moure d'on som ara?, fins on volen arribar?, fins on estan disposats a caminar? No a caminar vostès sols, que durant vint-i-dos anys no han alçat la proposta d'un nou Estatut i ara sembla que siguin els únics que la demanen. Vostès són els últims que acaben d'arribar a la manifestació, senyor Mas. Vostè no pot portar la pancarta en solitari, perquè aquesta és una pancarta que fracassarà, que s'esberlarà, que s'estriparà, que s'esquinçarà, si la pretenen portar vostès sols; ni que sigui en companyia del Partit Socialista; ni sols, vostès, amb nosaltres. Això ha de ser un pas endavant nacional. I nacional és de tothom. I a veure si d'una vegada ja recuperem la idea profunda de la paraula «nacional» per

sobre dels partidismes que tan mal han fet a aquest país: d'un nacionalisme que se sent incòmode amb les reivindicacions més progressistes i de vegades d'una esquerra que no acaba de saber ben bé en quin país té els peus posats.

Avui havíem de sumar, avui havíem d'avançar conjuntament, avui havíem de fer pinya. I vostè amb el seu discurs ha conduït aquest debat cap al lloc on cap dels que hem intervingut abans volíem que anés.

Faran, senyor Mas, quan estiguin a Madrid el que correspon? Tindran, en vint-i-tres, vint-i-quatre o vint-i-cinc anys, un gest de dignitat política i nacional, o faran el de sempre?

Gràcies, senyor president.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Alberto Fernández.

El Sr. Fernández Díaz

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, permetin que comenci aquesta intervenció tornant a llegir únicament tres línies de la meva intervenció inicial.

I ho citaré literalment. Fa uns minuts havia dit des d'aquesta tribuna: «Tothom, tret del Grup Popular, votarà en el mateix sentit, però no trigarem gaire a veure interpretacions ben diferents sobre el que han votat fins i tot entre aquells que hauran coincidit en el mateix sentit favorable.»

Bé, la veritat és que també al llarg de la meva intervenció havia fet diverses reflexions, no tan sols la que acabo de llegir; havia parlat que aquests debats sobre la reforma de l'Estatut tots sabem com comencen, però no sabem com acaben. I la veritat, que aquí m'he equivocat parcialment, perquè hem vist com, just quan acabava de començar, podem tenir un avanç de com pot acabar aquesta història que tots vostès, allunyats del sentiment de la realitat catalana, s'han inventat.

I la veritat és que ens ha sorprès, no ho puc negar, la intervenció del conseller en cap, en el moment, en la forma i també, per què no dir-ho?, en els continguts. I jo li demano al conseller en cap que si es creu la intervenció que ha fet avui en aquesta sessió plenària, doncs, té una magnífica oportunitat per rectificar el que ha sigut el plantejament del Grup Parlamentari de Convergència i Unió al llarg d'aquest debat i, a l'hora d'abordar-lo i a l'hora d'impulsar un seguit de votacions del que havia de configurar els diversos informes, les diverses parts que configuren aquest debat i la proposta de la Comissió de l'Autogovern, té una magnífica oportunitat per rectificar i una magnífica oportunitat per guanyar-se credibilitat i sobretot per ratificar el que vostè mateix acaba d'esmentar.

I com es fa això?

El president

Senyor diputat, esperi's un segon. Esperí's un segon. *(Pausa.)* Pot continuar.

El Sr. Fernández Díaz

Moltes gràcies, senyor president. I, com es fa això, senyor conseller en cap? Doncs, instruint el Grup Parlamentari a què vostè pertany, amb el qual ja farà majoria amb el Partit Popular, i tant de bo que s'hi poguessin afegir altres grups parlamentaris, per poder fer realitat allò que el Partit Popular hem demanat en tot moment i que van reiterar a la Junta de Portaveus, i és que es poguessin votar els diversos informes i, sobretot, les propostes. Les propostes que els diversos grups parlamentaris hem formulat i hem traslladat en el si de la Comissió, i que figuren incloses a la segona part d'aquest Dictamen. Una cosa tan senzilla: que es pugui votar. Així tots sabem què és el que estem votant, quins són els continguts –quins són els continguts–, què és el que estem votant i què és el que opina cadascú. I deixarem enrere tots aquests debats que, probablement, la gent que ens pugui escoltar, o demà que ens pugui llegir, doncs, evidentment, no entendran absolutament res.

I, per tant, hi ha una gran oportunitat, si volem endreçar aquest debat, on semblava que tothom coincidia menys el Partit Popular, que era novament aquest Partit que seu als escons de la marginalitat i arrelat a la involució autonòmica. I ara sobta que els socis de vot favorable que hi havia en aquesta cambra, que eren quatre o cinc grups, són els primers que discrepen, i déu n'hi do –déu n'hi do–, en la forma i el to amb què estan expressant les seves discrepàncies!

Bé. Jo crec que amb aquest debat no sé si avançarem en autogovern, probablement avançarem en un debat clarament electoralista i irreal, però un debat a favor de l'autogovern de Catalunya ja els puc ben assegurar que no. Perquè no avançarem ni en allò que pretenen ni avançarem en el fet que pugui arrelar la percepció que existeix al voltant de l'autogovern de la societat catalana, que representa que l'autogovern no és tant reivindicar més, sinó gestionar millor les competències que ja són pròpies del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Però és que, a més, al llarg d'aquest debat encara no hem sentit que ens diguin, escoltin, què és el que volen reformar. Ens diran: «Ja hi són els continguts, ja hi són a les propostes que figuren en el Dictamen.» Doncs, molt bé, anem que ens diguin clarament quins continguts, quines reformes. Que a Catalunya la nostra societat sàpiga exactament per què volen reformar l'Estatut, quins objectius volen assolir i, sobretot, quin articulats, quines competències...

Diguin-ho clarament, perquè, si no, al final tindrem aquest debat, que potser servirà a algú en les seves estratègies electorals, però novament serà un debat absolutament estèril per al conjunt de la societat catalana.

I, a més, senyor conseller en cap, sigui coherent també amb la seva trajectòria. Avui no ho ha sigut, malauradament. No ho ha sigut. Perquè la seva proposta que avui ha plantejat, no l'ha feta en els treballs de la Comissió, i tenia una magnífica oportunitat per fer-ho. No ho va fer –no ho va fer! Ho va fer en una conferència i ho va fer traslladant aquest document a altres formacions polítiques, al Partit Popular i al Partit Socialista a nivell d'Espanya, però no obrint aquest debat, com hauria de fer-ho. I sigui coherent amb la seva trajectò-

ria política perquè des del Grup de Convergència i Unió, en aquests tres anys de legislatura hem sentit que defensava la vigència de l'Estatut, després apostaven per una reforma de l'Estatut, ara ens diuen que cal un nou Estatut... En què quedem? En què quedem?

Jo els demano, si us plau, molta més tranquil·litat, molta serenitat. Els veig, hi insisteixo, molt esverats, molt esverats, molt esverats... Teòricament hauríem de ser nosaltres, que som els que hem sigut objecte de la majoria de crítiques. I el que li demano, senyor conseller en cap, és que no perseveri tampoc en l'error: no ens identifiqui el Partit Popular amb el Partit Socialista. Vostè persevera en aquest error. (*Remor de veus.*) El Partit Popular i el Partit Socialista no som el mateix. (*Veus de fons.*) No som el mateix. No som el mateix, ni els beneficis socials i de progrés que ha aconseguit Catalunya amb un govern del Partit Popular, a diferència del que va significar per a Catalunya els governs del Partit Socialista Obrer Espanyol. Una etapa caracteritzada amb un govern del Partit Popular que ha representat un veritable progrés per a Catalunya davant el retrocés que van significar per a la nostra terra els governs anteriors d'administracions socialistes.

Però és que aquesta identificació entre el Govern del PSOE i el Govern del Partit Popular, senyor conseller en cap, tampoc la hi puc acceptar, en matèria d'autogovern. I ho he dit també en la meua primera intervenció: li he recordat quin era el grau de conflictivitat entre l'Estat i la Generalitat en les etapes que governava el Partit Socialista i en l'etapa que governa el Partit Popular.

I vostè sap que la conflictivitat entre l'Estat i la Generalitat en l'etapa socialista, multiplicava per quatre l'actualment existent. I, per tant, no es pot identificar, i molt menys ara, quan fa mesos que estem aplicant el nou model de finançament, aprovat ara, amb un govern del Partit Popular, aprovat ara que el Govern del Partit Popular, que el Partit Popular tenim majoria absoluta en el Congrés dels Diputats. I ara que el Partit Popular tenim majoria absoluta en el Congrés dels Diputats, que ningú pot dir que tot allò que fem per a Catalunya ho fem des de la imposició de l'aritmètica parlamentària o per la pressió de cap formació política, i molt en particular de Convergència i Unió, ara, que el Partit Popular no ha de recórrer a l'aritmètica parlamentària en el Congrés dels Diputats, ara, Catalunya ha aconseguit el millor model de finançament autonòmic de la seva història.

Ara que el Partit Popular de Catalunya, que el Partit Popular té majoria absoluta a Espanya, hem aconseguit les majors inversions de la història a Catalunya. I, per tant, senyor Artur Mas, no compari el Partit Popular amb el Partit Socialista, ni els guanys socials i econòmics per a Catalunya, ni tampoc a l'hora d'avançar en l'autogovern.

Després ha fet un altre esment, no?, i jo crec que aquí l'ha traït el subconscient. Vostè ha parlat que el tema central dels propers mesos serà la reforma de l'Estatut. I cito literalment: «El tema central dels propers mesos serà la reforma de l'Estatut.» Pot ser que sigui el seu. Jo ja puc avançar que el del Partit Popular no serà aquest. No tan sols perquè no compartim la necessitat

d'impulsar una reforma de l'Estatut, sinó perquè creiem que en aquests moments la prioritat de la societat catalana i del conjunt de Catalunya no és pas impulsar nous cicles reivindicatius, sinó ben al contrari: garantir la continuïtat de cicles de progrés. La prioritat de la societat catalana per encarar el segle XXI no és pas continuar en una permanent excepcionalitat o en una constant insatisfacció, sinó al contrari, administrar la normalitat, exercir l'autogovern amb intensitat, amb sentit social, amb proximitat als ciutadans. És a dir, centrar els plantejaments de govern, definir l'epicentre del Govern de la Generalitat de Catalunya, no pas en polítiques reivindicatives, no pas en lògiques de confrontació, sinó, ben al contrari, definir l'epicentre del Govern de Catalunya i de la política catalana en allò que veritablement interessa a la nostra societat; és a dir, les persones, el progrés social, el benestar de tots. Centrar el debat en aquelles reformes que sí que són útils per al conjunt de la societat catalana, per garantir el nostre progrés social, per fer realitat la continuïtat del creixement econòmic.

I, en aquest sentit, nosaltres, des del Partit Popular, dels del Grup Parlamentari Popular considerem que sí que cal impulsar una reforma a Catalunya, però són les reformes estructurals, no és pas la reforma de l'Estatut: reformes estructurals en l'àmbit educatiu i universitari; la vertebració del territori per impulsar una veritable descentralització de la Generalitat i un veritable arrelament de la tasca dels ajuntaments en la generació de prosperitat per als ciutadans; per impulsar noves polítiques en favor de la família; per fer realitat, des de la dignitat imprescindible, l'atenció a les persones, a aquells sectors que més ho necessiten, la gent gran o les persones amb discapacitats; per fer realitat, també, des de Catalunya, una reforma fiscal, una reforma tributària, que contribueixi també a abaixar encara més els impostos i de forma complementària aquesta rebaixa d'impostos, aquesta reforma fiscal que ja està fent realitat el Govern del Partit Popular per a tot Espanya.

Aquestes són les reformes que precisa Catalunya. Aquest és el debat real de la societat catalana. Per altres pot ser que la seva prioritat sigui la reforma de l'Estatut, no és la del Partit Popular. I no ho és perquè nosaltres entenem que l'Estatut, encara, té molt més futur que passat. Encara definim l'Estatut com un punt de trobada i no pas com un punt de partida cap a fites incertes. Encara nosaltres creiem que cal continuar constatatant que mai Catalunya havia tingut tant, durant tant de temps –i aquesta no és frase meua, i vostè ho sap perfectament.

Jo crec sincerament, senyor conseller en cap, que amb el debat que avui hem encetat, doncs, evidentment, ens allunyem del que són els objectius de la realitat de la societat catalana, que continua establint les seves prioritats en clau social i econòmica molt allunyada de les controvèrsies nacionalistes.

I el que és pitjor, el que és pitjor, i malauradament, diguem-ne, per un cop a la vida alguns hauran de dir en aquesta sessió que per un cop el Partit Popular tenia raó –tenia raó. Tenia raó en allò que ha començat la meua intervenció: ni tan sols els que han coincidit en el vot coincidirán en la seva interpretació.

Obrim un debat que tots sabem com comença, però no sabem com acaba. I, malauradament, avui hem tingut una anticipació molt important d'aquest debat, i, tant de bo –tant de bo!–, en la mesura que es pugui, i si veritablement hi ha un debat per enfortir l'autogovern a Catalunya per millorar, per avançar, per progressar, si veritablement tots els grups parlamentaris es creuen el que avui estan dient al llarg d'aquesta sessió parlamentària, jo els demano –i ho reitero i els ho demano formalment– que rectifiquin la seva oposició que el text del Dictamen s'hagi de votar de forma única i acceptin la proposta del Partit Popular perquè es votin separatament tots els continguts. Almenys així podrem marxar d'aquesta sessió, no pas els diputats del Partit Popular, que ja sabem i tenim les idees ben clares, almenys la societat catalana sabrà perfectament què és el que defensa i per què tots els grups parlamentaris, i sabran quins són els continguts, quina és la concreció de les seves propostes.

Perquè, si no ho fan, el que quedarà d'aquí és novament un debat estèril, allunyat de la realitat i una picabaralla únicament forçada per interessos partidistes, i, per què no dir-ho?, perquè tenim les eleccions a la vora.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pasqual Maragall.

El Sr. Maragall i Mira

Molt honorable senyor president, breument... Jo faré una intervenció breu perquè penso que el que havia de quedar clar ja ho està, i perquè penso que ens hem de cenyir al que abans he demanat i que ara reitero en presència del president de la Generalitat, cosa de la qual em congratulo. Malgrat el mal pas que el senyor Artur Mas ha fet, que no comentaré perquè es comenta per si sol, jo reitero l'oferta d'acord i la concreto. I crec que avui mateix els grups de la cambra –nosaltres ho farem, en tot cas, amb tots aquells grups que s'hi vulguin adherir– podem demanar la constitució, d'acord amb l'article 110 del Reglament de Parlament, d'una ponència conjunta per la redacció del text del Projecte de llei de nou Estatut, primer.

En segon lloc, crec que caldria, com he dit, encarregar a l'Institut d'Estudis Autònoms, immediatament, la preparació tècnica de la redacció de les bases d'aquest Estatut. No són dues coses que s'exclouin l'una a l'altra. I el nostre Grup, avui, per boca meua, els fa aquesta proposta a tots els grups de la cambra.

En tercer lloc, reitero, senyor president de la Generalitat, que no seria dolent, crec que seria altament desitjable, que vostè obrís a la major brevetat, diria, però, en fi..., en tot cas, atenent les exigències de la seva agenda, que sé que és carregada, la possibilitat d'obrir converses amb els dirigents de tots i cada un dels grups parlamentaris aquí representats. Ens sembla que aquest nivell d'interlocució és, també, necessari.

Són els tres punts que volia reiterar, tot afirmant que l'Estatut no és per treure pit sobre qui és més català ni

qui més traïdor, i encara, si així fos, ja en parlaríem..., sinó que és no perquè els catalans jutgin sobre la nostra catalanitat –perquè els ben asseguro que si sobre això haguessin de jutjar els catalans i les catalanes, passarien de nosaltres–, sinó, ho torno a dir, perquè l'Estatut que hem d'aprovar sigui realment la llei que permeti que els homes i les dones de Catalunya tinguin la governació que es mereixen en tots i cada un dels camps en els quals contra el que alguns poden imaginar, l'Estatut pot estatuir, amb una justícia més propeera, amb una «vivenda» assequible, amb uns barris dignes i segurs, amb unes escoles segures i dignes, amb un tractament que faci que les dones i els joves de Catalunya se sentin ciutadans de ple dret, i que aquests drets no siguin només proclamats, sinó, en el moment de ser estatuits, ser també concretats.

Senyor president, molt honorable senyor president, li anuncio, doncs, que aquesta mateixa tarda, amb tots els grups que ho desitgin, entrarem... –que així ho desitgin, amb nosaltres–, entrarem en el Registre del Parlament la proposta de formació de la Ponència conjunta. Així com demanem, i esperem que així es farà, que s'encarregui la base tècnica d'aquest estudi a l'Institut d'Estudis Autònoms, que és una institució que té el prestigi suficient i el crèdit suficient per a fer-ho.

I reitero: i, per últim, senyor president de la Generalitat, li demanem amb tot el respecte, però emfàticament, com he dit abans, hi insisteixo, que vostè prengui en mà la conducció de les converses entre les forces polítiques que hauran de permetre que l'Estatut sigui una realitat, i que ho sigui en aquest mandat. Perquè, si no ho fem en aquest mandat, senyor president –i vostè té experiència com jo, i més–, sap que en el proper mandat tampoc s'aprovaria en el Parlament de Madrid, més enllà de les majories o minories que hi hagin, que hi puguin haver.

Tots som conscients, si fem números, que en el proper mandat legislatiu en el Parlament de Madrid hi haurà una possibilitat per majoria absoluta, que és tot el que es requereix –és tot el que es requereix–, per aprovar l'Estatut, no només aquí, també allà. I tots som conscients que les forces que avui estem impulsant l'aprovació de l'Informe de la Comissió som aquí gran majoria i seríem a Madrid majoria. En fi, no s'enganyin sobre aquesta qüestió: serem a Madrid també majoria. I sàpiguen que, en matèria d'Estatut, qui tenim la paraula som nosaltres, els que som aquí, els partits aquí representats, i no ningú més. Tindrem majoria aquí i la tindrem a Espanya.

Moltes gràcies, senyor president.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

En nom del Govern, té la paraula l'honorable conseller en cap.

El conseller en cap

Sí. Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, jo espero que..., no sé si serà una esperança vana o no, però jo espero que vostès entenguin que no hi ha cap ànim, per part del Govern, d'introduir un to

en aquest debat que finalment, doncs, fes impossible l'acord.

Per altra banda... (*Remor de veus.*) Escoltin, hem seguit amb un silenci sepulcral una altra vegada, eh?; no és massa demanar, tenir el mateix tracte. Jo no demano més, només el mateix tracte, només això; suposo que és poc demanar.

Em sembla que el Govern té tot el dret del món a poder expressar la seva opinió. I a vegades sembla que vostès, això, per la raó que sigui, doncs, no ho admetin, no? I em sembla que seria molt contraproductiu que s'introduís en el clima d'aquest Parlament... I ho dic a tall, una mica, d'algunes intervencions que he sentit, que, pel seu to, realment feien pensar que nosaltres no teníem dret a pujar al faristol i expressar la nostra opinió, que, per altra banda, és una opinió que jo entenc que és absolutament constructiva, si el que volem –si el que volem– és que en surti alguna cosa de veritat –si el que volem és que en surti alguna cosa de veritat. Si es tracta d'anar, diguem-ne, perdent el temps, d'anar-nos entretenant, de fer veure que fem els deures, però finalment no estem assentant les bases, no estem posant les bases perquè el que fem aquí algun dia sigui realitat, i no massa llunyà, aleshores, en el fons, el que estem fent és un trist favor, no a nosaltres, sinó al conjunt de la societat catalana.

Per tant, jo els demano que, amb aquest to que jo també intento introduir, vostès entenguin que el meu propòsit és aquest, i el del Govern és aquest, que les coses es portin d'una manera, i surtin d'una manera, que finalment serveixin per a alguna cosa concreta, i per a alguna cosa tangible, i per a alguna cosa real, que això, finalment, és el que convé al conjunt del poble de Catalunya, al conjunt del nostre país.

Voldria fer un parell o tres de precisions molt breus. La primera, adreçant-me al senyor Ribó. Jo li demano una cosa, senyor Ribó, amb el to més cordial possible li ho dic: vostès i nosaltres hem estat moltes vegades d'acord en el que havia de ser, en el que havien de ser, per entendre'ns, les línies mestres d'un sistema de finançament per a Catalunya. I vostè sap perfectament –i vostès també hi tenen una part de paternitat en aquest sentit, igual que nosaltres– que l'acord de finançament que tenim avui és un acord de finançament que finalment està inspirat en aquelles línies que vostès i nosaltres, i d'altres, havíem defensat durant molts anys, que és la línia de: l'esforç fiscal que fan els ciutadans de Catalunya que es quedi al més possible en el nostre país, en benefici d'ells.

Això és el que tenim avui. No ho tenim del tot, ni tant com voldríem, segur que ni vostès ni nosaltres, però hem anat decididament cap a aquesta línia. No ens neguem nosaltres mateixos els propis mèrits d'aquests darrers anys, quan hem obert una escletxa important en aquest sentit, segurament la primera gran escletxa important en aquesta línia. N'hi havien hagut algunes de precedents, òbviament, que ja obrien una mica aquesta porta.

I li vull recordar una cosa. Vostè ha fet una al·lusió –no sé si ha estat vostè o el senyor Carod-Rovira– a com s'havia negociat l'acord de finançament. Si vostès es

miren l'acord de finançament actual i el comparen amb allò que d'una forma majoritària s'havia defensat a Catalunya, veuran que aquest acord de finançament respon als criteris que s'havien impulsat des de Catalunya des de fa anys. No hi hem arribat del tot al límit que volíem, però estem en aquesta línia. Aquest és un mèrit que finalment ens el podem apuntar tots, però nosaltres també. No ens neguin la nostra part del mèrit en tot aquest procés, perquè l'hi tenim, i l'hi tenim probablement perquè hem estat Govern, i som Govern; probablement l'hi tenim més que ningú, encara que només sigui per la responsabilitat que nosaltres hem hagut d'assumir.

Per cert, quan s'ha dit que aquest acord de finançament responia, per entendre'ns, a l'aportació..., concretament s'ha citat el senyor Chaves, jo voldria recordar una cosa, voldria recordar –i ho dic també amb el to més cordial possible, perquè ningú es pugui ofendre– que aquesta vegada els presidents de comunitats autònomes governades pel Partit Socialista es van haver de saltar la disciplina del Partit Socialista per poder arribar a un acord de finançament que els convenia com a comunitats, i que el van fer amb mentalitat de Govern i no amb sentit d'oposició institucional com s'havia fet fa uns anys enrere. Ho dic amb el to més serè possible, però ho dic, perquè les coses s'han de dir pel seu nom.

Voldria també recordar una altra cosa. Se'ns ha acusat aquí –jo crec que d'una manera, permetin-m'ho dir, molt irresponsable– que allò que havíem tramès, quant a millora de l'autogovern, al Govern del PP i al Partit Socialista a nivell estatal, no ho havíem portat als grups del Parlament de Catalunya. Vostès saben que això és radicalment fals. I no es pot pujar en aquesta tribuna amb el to de solemnitat que vostès hi han posat i s'han adreçat a tota la cambra i a tot el poble de Catalunya..., no s'hi pot pujar dient coses que són fàcilment demostrables i rebatibles.

Vostè, senyor Ribó –perquè vostè ho ha dit–, sap perfectament que jo mateix, com a conseller en cap del Govern, vaig assistir a la Comissió de l'Autogovern per presentar i defensar el nostre document, que no era el primer, perquè en altres ocasions altres membres del Govern ja havien comparegut davant de la mateixa Comissió.

I vostès m'han de reconèixer..., i ho dic, també, amb tota la cordialitat, i, si vostès volen, amb tota, tota, tota la modèstia del món, però com a mínim ens han de reconèixer que també el Govern ha fet una aportació en els treballs d'aquesta Comissió. O no és així? El Govern hi ha fet una aportació, en part decisiva, i estem contents d'haver-ho fet, i estem satisfets d'haver-ho fet, i seguirem treballant tant com puguem en aquesta mateixa línia, perquè, torno a dir, el nostre propòsit no és perdre el temps, el nostre propòsit és que tot això surti, que arribem en un punt en què les majories aquí i la feina allà serveixin perquè realment això pugui sortir.

Una altra precisió, en aquest cas adreçada al senyor Carod-Rovira, que, per altra banda, ha fet una intervenció, jo entenc duríssima, contra el que jo mateix he exposat aquí, però per altra banda, senyor Carod-Rovira, innecessària, perquè jo en cap moment m'he referit a Esquerra Republicana des d'un punt de vista, di-

guem-ne..., des d'un punt de vista que a vostè el pogués ofendre. En tot cas, altres es poden haver ofès, potser, però vostè, senyor Carod-Rovira, no. Vostè no, perquè nosaltres sabem... (*remor de veus*), nosaltres sabem que, en aquesta matèria, amb vostès, amb Esquerra Republicana, hi ha hagut acords importants. I escoltant-lo a vostè avui aquí, semblava que en aquest terreny no ens haguéssim entès mai.

I això no és veritat. Escolti'm, fa molt poques setmanes, de fet fa només dos mesos, en aquest mateix Parlament, d'una forma absolutament solemne, en el debat de política general, amb qui vàrem votar –amb qui vàrem votar– nosaltres el que havia de ser l'estratègia –l'estratègia– i el temps per defensar la millora del nostre autogovern? Amb qui ho vàrem votar, senyor Carod-Rovira? Ho vàrem votar amb vostès. I vàrem votar una cosa molt precisa, que era: en aquest legislatura –en aquesta, en la que estem, que s'acaba la tardor de l'any que ve– fem tot el possible perquè tot allò que estigui pendent pugui venir al nostre sarró.

Vam dir això. I després vàrem dir una altra cosa, solemnement, votat en el debat de política general, amb vostès, senyor Carod, que va ser: reforma de l'Estatut, nou Estatut d'autonomia, a la propera legislatura.

Vàrem fer això, sí o no, fa dos mesos, en ple debat de política general? Senyor Carod, per què vostè ve a fer aquí un discurs molt abrandat, molt crític, molt irritat, per altra banda, que jo no entenc, contra nosaltres, quan, amb vostès, fa molt poc, hem definit l'estratègia que ens havia de portar en el camí per millorar l'autogovern? Per què?

Jo en tot cas... (*Pausa.*) Jo, en tot cas, el que sí que vull dir és que lògicament, amb aquelles forces que tenen, segur, una sensibilitat nacionalista i catalanista molt accentuada, és evident que el terreny no ha de ser mai el de la confrontació, concretament en aquests temes. I nosaltres, senyor Carod-Rovira, no el buscarem, aquest terreny de la confrontació, el rebutjarem tantes vegades com calgui, com jo mateixestic fent avui aquí.

I finalment –adreçant-me al senyor Maragall–, jo li voldria recordar, senyor Maragall, una cosa. I també li ho dic amb el to més cordial possible i més serè possible, perquè ningú es pugui ofendre, si és que finalment el problema només és un problema de tons i no de continguts. Jo el que li demano és que vostè reconegui una cosa que és evident. Avui votarem junts. Per tant, escolti, el fons de la qüestió –el fons de la qüestió– és que avui votarem junts un document per a la millora de l'autogovern. Deixin-se estar d'històries, el fons de la qüestió és aquest: votarem junts. Per tant, avui no es pot fer veure que en aquest sentit hi ha, pels tons, pel que sigui, una fortíssima discussió. Avui hem arribat a un punt de consens... (*Fora remor de veus.*) Sí, avui hem arribat... (*Persisteix la remor de veus.*) Deixin-me acabar...

El president

Silenci, si us plau. Prego silenci. Esperí's un segon, senyor conseller. Prego silenci... (*Pausa.*)

Pot continuar.

El conseller en cap

Avui hem arribat, com els deia, a un punt de consens i votarem junts, fruit dels treballs de tota aquesta Comissió. Primer, sabem molt bé –i ho hem dit moltes vegades– que perquè hi hagi Estatut a Catalunya en els propers anys, un nou Estatut, hi ha d'haver una entesa en el Parlament de Catalunya entre molts, però també hi ha d'haver una entesa matriu, podríem dir, entre Convergència i Unió i el Partit Socialista. Això ho sabem. I no només ho sabem, sinó que, a més a més, lògicament, ho volem, i farem tot el possible perquè això sigui d'aquesta manera. Això no exclou ningú –no exclou ningú. Per nosaltres, l'acord ha de ser tan ampli com sigui possible. Però és evident que amb el Partit Socialista –i això no ha d'ofendre tampoc ningú– hi haurà d'haver una entesa especial. Nosaltres també treballarem en aquest sentit.

Ara bé, jo simplement el que vull és... (*remor de veus*), simplement el que vull és deixar dita aquella cosa que també els deia en la meua intervenció inicial: una cosa és que avui votem junts aquest Document, una altra cosa és que tot això vagi seriosament. Són dues coses diferents. (*Pausa.*) Sí, poden ser dues coses diferents. Perquè, mirin, nosaltres no sabem què passarà en el futur, no ho sabem, però sí que sabem una cosa, sabem el que ha passat fins ara i el que està passant ara. Sabem aquestes dues coses: el que ha passat fins ara i el que està passant ara mateix. Això sí, que ho sabem, perquè això no és futurologia, això és simplement veure com han funcionat les coses en el conjunt del nostre país.

I, senyor Maragall, deixi-m'ho dir amb tota la cordialitat possible... (*Veus de fons.*) No, «ai, ai, ai», no; li ho diré amb tota la cordialitat possible. Vostè, quan està demanant que s'aprovi el nou Estatut en aquesta legislatura, una vegada més –no s'ofengui, per favor– demostra que no toca de peus a terra. (*Veus de fons.*) És així. Perquè vostè sap perfectament..., vostè sap perfectament, i no podem enganyar la gent en aquest sentit, que en aquesta legislatura no hi ha cap possibilitat, tal com està la correlació de forces en el conjunt de l'Estat espanyol, d'aprovar... (*fora remor de veus*), d'aprovar un nou Estatut d'autonomia.

I aleshores, senyor Maragall, el que hem de fer és una cosa ben senzilla –i això, escolti'm, està a l'abast de tothom, suposo que de vostès també–, que és definir exactament els continguts del que vostès pensen aquí –aquí–, és el que nosaltres desitgem. Nosaltres ens hi hem compromès. Convergència i Unió, durant aquests últims vint anys, no havia apostat per una reforma en profunditat de l'Estatut. Per què? Perquè en algun moment les condicions no eren possibles. Vostès ho saben perfectament. Quan es va aprovar la LOFCA i la LOAPA no era possible parlar d'un nou Estatut, perquè les coses anaven per uns altres viarans completament diferents. Vostès ho saben perfectament. I hem defensat, una i altra vegada, que, aprofitant els marcs estatutaris i constitucionals, es podia avançar. Ho hem fet amb vostès, això, senyor Maragall. Ho hem fet amb vostès, amb un govern del PSOE, amb el qual també vàrem col·laborar a nivell espanyol. I n'hem tret resultats, d'unes etapes i de les altres. N'hem tret resultats. No es poden ara menystenir els resultats que se n'han

tret. Però ara és l'hora, davant d'aquest nou plantejament, senyor Maragall, de definir uns continguts.

I aquí és on nosaltres els convidem. Vostè avui ens convida a moltes coses. Jo el convido a una cosa molt senzilla: facin vostès el mateix que farem nosaltres. Facin vostès de *motu proprio* per saber què pensen de veritat, vostès, no el conjunt de la cambra catalana en aquest moment, vostès, què pensen en matèria de millora de l'autogovern i, sobretot, què pensen que ha de ser el nou Estatut d'autonomia de Catalunya. Això no deu ser un exercici massa difícil, i, per tant, els demanem que facin això.

I volia acabar dient-li una altra cosa: vostè avui ha perdut una gran oportunitat. (*Rialles en un sector de l'hemicicle.*) No sé si se n'ha adonat o no. Vostè ha perdut una gran oportunitat, perquè una i altra vegada el sentim dir –el sentim dir– el següent, vostè diu: «Hi ha un partit a nivell de l'Estat que defensa l'Espanya plural, que defensa el diàleg, que defensa el consens, que quan governin ells allà aleshores les coses seran molt diferents, també per a Catalunya, també des d'un punt de vista del poder polític de Catalunya.» Vostè diu això. Vostè ho diu contínuament.

Jo avui l'he convidat a fer una cosa que vostè no ha contestat, i era molt fàcil, per a vostè –per als altres potser ens és més difícil, però, a vostè, li és molt fàcil–: «Digui-li, al senyor Rodríguez Zapatero, digui a la direcció del PSOE, que facin el discurs a tot Espanya del que ha de ser la millora de l'autogovern de Catalunya. Diguin-ho obertament, defensin-ho obertament.» És possible, senyor Maragall, que això els resti vots en algun altre lloc de l'Estat espanyol; és possible, però val la pena que realment ho facin. Perquè això sí que seria un canvi històric: que vostès, en el programa electoral, no només de Catalunya, que òbviament també, sinó que en el programa electoral de tot l'Estat espanyol diguessin obertament que Catalunya té dret a tenir un nou Estatut d'autonomia el contingut del qual és conegut a Catalunya per les propostes de cada un dels grups parlamentaris en aquest Parlament. Si vostè fes això aconseguiria una cosa molt important, però avui vostè no ens ha contestat absolutament res de tot això. Ni ase ni bèstia. El silenci, una vegada més, en aquest sentit.

(*Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Moltes gràcies. S'obre torn. Té la paraula l'il·lustre diputat..., perdó, senyor Camp. (*Rialles i remor de veus.*) Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafel Ribó, per cinc minuts.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Senyor Mas, li agraeixo el to que ha utilitzat en aquesta segona intervenció. Però vostè s'ha d'adonar que a la primera part del debat tothom ha intervingut posicionant-se i que qui ha introduït un tascó en el debat, senyor Mas, objectivament parlant, ho ha dit tothom menys vostè, ha estat la seva intervenció, que no ha sumat..., en la seva primera intervenció. I ha anat tan lluny que, fins i tot –ha anat tan lluny que fins i tot–, ha arribat a fer aquella frase: «Depèn de les ma-

jories que surtin a les properes eleccions.» Les majories que sortiran les decidirà la població de Catalunya. I serà aquesta població qui decidirà com vol que es governi a Catalunya, eh? (*Remor de veus.*)

Miri, senyor Mas, jo li demanaria que es deixés de literatura i que anéssim directament als fets. Els fets? Un dictamen que està publicat, que conté un llistat exhaustiu de matèries. Però abans, i malgrat que em pugui menjar temps, dues precisions: Convergència i Unió i el PSUC, en el seu dia, o Iniciativa Verds, hem estat junts molt sovint defensant l'autogovern de Catalunya. L'any 83, vostè no hi era, però portàvem una pancarta junts contra la LOAPA al Passeig de Gràcia. L'any 86, i ara es tracta de finançament, l'Emili Gasch, en nom del nostre Grup Parlamentari, va ser l'únic que va formular un vot particular contra la primera fórmula de finançament, advertint de qüestions que després han passat exactament.

I jo, de la fórmula actual –té aspectes positius i negatius– l'únic que li he dit és que no es posi la medalla. És vostè que se l'ha posada en exclusiva. És una medalla que si de cas la podem compartir.

I segona precisió: no barregi la seva compareixença a la Comissió d'Autogovern, que ningú ha negat l'aportació del Govern a la Comissió d'Autogovern –ningú l'ha negada!–, amb l'ús que vostè ha volgut fer per instal·lar la cortina de fum, que van enviar un document al PP i al PSOE. Jo he dit: «Nosaltres el vam rebre,» –parlo del primer, de quan el senyor Duran era conseller– «vam rebre una carta molt amable del senyor Duran dient-nos sobre aquesta matèria no el que vostès estan plantejant ara.» Jo li dic: «Per què no aprofitàvem ja des d'aquell moment, independentment que hi hagués el PP i el PSOE, per començar la tasca?» És això el que jo li he dit, no capgirí els arguments. (*Remor de veus.*)

Miri, nosaltres hem dit que al Dictamen hi ha totes les aportacions possibles: les aportacions del Govern, les del Grup de Convergència i Unió, les del Grup Socialista, les del Grup del PP, d'Esquerra, del Grup d'Iniciativa. Hi ha quantitat d'experts al darrere. Senyor Mas, des de l'Enric Argullol, per començar a parlar, fins a l'última lletra de l'abecedari d'aquells experts, fa anys que han escrit sobre això. Ho ha publicat l'Institut d'Estudis Autònomic; s'ha publicat a altres llocs. Això ja no té cap secret, de quins són els camins. El que es tracta de saber aquí, perquè no estem en un debat de caràcter de seminari universitari, és quin compromís prenem per fer-ho avançar ja, per aplicar-ho. No digui que és una utopia! Estem a mesos i mesos del final de la legislatura. Comencem-hi a treballar! Comencem-hi a treballar demà! O sigui, no digui: «Com que és una utopia, queda aparcat.» No. No diguin: «Rebem un dictamen, s'ha de treballar més.» Posem-lo a treballar i posem-nos-hi tots, a aplicar aquest Dictamen.

Que vostè faci converses amb el Grup del Partit Socialista no només no em molesta, ho celebro! És la primera vegada que sento, del Govern que presideix Jordi Pujol, que es proposen converses començant, lògicament, pel Grup majoritari de la cambra, després de vostès. És que és la cosa més lògica del món! És lògica democràtica! No ho han fet mai, eh? No ho han fet mai!

Sí, el senyor Jordi Pujol té tot un altre tarannà en aquest sentit, per les raons que sigui! Mai ha buscat l'acord en primer lloc amb el Grup majoritari, després de vostès, de la cambra. Evidentment que no podrà excloure els altres grups i nosaltres reclamarem de manera que no se'ns exclouï per més que siguem els petits, però entendrem, lògicament, que comenci amb els més grans. Si ara ho presenten com una novetat! El que és una novetat és que hagin canviat de tarannà, si és que ho fan –si és que ho fan.

I que, per tant, el camí per fer avançar l'autogovern ha de començar per entendre's de major a menor i buscant de nou, com s'ha dit aquí, per part de totes les intervencions menys de la seva, fer pinya perquè això que votarem d'aquí a una estona sigui de debò utilitzable parlamentàriament i es pugui difondre socialment per aconseguir el màxim gruix de població al darrere.

Gràcies, president.

El president

Gràcies, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Jo també vull agrair, com el senyor Ribó, que hàgim aconseguit en aquesta segona ronda, un canvi de format, que hàgim aconseguit un canvi de to, perquè és cert que el to de la seva intervenció inicial ha modificat el to dels altres, dels que han parlat després de vostè.

Òbviament que tothom que té l'honor i el privilegi, com tenim la majoria dels que som en aquesta cambra, d'haver estat escollits pel poble de Catalunya, tenim el dret a parlar des d'aquesta tribuna i, per tant, només faltaria aquí, qui hi té també tot el dret és el Govern.

El que passa que vostè també ha d'entendre, senyor Mas, que ha estat bastant lògica la reacció davant d'alguns mals vents sembrats en la seva intervenció, que al final han aconseguit que acabéssim collint tempestats, com d'altra banda diu la dita popular. És a dir, vostè ha posat allò que abans se'n deien les condicions objectives perquè el debat anés derivant cap a un àmbit, cap a un espai, cap a una manera, cap a unes formes que sincerament li he de confessar que ni sospitàvem, en els inicis d'aquest debat, ni de cap de les maneres nosaltres no volíem. Sobretot perquè entenem que, a partir d'altres intervencions que s'han fet, la millora de l'autogovern és un objectiu legítim, és un objectiu necessari; però que, de cap de les maneres, no es pot fer incompatible demanar més autogovern amb fer també una crítica al que nosaltres podem considerar que sigui un exercici negatiu, insuficient, de vegades escàs del mateix autogovern. I menys encara, en el que sí que no estem disposats a acceptar –no ha estat pas el to de la seva intervenció–, alguna altra intervenció que sempre té per costum vincular més reivindicació d'autogovern amb una frase que en diuen habitualment «la confrontació».

Nosaltres no neguem els mèrits a qui els tingui, i el seu Govern en té molts, de mèrits, el Govern de Convergència

cia i Unió, al llarg d'aquests anys, així ho ha fet. I, si no ho recordo malament crec que sóc l'únic que ho ha reconegut. En la meua intervenció he reconegut mèrits al seu Govern. He reconegut els passos positius endavant que va ser, relacionat amb el que teníem abans, poder disposar d'un Estatut d'autonomia; tampoc no volem negar els nostres, de mèrits, no?

I, és clar, ens passem sis legislatures sense reformar l'Estatut d'autonomia de Catalunya i ara a tothom li entra com una mena de pressa, com si el rellotge anés en contra nostra. És a dir, hi ha pressa «només» perquè s'acaba la legislatura, hi ha pressa perquè tothom vol sortir bé a la foto davant del que la majoria de la gent considera que ens trobem en portes d'una etapa política nova.

No és que ens hàgim sentit irritats. És que ens hem sentit molestats amb un partit que representa sectors de la societat catalana que se senten nacionalistes, perquè en la seva intervenció, senyor Mas, vostè ha volgut fer veure com si els vint-i-dos últims anys no haguessin existit de cap de les maneres. És a dir, com si aquestes dues darreres dècades passades no haguessin existit.

I, és clar, en fi..., sí que és cert, com deia aquella pel·lícula, que hi ha gent que té la memòria curta, però, si em permet la col·loquialitat de la frase n'hi ha que la tenim més llarga, la memòria, i, per tant, recordem exactament què és el que s'ha estat fent durant dues dècades, no?

I no podem deixar de demanar-nos, per exemple, dues coses: quan abans li feia aquell inventari de, per votar la investidura del senyor Aznar, exactament quines condicions havien posat, vostès... Per exemple, havien posat mai com a condició per donar suport a la investidura d'un president del Govern a Madrid –es digués Calvo Sotelo, es digués Suárez, o es digués Felipe González o es digués Aznar– el retorn dels papers de Salamanca, per exemple, com a condició indispensable? Quan n'havien fet, d'això, una qüestió d'interès general? O bé, frenar d'una manera civilitzada aquests atacs constants, que freguen el ridícul, contra la unitat de la llengua en aquests moments?

En fi, li volia dir, senyor Mas, i acabo, que estaria bé que no caigués en la temptació, vostè, ni tampoc no hi caiguessin els dirigents del Partit Socialista, de pensar només en un acord a dos, en un acord bilateral Convergència i Unió - Partit Socialista, amb independència que sigui beneït aquí o que ho sigui al carrer Ferraz. Perquè ara, però sobretot en molt pocs mesos, aquest acord serà insuficient perquè no serà representatiu del pensament i de la pluralitat democràtica que es donarà a Catalunya a les properes eleccions. Nosaltres serem el que vulguem ser com a país, sense haver de donar explicacions a ningú i, sobretot, sense demanar permís. Però mai no ens faran cas a Madrid si continuem parlant diferent aquí i allà, si continuem dient coses distintes aquí i allà. Sense la nostra modesta, tenaç i solitària posició d'Esquerra durant tants i tants d'anys, probablement ara no estaríem aquí parlant d'aquests temes.

El senyor president Pujol en iniciar aquesta legislatura es fixava dos grans objectius com a legislatura: més autogovern, més finançament. Doncs bé, més autogovern

vern: fracàs absolut, 0%; millor finançament: només un 5% de reducció del dèficit fiscal.

Feliçment s'han acabat els monopolis i a partir d'ara ni Catalunya ni el catalanisme no són vostès com l'única esquerra tampoc és el Partit Socialista. Catalunya és molt més, feliçment, plural que tot això. I com que és més plural que tot això, aquest Estatut ha de ser l'Estatut de tots. No s'equivoquin i no matin les possibilitats d'un nou marc institucional només amb un acord a dos, beneït des de Madrid, sigui des del despatx que sigui.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. En nom del grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Alberto Fernández.

El Sr. Fernández Díaz

Gràcies, senyor president. Bé, la veritat és que l'autogovern és molt més una coartada ideològica o un pretext electoral. Crec, sincerament, fins i tot, en la discrepància del Grup Parlamentari Popular que no vàrem votar aquesta Comissió de la qual avui es dona compte dels seus treballs, dels seus estudis, però que malgrat aquesta discrepància del Grup Parlamentari Popular, des d'un primer moment, també des d'un primer moment vàrem participar en els seus treballs i vàrem fer les nostres aportacions i el nostre vot particular, doncs bé, la veritat és que ni aquesta Comissió ni aquest treball ni aquest estudi es mereixia acabar d'aquesta forma, i si ja és controvertida la utilitat en la forma com ha acabat, imaginin-se vostès si ens féssim ressò d'aquells que avui també proposen anar més enllà i constituir una ponència conjunta.

Crec, sincerament, que avui el debat ha sigut moltes coses, ha pogut ser intens, ha pogut ser rigorós, evidentment, ha sigut, en tot moment, legítim, però hi ha una cosa que estic segur que no ha sigut i és: útil; s'ha obert la caixa dels trons, s'han engegat unes controvèrsies absolutament estèrils, i, el que és més greu, impossible d'entendre per al conjunt de la nostra societat que en aquests moments, en aquests moments no saben ni el que està passant, ni el que s'està debatent, ni el que es votarà en aquest Parlament de Catalunya. I per això jo els he d'insistir, perquè encara no han donat, no ni un argument, ni una sola resposta en cap sentit. Per què es neguen a votar les propostes dels diferents grups? Per què no es neguen a votar els continguts que, un darrere l'altre, hem anat proposant i plantejant al conjunt de les formacions polítiques catalanes? Per què tenen por que es votin? Que puguem posicionar-nos un rere l'altre tots els grups parlamentaris sobre el plantejament que legítimament pugui fer cap altra formació política. De què tenen por, principalment, els dos grups majoritaris d'aquesta cambra? Potser, i ho deia en aquella primera intervenció meua, per què aquesta estranya coincidència entre Convergència i Unió i el Partit Socialista? Aquesta estranya coincidència que permetrà avui que no es constati explícitament que després de vint-i-tres anys de Govern de la Generalitat, un cop recuperada la llibertat i la democràcia, el nostre país, vint-i-tres anys després, l'autogovern a Catalunya no ha

sigut exercit amb tota la intensitat, amb totes les possibilitats que ens permet l'Estatut d'autonomia? Quin interès hi ha per part de grups parlamentaris més enllà de la lògica del mateix de Convergència i Unió que no es constati explícitament aquest fet en aquest Parlament de Catalunya? Pot ser que el Partit Socialista es troba molt còmode en aquesta indefinició, en aquesta votació genèrica, malgrat que els arguments i les intervencions siguin absolutament contradictoris entre tots aquells que donaran suport a aquesta proposta? Perquè d'aquí a uns minuts, aquí al marcador hi haurà el guarisme 123 contra 12; 123 vots favorables, 12 vots negatius, però a la vista de com s'ha celebrat aquesta sessió parlamentària haurem de preguntar si no haurem de fraccionar els 123 en moltes altres votacions separades. Potser també perquè el Partit Socialista es troba molt còmode en aquesta indefinició, en aquesta estranya coincidència amb el Govern de Convergència i Unió. Un Partit Socialista que li interessa que aquesta votació passi sense major pena ni glòria més enllà d'un titular fàcil o d'un plantejament en clau electoralista, potser per no incomodar el Partit Socialista Obrer Espanyol, potser per no definir clarament quines són les seves contradiccions, les seves vaguetats, les seves ambigüitats, potser per afavorir aquest doble discurs. Per això nosaltres demanem que es votin, que es votin les diverses propostes, que es posi llum a les ombres i que puguem pronunciar-nos sobre continguts i no sobre paraules buides.

I en qualsevol cas també, senyor Artur Mas, jo li he de recordar que vostès tenen un compromís amb el Grup Parlamentari Popular que al llarg d'aquesta sisena legislatura no es reformarà l'Estatut. Jo estic segur que vostès ho compliran (*remor de veus*), no pas el compromís que la sisena legislatura no es modificarà la reforma de l'Estatut, no s'impulsarà, no és pas, precisament... (*Remor de veus.*) Senyor president, acabaré quan tingui trenta segons de pau...

Senyor Artur Mas, que no s'impulsi la reforma de l'Estatut no esdevé d'una correlació de forces en la propera legislatura al Congrés de Diputats o de qui governi al capdavant d'Espanya, esdevé d'un compromís de Convergència i Unió amb el Partit Popular, que vàrem signar en aquesta cambra per garantir l'estabilitat en aquesta sisena legislatura. I per tant, nosaltres... (*Aplaudiments en un sector de la cambra.*)

El president

Prego silenci, si us plau.

El Sr. Fernández Díaz

I, per tant, nosaltres, volem recordar-li, perquè no hi han altres factors externs que condicionin ni la estabilitat, ni que condicionin la vigència de l'Estatut en aquesta legislatura, i estic ben segur que vostès ho tenen molt present, com ho té el Partit Popular a l'hora de defensar, des de la convicció i sense complexos ni ambigüitats, l'estabilitat estatutària i constitucional, la vigència dels nostres marcs de convivència i també la convicció que per millorar l'autogovern en l'actual marc estatutari i constitucional, el que cal és desenvolupar totes les possibilitats que vostès no han exercit perquè encara hi ha molt camí per recórrer sense mo-

dificar l'Estatut, i únicament es tracta de potenciar les possibilitats pròpies amb l'objectiu que les nostres polítiques siguin útils per donar resposta a les necessitats reals de la societat catalana. I, malauradament, al llarg d'aquest debat no vam aconseguir el que hauria d'haver sigut l'objectiu central d'aquesta sessió parlamentària.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pasqual Maragall.

El Sr. Maragall i Mira

Molt honorable senyor president. Senyor president de la Generalitat, vostè té la paraula: ha de triar, ha de triar, perquè jo crec que aquest debat, que ha sigut en moments, doncs, apassionat però en general crec que molt ben conduït, ha posat de manifest que hi han dues possibilitats, o Catalunya avui avança sobre la base d'una majoria molt àmplia dels seus representants, dels representants de la sobirania popular, membres d'aquesta cambra, o s'atén a les exigències d'un partit, enormement respectable i respectat, però que en aquest moment no representa el sentiment dels catalans.

Vostès han de triar, o hi ha ponència conjunta o hi ha estudis seriosos de l'Institut d'Estudis Autònoms, o hi ha una ronda de consultes que vostè obri amb tots els partits –també amb ells, per descomptat, perquè sé que no diran que no–, per tirar endavant el nostre Estatut i que la gent sàpiga que aquest no és l'únic tema que ens obsedeix, però sí que és un tema que és necessari perquè la vida política i la vida social i econòmica a Catalunya vagi millor, o bé, ho deixem tot per al proper mandat, i si ho deixem per al proper mandat, vostè que té experiència i jo que la tinc podem dir, en aquesta cambra, que no és segur que en proper mandat, on hi hauran majories per aprovar-ho, a les Corts espanyoles es pugui aprovar, per una qüestió de la dificultat de la tramitació de tot aquest tipus de documents.

Senyor president, vostè té la paraula. I em temo, pel que vostès han estat fent en els darrers temps, que optaran per aplicar l'article 26, eh? L'article 26, el que diu que el govern pot fer el que vulgui. (*Rialles.*) Exactament, en fi, ho dic d'una forma resumida. I tinc la impressió que vostès, en aquesta última fase del mandat, estan optant per l'article 26, en comptes –i ara parlo molt seriosament– de fer passes endavant que el país podria fer si tots aquells que les volem fer –que jo em penso que som la gran majoria d'aquesta cambra– les féssim. Això, avui i ara, senyor president, depèn exclusivament de vostès.

Nosaltres, aquesta tarda, per descomptat que demanarem a la Mesa i a la Junta de Portaveus que es pronunciïn sobre la possibilitat de la formació d'una ponència conjunta, ens sembla que això seria, això és no perdre el temps, evidentment, però no és córrer darrere dels vents del moment, és, simplement, començar a caminar. Si això permet dintre de l'any en què estem arribar a la formulació d'un text que sigui aprovat en aquest man-

dat, vostès saben que la Llei diu que encara que això s'enviés a les Corts espanyoles, i allà, evidentment, no fos aprovat per falta de temps i decaigués, si ha estat prèviament aprovat en el Parlament de Catalunya com a projecte de llei espanyola, en el proper mandat, aquí, només faltaria fer un vot un dilluns al matí o un dimarts al matí per reproduir, per donar per reproduïts tots els passos que s'han de fer per arribar a la formulació d'una proposta d'aquest gènere.

Reitero, senyor president, la nostra disposició a treballar conjuntament amb l'esperit de la part més positiva de tot el que s'ha dit aquí, no de la part més negativa –que també n'hi ha hagut–, perquè de vegades el senyor Mas, que és un gran opositor, potser no tant bon governant però sí un bon opositor, doncs, aixeca el to en una línia que jo crec que no contribueix excessivament a arribar als acords que aquesta cambra podria obtenir, però, dit això, vostè té la paraula.

Si vostè diu que sí, avançarem; si vostè diu que no, ens quedarem.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Demana la paraula el senyor president de la Generalitat.

Prego silenci, si us plau.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

No s'hauran de reprimir gaire estona. No, tot el que el Govern pugui dir sobre això ho ha dit el conseller en cap i ho ha dit molt bé i no hi tinc res més a afegir.

He tingut una mica de desconcert quan m'ha parlat de l'article 26, que no sabia quin era; comprenc que vostè el sàpiga molt, perquè com a alcalde vostè el va aplicar molt i nosaltres, com a Govern, no l'apliquem. (*Aplaudiments.*)

El president

Moltes gràcies. Esperis un segon, senyor diputat. Prego silenci, si us plau. (*Remor de veus.*) Té la paraula senyor diputat.

El Sr. Camp i Batalla

Sí, gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Certament, ho han dit altres intervinents des d'aquesta tribuna, aquest és un debat important, ho és per la matèria, ho és per la feina que valorem, ho ha estat, també, pel seu contingut. I algú podria pensar que les paraules inicials del conseller en cap, en què feia un reconeixement a la validesa dels treballs de la Comissió i a la seva utilitat, a la utilitat dels treballs de la Comissió, doncs, que era un element laudatori cap als treballs de la Comissió que hauria de portar, doncs, en fi, a una coincidència per part dels altres grups parlamentaris.

Hem pogut veure que en la mesura en què ell ha introduït altres elements valoratius, s'ha produït una sortida de to, diria jo, en què alguns –no tots, però alguns– han abocat tot allò que portaven al pap, ho han abocat tot, eh? Allò, tot directe, eh? Altres, no han contestat el que

se'ls deia, el que se'ls demanava, encara, a hores d'ara, hi havia algú que donava la paraula al president de la Generalitat, però en canvi, ell continua des del silenci, des del silenci.

I què ha passat realment aquí, senyores i senyors diputats? Què està passant en aquest debat? Està passant que el que estem discutint és una cosa realment molt important i que nosaltres, la gent de Convergència i Unió, les diputades i diputats de Convergència i Unió, el Govern de la Generalitat donen molta importància a allò que diu aquest document, als posicionaments polítics que cadascú de nosaltres hem reflectit en aquest document, en els compromisos polítics que hem reflectit en aquest document, a això li donem molta importància. I com que li donem molta importància, el que volem és que les coses es diguin pel seu nom, que es diguin, blanc sobre negre, es diguin pel seu nom, les coses. I a alguns no els agrada que les coses es diguin pel seu nom, voldrien mantenir una certa..., voldrien alimentar una certa ficció, una certa ficció. I no volem construir sobre bases que no siguin certes, perquè el compromís polític que nosaltres hem agafat en aquesta Comissió i amb la proposta de nou Estatut, com ha dit el conseller en cap, és un compromís polític que som molt conscients que ens obliga ara i en el futur, i en conseqüència, no volem que per la porta del darrere hi hagi també alguns que s'hi apuntin dient ara ja hem coincidit tots, ara ja no cal que parlem més de l'autogovern, ja hem coincidit aquí en l'autogovern, la cambra, tot, la immensa majoria ha coincidit. Ja està, ja està, som cent vint-i-tres diputats que hem coincidit, no? I a partir d'aquí no cal que parlem més de l'autogovern pràcticament ja, com deia fa unes setmanes un mitjà d'abast nacional català, doncs, deia, ara, que s'ha acabat aquesta documentació, que s'ha arribat a aquest acord a la Comissió d'Autogovern, ja no cal que parlem més de l'autogovern; ara, anem a parlar de temes econòmics, anem a parlar de temes socials, perquè ja està clar que en el tema de l'autogovern tothom hi està d'acord.

I, senyores i senyors diputats, no tothom està d'acord en com s'ha d'aplicar al que aquí hem arribat, a les conclusions a què hem arribat, perquè dir que ja hem arribat a una conclusió i que a partir d'aquí no cal fer res més, repeteixo, és crear una ficció, crear un miratge que no és el que nosaltres volem, nosaltres no volem alimentar; no volem enganyar l'opinió pública en aquest sentit, i quan aquest document que avui posem en consideració a la cambra contempla 168 reformes de normes de l'Estat, senyores i senyors diputats –168, moltes d'elles fetes en època del Govern socialista, altres fetes més recentment amb el Govern popular–, això és un compromís, i aquest és un compromís polític molt important. I quan algú diu: «Bé, posem-nos a treballar de seguida. Posem-nos a treballar de seguida, no esperem més, ja, no esperem més.» Nosaltres diem: «D'acord, ja estem treballant nosaltres –ja estem treballant.» En què? En una proposta per aclarir exactament quines són les propostes de futur en el context d'un nou estatut, perquè moltes d'aquestes coses que aquí s'han plantejat no tindran la garantia jurídica suficient si no estan emmarcades dins d'un nou estatut; ni la garantia, ni la viabilitat política, tampoc.

Perquè, saben, amb vint-i-dos anys d'autogovern –em puc equivocar amb aquesta dada, però si m'equivoco serà d'un o de dos i, per tant, no és significatiu–, saben, amb vint-i-dos anys de govern, quantes propostes que ha presentat aquest Parlament han estat acceptades pel Congrés dels Diputats? Cap. Cap i, si n'hi ha una, també ho accepto; cap.

Per tant, no ens enganyem, nosaltres podem aquí aprovar moltes coses, i ho fem perquè tenim la legitimitat per fer-ho, i ho presentem al Congrés del Diputats perquè tenim el dret de fer-ho, però en allà hi han unes forces polítiques que sempre tenen l'automàtic posat, tenen una resposta sempre idèntica: «No.» No, i això, què vol dir? Vol dir que nosaltres tot aquest paquet negociador que en un futur proper hem de posar en funcionament, que el conseller en cap fa un cert temps va dir que volia plantejar a la propera legislatura en bloc, això ho farem a través d'un únic instrument, que és un instrument que és l'estatutari i que la reforma serà de tal intensitat que podrem parlar perfectament de nou estatut, d'un nou estatut. I en aquest context no volem, i s'ha d'entendre en aquest sentit les paraules expressades abans, no volem que succeeixi el que ens va succeir l'any 79 en la negociació de l'actual Estatut. Nosaltres com a força política érem la quarta força política de Catalunya, hi havia primera força política el PSC, segona la UCD, tercera el PSUC, nosaltres érem la quarta força política i, per tant, algunes de les mancances que avui té l'Estatut –que avui té l'Estatut– tenen una autoria en grau superior d'alguns més que d'altres, això està clar. I no volem que ens torni a succeir.

I per això quan es fa un recordatori de la importància del procediment de la ciutadania respecte a processos d'aprofundiment d'autogovern, doncs, s'ha de recordar això també, perquè, si no, potser sí que ens pensarem que perquè un dia arribem aquí a un acord ja està feta la feina. Això és una manera d'enganyar-se, o no?, com deia el senyor Carod-Rovira. Ho dic per la pregunta aquesta, o no?, que recordo que vostè aquesta la fa molt sovint. I no volem enganyar-nos, per això hem coincidit que el que cal en aquests moments és arribar a fer propostes. Quina millor manera de treballar seriosament per a una reforma de l'Estatut que fer les propostes que cadascú es compromet a tirar endavant, a responsabilitzar-se d'aquelles.

I certament hem pogut comprovar, i ho hem dit en els darrers dies, que hi ha alguna força política que no vol assumir aquest compromís –no el vol assumir–, i que –i avui ho hem pogut veure– ha fet una proposta de treball conjunt des d'ara.

Nosaltres no estem per fer un frontispici en què posi «reforma de l'Estatut» i que obris la porta i t'adonis que és una façana de cartró pedra. No ho volem això. El contingut del nostre Estatut, senyor Maragall, serà molt sòlid, i esperem comptar amb el seu suport i amb la seva corresponsabilització, però no seran dos temes, tres temes, com vostès plantegen; competències sobrevingudes, paraules indeterminades com vostès han plantejat, algunes d'elles indeterminades, temes d'autoorganització que els posa dins de l'Estatut, potser sí. No, no; temes competencials, afectar el títol competencial de l'article 149 de la Constitució, que fa referència

a competències exclusives de l'Estat, que siguin delegades de forma conjunta a través del mecanisme de l'article 150, a través del nou Estatut, que aquest Estatut tingui una singularització respecte al conjunt de l'Estat, una singularització fonamentada en els drets històrics, drets històrics que són aplicables. Tots aquests mecanismes que porten a una bilateralitat entre Catalunya i Espanya nosaltres els volem posar en funcionament amb aquest nou Estatut.

I això, per què? Per renovar un pacte, un pacte que vam fer en el moment de la Constitució però que durant tots aquests anys, amb governs d'uns i dels altres, l'han desnaturalitzat aquest pacte. I volem tornar a l'esperit aquell del pacte constituent a través, per tant, d'un nou marc estatutari. Un nou marc estatutari que, després de vint-i-cinc anys d'experiència estem en condicions de poder el 2004, possiblement, plantejar, aquest tema, des d'un punt de vista ja de reforma real en el Congrés dels Diputats. Dic el 2004 des del punt de vista que ara tota la tramitació ens pot portar fàcilment allà, i tant de bo!

Vostè vol començar avui, diu; senyor Maragall, vol començar avui. Els seus documents, els documents que ha presentat amb altres forces polítiques tenen de data 2008. Primer tenien 2015 –ho recordo–, però, clar, 2015... El senyor Ridao va dir: «Home, això, ja ens passem de frenada amb el 2015. Saps què?, posem el 2008, que és aquesta legislatura, una altra i una altra, i amb això, mira, anirem tirant.» 2008, plantejava; ara no: avui.

Miri, l'article 110 del Reglament, que vostè ha mencionat, que és el de ponències conjuntes per desenvolupament de lleis bàsiques de l'Estatut, és seguir en aquesta línia del tactisme i de no parlar de la realitat de les coses, perquè si vol reformar, ara li ho explico –ara li ho explico–, senyor Maragall, si vol reformar l'Estatut seriosament i de veritat, apliqui l'article 56 i 57 de reforma de l'Estatut, perquè l'altre –l'altre– és per lleis bàsiques de desenvolupament de l'Estatut, eh?, l'article 110. I aquí estem davant d'un procés de reforma estatutària i si volen fer la reforma estatutària ha d'aplicar el 56, 57 de l'Estatut. I en aquest Parlament, ja ha parlat aquest Parlament respecte a quan s'ha de fer aquesta reforma, i ha parlat en aquest Parlament, fa dos mesos, al debat de política general, que va dir que s'havia de fer a la propera legislatura. I nosaltres com ens creiem seriosament això de la reforma, senyor Maragall, ens ho creiem seriosament i la volem portar a la pràctica i segur que sumarem amb altres grups parlamentaris i espero que també amb el de vostè, sumarem aquesta reforma per tal que sigui una realitat, no la volem cremar amb jocs d'artificis, amb tactismes de pa sucat amb oli. (*Veus de fons.*) I, en conseqüència –en conseqüència–, nosaltres..., nosaltres el que volem en aquests moments és que des del nostre vot –des del nostre vot–, el nostre vot favorable a aquest Informe de l'autogovern, el nostre vot que és un vot coincident amb molts plantejaments que fan vostès, puguem trobar –puguem trobar– en el seu moment un punt d'acord perquè això sigui un dia una realitat.

No volem frenar cap plantejament unitari, no en volem frenar cap, de plantejament unitari, al contrari. No volem frenar cap plantejament unitari sobre la millora de l'autogovern. El que volem és evitar que un planteja-

ment unitari, dit unitari, bloquegi o freni les aspiracions d'un autogovern més ambiciós per a Catalunya; això és el que nosaltres volem. I, perquè això no passi, propostes negre sobre blanc, aquestes són les que hem de fer.

El nostre programa electoral –i això s'ha dit repetides vegades– diu, el nostre programa electoral, perquè se n'assabentin uns i altres: «En la propera legislatura», això era en el 99, «plantejarem al Govern central un pacte institucional d'autogovern que, a partir de la reinterpretació de la Constitució espanyola i de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i de la modificació d'una sèrie de lleis, permeti assolir el grau d'autonomia necessari per respondre a les necessitats de la ciutadania i els ciutadans de Catalunya en el tombant de segle. Si hi ha voluntat política suficient, aquest pacte és possible. Si no es pot arribar a aquest pacte, s'haurà de plantejar la reforma de l'Estatut», pàgina 18 del programa electoral de Convergència i Unió.

Pàgina 31 del programa electoral de Convergència i Unió: «La no viabilitat d'aquesta proposta», que era un pacte institucional per a l'autogovern, «podria conduir a la necessitat de plantejar la reforma de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.» Això és el que estem fent en aquests moments. És a dir, hem exigit tots uns traspassos, hem exigit unes millores de lleis bàsiques, hem exigit unes delegacions de l'article 150.2 de la Constitució, hem exigit una presència a Europa de forma més articulada, tot això ha tingut silenci com a resposta, per tant, no ha hagut cap voluntat política manifestada, en conseqüència nosaltres ens sumem a la Resolució que vam votar en el seu moment en el debat de política general amb Esquerra Republicana per tal d'iniciar els tràmits de reforma de l'Estatut i fer-ho a la propera legislatura, perquè en aquesta ja vam dir que havíem de continuar seguint aquests mateixos mecanismes.

I és evident que als treballs de la Comissió, i ha sortit diverses vegades, hi ha tingut una aportació molt important els documents que ha aportat el Govern. Mirin, no només en aquesta Comissió... Senyor Carod-Rovira, vostè va ser president d'una comissió bastant desgraciada a l'anterior legislatura, eh?, a l'anterior legislatura vostè va ser president d'una comissió d'autogovern, que un dia es va aixecar i se'n va anar, bé, i ens vam quedar tots allà..., bé, és una manera d'acabar, però realment trista. Però, sí que va quedar una cosa, va quedar una cosa d'aquella Comissió, va quedar un document –un document–, que el Govern amb sessió solemne va aprovar i va presentar a la Comissió, que ha estat, senyor Ridao i tots plegats, ha estat una de les bases que han orientat els treballs de tots durant tot aquest temps. Aquell document del març del 99 del Govern ha anat orientant, lògicament, cadascú ha anat marcant els perfils que volien, però ha marcat la base, i per això hi ha tant punt de coincidència, fins i tot en redaccions bastant idèntiques, perquè totes tenen un punt d'origen, que és el document del març del 99.

Ara, el del març del 2002, que va presentar el Govern, doncs, ha estat també un document de referència. La prova és que el mateix informe del lletrat, doncs, ho posa de manifest, i en definitiva els darrers documents que han presentat tots els altres grups parlamentaris han acabat de perfilar una posició molt interessant que aquest

document expressa, que és la conducta de cadascú respecte al tema de l'autogovern, i aquesta és el gran avantatge d'aquest Informe, que és una perfecta guia de ruta per al tema de l'autogovern.

Aquí tothom marca posicions, i en aquest sentit aquest document pot ser de molta utilitat en els treballs que farem. Treballs que el nostre Grup, i en el document de conclusions hi és, marca un salt. Nosaltres vam començar els treballs marcant la línia de la relectura de l'Estatut, tal com he llegit en el programa electoral, constatem que no hi ha voluntat, acabem demanant la reforma de l'Estatut.

I, per tant, no és tema de sobrevinguts, senyor Carod-Rovira, no és un tema que nosaltres ens hi apuntem ara, avui. Nosaltres aquest plantejament l'hem marcat des de fa temps d'una forma gradual, que és com corresponia a l'acció política de Govern de Convergència i Unió i del Govern de la Generalitat. Nosaltres durant vint-i-dos anys hem aconseguit moltes coses per a Catalunya i altres no, però el nostre balanç és un balanç molt important, cadascú que miri el seu balanç. Cadascú que miri el seu balanç i, abans de pujar aquí i pontificar i segons com també, dient que no és patrimonialitzi, voler patrimonialitzar, també ha de mirar quin és el seu balanç.

Jo estic segur que, en definitiva, el conjunt d'accions del Govern permet avui plantejar aquest salt de l'autogovern amb un nou Estatut, i això és el que des de Convergència i Unió volem fer, des d'un esperit de treball conjunt. El dia que nosaltres, juntament amb els altres grups, posem sobre la taula les diverses propostes, crec que serà el moment, seriosament, d'avançar en un treball conjunt per a la reforma de l'Estatut.

En aquest sentit, aquesta reforma de l'Estatut, que no ha de ser, com s'ha dit, nominalista, sinó que ha de ser de continguts, aquesta reforma de l'Estatut volem que sigui, finalment, una eina important per als ciutadans de Catalunya, per al progrés del país en el seu conjunt, però sobretot per al progrés de les ciutadanes i ciutadans de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Gràcies, senyor diputat.

Anem a trucar a votació. *(El Sr. Huguet i Biosca demana per parlar.)* Senyor Huguet, em demana la paraula per...?

El Sr. Huguet i Biosca

Per al·lusions i contradiccions a un diputat del nostre Grup, el senyor Camp.

El president

Té mig minut.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Home, recordar la història de la trista Comissió d'autogovern de la passada legislatura,

crec que s'ha de tenir bastant cinisme quan... *(remor de veus)*, quan la Comissió d'autogovern era un dels dos acords d'investidura, al qual es va abstenir aquest Grup a la passada legislatura, a la investidura del senyor Pujol, un es va complir –Comissió sobre l'Estudi del Finançament Autonòmic–, i així ara aquests senyors tenen sostre i saben que quan van a Madrid tenen un sostre per negociar. La d'autogovern es va paraitzar durant tota la legislatura i quan faltaven tres mesos, com ara s'està manipulant i intentant instrumentalitzar la batalla per l'Estatut, es va voler fer llavors aquesta Comissió, i és per això que va tenir aquest fi tan desgraciat, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. *(El Sr. Camp i Batalla demana per parlar.)* Senyor Camp, mig minut.

El Sr. Camp i Batalla

Aquesta Comissió es va constituir el març del 99, senyor Huguet, el març del 99 per acord de quatre grups i un que s'hi va oposar –quatre grups–, i en aquell moment –aquell moment– és cert o no és cert que va haver-hi un final desgraciat d'aquesta Comissió? Eh, que sí que és cert? Doncs, això és el que li recordava, sense ànim de polèmica, senyor Huguet.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

(Pausa llarga.)

Sotmetem a votació el Document que recull el resultat dels treballs de la Comissió, sobre el Document de la Comissió d'Estudi per a l'Aprofundiment de l'Autogovern.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 115 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

Es suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i quatre minuts. La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, el lletrat major i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Justícia i Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Relacions Institucionals, la consellera d'Ensenyament, els consellers de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, Indústria, Comerç i Turisme, la consellera de Benestar i Família i els consellers de Medi Ambient i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

La primera pregunta que s'adreça al president de la Generalitat, la fa l'il·lustre diputat senyor Jaume Camps en nom de Convergència i Unió, que té la paraula.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la posició del Govern de la Generalitat davant la crisi del *Prestige* (tram. 317-00516/06)

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Honorable president, davant la crisi del *Prestige*, que ha representat un desastre ecològic, es poden fer molts comentaris i moltes interpretacions sobre la incúria i el descontrol que ha representat aquest fet, sobretot fins a quin punt els estats actuals estan preparats per abastar a crisis d'aquest tipus. Com és possible que vaixells obsolets, amb més de vint-i-cinc anys d'antiguitat, monocascos, circulin com bombes ambulants a menys de quinze milles de la costa? Com és possible tripulacions..., quan sabem que, dels accidents, el 90% són deguts a falles humanes? Com és possible tripulacions inexpertes i no preparades, vaixells sota bandera de conveniències que amaguen interessos econòmics?

Moltes serien les qüestions, i jo voldria preguntar-li per unes de concretes. Des del punt de vista de Catalunya, com es veu aquest fet? (*Remor de veus.*) Què pot ser...?

El president

Esperi's un segon, senyor diputat. Prego silenci, si us plau.

El Sr. Camps i Rovira

Catalunya ha donat, a través del voluntariat, un exemple importantíssim d'ajuda. Les institucions han estat a l'alçada? —és una pregunta.

Segona pregunta: com es pot, a Catalunya, prevenir que incidents d'aquest tipus, que són moltes vegades inexplicables, puguin afectar-nos a nosaltres mateixos, a les nostres costes catalanes?

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Bé, que almenys a nivell d'Estat espanyol, doncs, no hi ha hagut capacitat de resposta, això és una cosa evident, ja s'ha dit moltes vegades, i em sembla que no és aquest el moment ni el lloc per incidir-hi, en això. Està prou clar, tots ho hem dit; jo aquest matí mateix encara en una ràdio m'he expressat en aquest sentit.

El que li volia dir respecte a l'actitud del Govern de la Generalitat és que nosaltres des del primer moment ens vam posar a disposició de la Junta, que la majoria de les

ofertes que els vàrem fer no tenien utilitat per a ells i que, per tant, doncs, finalment hem fet aquelles coses que la Junta ens ha demanat que féssim, no? —o, més que la Junta, de vegades, alguns ajuntaments—, que bàsicament ha consistit, doncs, a enviar voluntaris... Hi han anat molts voluntaris; a part dels que hi hagin pogut anar conduïts per la Generalitat, he de dir que hi ha hagut una resposta de la població catalana, de voluntaris catalans, magnífica, admirable, que jo agraeixo, agraeixo molt, i els felicito. Però, a part d'això, la Generalitat, enquadrant-los a més amb bombers i amb agents forestals, n'ha enviat, en va enviar uns quatre-cents, quatre-cents cinquanta, l'últim cap de setmana, aquesta setmana també, aquest cap de setmana proper, doncs, exactament igual, etcètera.

Bé, molt més no podem fer, a part, evidentment, de posar-nos a disposició d'aquelles mesures..., és a dir, sumar-nos a aquelles disposicions que a nivell més general es prenguin per tal d'ajudar Galícia a sortir d'aquest mal pas. Ho farem per solidaritat. No pas com, per exemple, alguns han dit, per mirar d'evitar que hi hagi una altra comunitat autònoma que també..., una tercera comunitat autònoma que sigui governada per un partit nacionalista, la qual cosa, per cert, agraim molt a qui ho va dir, perquè surt de la base, suposo, que Convergència i Unió seguirà governant Catalunya. No ho farem per evitar que el BNG guanyi vots; ho farem simplement per solidaritat amb Galícia.

Ara, a part d'això, aquest tema planteja més qüestions. Per exemple, està clar que quan nosaltres demanem que ens traspassin més competències en costes, en prevenció civil, en navegació, etcètera, tot això, que no ens deixa ni tan solament tocar la sorra de la platja o fer un passeig marítim, està clar que hi tenim tot el dret, perquè com pot una comunitat autònoma —Galícia, en aquest cas— assumir segons quines responsabilitats, si no pot tocar ni un gra de sorra, competencialment parlant, no pot tocar ni un gra de sorra de les seves platges?

A part d'això, una altra cosa que hem fet ja és que, com que nosaltres, efectivament, tenim uns plans previstos en cas que hi hagin, doncs, grans aiguats, inundacions, focs, nevades, però no el tenim per a una eventualitat com aquesta, el que el Consell Executiu, ja l'últim que vam tenir, fa quinze dies, va decidir ara preparar...

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps. Gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre quin balanç polític fa de l'any 2002 (tram. 317-00518/06)

La següent pregunta, la formula l'excel·lentíssim senyor Alberto Fernández Díaz, del Grup Parlamentari Popular, que té la paraula.

El Sr. Fernández Díaz

Sí. Senyor president, quin balanç polític fa de l'any 2002?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Bo.

(*Remor de veus i rialles.*)

El president

Moltes gràcies, senyor president. Té la paraula l'illustre diputat.

El Sr. Fernández Díaz

Sí, senyor president. Almenys, tractant-se de l'última sessió plenària de l'any, ens podria sorprendre amb la seva extensa resposta, però, en qualsevol cas, li haurem de recordar que un any més –i ja en van set– podem afrontar aquest cap d'any amb un balanç per part del Govern de la Generalitat que no hauria sigut possible si no hagués tingut el concurs del Partit Popular i, molt en concret, si no es poguessin tirar endavant al llarg d'aquesta setmana, de forma definitiva, els pressupostos de la Generalitat.

Ja sé que és molt demanar, probablement, que vostè algun dia pugui fer aquest esment, però jo crec, sincerament, que el fet que no el faci no ha estat un greuge per al Partit Popular, sinó, al contrari, una pèrdua més de credibilitat del Govern de la Generalitat i de la mateixa Convergència i Unió, perquè al final la realitat és tossuda i les coses són com són, i no com a alguns els agradaria que fossin.

En qualsevol cas, doncs, el Grup Parlamentari Popular volem deixar constància que enguany s'aprovaran uns pressupostos que novament creiem que seran imprescindibles i positius per garantir el progrés social i el creixement econòmic de Catalunya, que seran possibles gràcies al suport del Partit Popular, i també en aplicació d'un nou model de finançament autonòmic que permetrà incrementar la inversió a Catalunya un 26%, la despesa social un 8%, i fins i tot, també, aplicar diversos ajuts a les famílies o impulsar la construcció d'equipaments molt importants per a la nostra societat, com les guarderies, equipaments a la gent gran o en favor de l'educació, i també farem realitat un pla d'habitatge, també de lloguer, a instàncies del Partit Popular.

Jo, malgrat això, senyor president, voldria destacar que també, dintre d'aquestes lllums, molt sovint marcada la pauta pel Partit Popular, hi han algunes ombres que hem de destacar. Malauradament, no hem sigut capaços que el Govern de la Generalitat es comprometés a tirar endavant reformes estructurals que el país necessitava, i molt en particular la relativa a l'educació. I jo li ho he de recordar perquè em dol particularment que el Govern de la Generalitat, al llarg de l'any 2002, no hagi donat suport a la illegalització de Batasuna, després d'haver donat suport, com varen fer vostès, a una llei de partits; entre altres raons, perquè vostè sap que aquesta illegalització de Batasuna és una eina imprescindible per lluitar contra el terrorisme i que, malauradament, en aquest tema, ha gravitat més el seu discurs polític i la seva decisió, han gravitat molt més les seves postures d'apropament al

Partit Nacionalista Basc o al senyor Arzalluz, que no pas el sentiment majoritari de la societat catalana.

En qualsevol cas, almenys des del Grup Parlamentari Popular posem l'accent que ha sigut un balanç social...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Díaz

..i tant de bo que tingui...

El president

...se li ha acabat el temps. Moltes gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Miri, tinc tota la sensació que tot el seu discurs es resumeix, allò, com els Manaments, no?, en aquest cas en un de sol, en un sol manament. Vull dir que té ganes de recordar que, els pressupostos, els aprovarem amb el suport del seu Partit. Escolti, si ho sap tothom, això, no?

De tota manera, vull dir una cosa. Jo suposo que si vostès els voten és perquè els convé; suposo que és que els convé. O és que vostès són una mena de germana de la caritat, que es dediquen a votar allò que no els convé? Són una germana de la caritat, vostès? Bé, però... (*Remor de veus.*) Molt bé. Si són una germana de la caritat, tampoc no els hem de donar les gràcies, perquè les germanes de la caritat ho fan per amor a Déu. O sigui que ja està. I si no són una germana de la caritat, doncs, ho fan perquè els interessa, i, per tant, tampoc no els hem de donar les gràcies.

Aleshores, també hi ha una cosa: de vegades penso que vostè..., però vostè és massa gran per a això, vostè no hauria de necessitar una mena de iaia que li anés dient sempre: «Oh, que bé que ho fas! Oh, que bé que ho fas! Oh, que ets bon noi! Que bon noi que ets!» Escolti, jo no li ho diré, perquè tampoc no estaré gaire d'acord a dir-li tot això, sap?, però, per tant, en tot cas, vull dir, si ho volen votar, ho voten –perquè els convé, suposo–, i, en realitat, nosaltres, doncs, tirarem endavant pel camí que creiem que és el que ens convé a nosaltres i que creiem que convé a Catalunya i que no és gens dolent de cara al que en podríem dir «l'impuls general» que necessita, per exemple, l'economia espanyola.

Bé, i dit això, em fa l'efecte que ja he contestat el que a vostè li interessava i que ara em deu quedar poc temps per començar-li a explicar el que hem fet durant aquest any, que em permet aquesta rotunda afirmació que l'any ha estat bo des del punt de vista de legislació... Per exemple, ahir vàrem votar el dret civil català, que és una cosa molt important, i vostès hi van votar en contra perquè no els interessava. A vostès això no els interessava; a vostès això no els interessava, i hi van votar en contra. I van fer molt ben fet de votar-hi en contra, ja que no els interessava, i tots ens en felicitem, perquè així queden clares determinades posicions.

Bé, i això és tot el que li puc dir, no?, perquè, per la resta, la llista seria llarga, i em sembla que ja no tenim temps.

El president

Moltes gràcies, senyor president. (*Persisteix la remor de veus.*)

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la política social i pressupostària del transport públic del Govern (tram. 317-00521/06)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Prego silenci, si us plau. Silenci...

Té la paraula, senyor Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Pujol, la setmana passada, en resposta a l'il·lustre alcalde de Martorell, senyor Salvador Esteve, deia que la línia més grossa, la més llarga d'Europa –que no ho és, però és igual, sempre anem per la més grossa– serà la línia 9, que costarà 360.000 milions de pessetes, deia vostè, que els paga *íntegrament* la Generalitat, deia vostè.

Aquest matí s'han firmat els crèdits de les entitats bancàries, de les constructores, de les adjudicatàries, per valor de 540 milions d'euros. Vol dir que és així?, que tot ho paga la Generalitat? O vol dir que no és a l'inrevés?, que la Generalitat no pensa desemborsar ni un euro –vostè diria «ni un duro»– en la línia 9 del metro?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Els crèdits es tornen, eh? –els crèdits es tornen. Qui és que pagarà, si no paga la Generalitat?

El president

Moltes gràcies, senyor president. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Pujol, els crèdits no sempre es tornen. I no em faci parlar... (*remor de veus*), i no em faci parlar del que hi ha de manca de retorn de crèdits en el món públic i en el món privat, eh?

Miri, la Llei d'acompanyament (*persisteix la remor de veus*)... Senyor president, quan...

El president

Silenci, si us plau.

El Sr. Ribó i Massó

La Llei d'acompanyament preveu que el pagament serà a canvi que una concessionària –ja no l'adjudicatària: la concessionària– pagarà un cànon a la Generalitat; un cànon que correspondrà al cost de l'obra i al finançament associat, calculat fàcilment de l'ordre de 15.000 milions de pessetes anuals. La Generalitat recuperarà la inversió no realitzada, que aquí és on jo li preguntava, que vostè la setmana passada va afirmar *taxativament* que ho pagava tot la Generalitat. D'entrada, ni un duro, ni un euro.

Aquesta concessionària pagarà el cànon, i després aquest cànon revertirà sobre les tarifes, sobre els usuaris, i el dèficit d'explotació, sobre el contracte programa, que el pagarà l'Estat, un terç, la Generalitat, un terç, i l'Administració local, un terç, sense haver estat consultada. Fantàstic joc de mans!

Primer, presumir en aquesta cambra que es fa amb diners de la Generalitat, quan no es desemborsa ni un duro. Segon, quan torni l'obra d'aquí a ics anys –i veurem qui governa la Generalitat–, un cànon que paga la concessionària, i aquesta concessionària adquireix aquest cànon a canvi de les tarifes i dels costos d'explotació. Senyor president, això és transparentment, i d'acord amb la legislació que aprovarem, el que vostès plantegen sobre la línia 9, desmuntant la línia 9, sobre el sistema públic, fins ara, de la xarxa metropolitana de Barcelona, i, per tant, desconnectant-la del que és la seva gestió i, sobretot...

...de l'hàbit normal de pagament d'infraestructures...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ribó i Massó

...i de costos d'explotació. El que va dir la setmana passada no és de rebut.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ribó i Massó

...i de costos d'explotació. El que va dir la setmana passada no és de rebut.

El president

Senyor diputat, moltes gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Escolti, la infraestructura, la pagarà la Generalitat. Que després, doncs, els costos d'explotació..., això són altres coses, i el contracte programa. Però, la infraestructura, la pagarà la Generalitat, i només la pagarà la Generalitat. Això és el que és, i això és el que vaig dir.

Per altra banda, no han de tenir por per tot això que vostè diu. Evidentment, pactarem un sistema que ens ho permeti fer. Si haguéssim pogut disposar de fons europeus, com per exemple en el cas del metro de Madrid, potser ho hauríem pogut fer d'una altra manera. Però no ha estat el cas. I, per tant, ho hem de fer amb un sistema, que tampoc no ens l'hem inventat nosaltres, aquest sistema alemany que diuen, ho hem hagut de fer dividint en quatre trams per fer-ho assumible, etcètera. Però hem hagut de posar-hi una mica més d'imaginació, però això es pot fer.

I no tingui por quant a aquest tema de la privatització. En tot cas, tot el que es fa està previst a la Llei de creació de l'Ens d'Infraestructures Ferroviàries de Catalunya, que va aprovar aquest Parlament, no? I, per tant, no hi ha res que pugui cridar l'atenció d'una manera negativa.

Tampoc no és la primera vegada, concretament, que a la xarxa metropolitana de Barcelona, doncs, es fa una adjudicació d'aquest tipus. Es va fer, concretament, no fa gaire, amb el metro lleuger de Trinitat Nova a Can Cuiàs; no fa pas gaire d'això –no fa pas gaire. Per altra banda, a la xarxa de Barcelona hi ha més d'un concessionari; hi ha, evidentment, el transport metropolità de Barcelona, que, evidentment, podrà concursar i que jo, que quan es faci això, ja no seré president, puc dir una cosa, que a mi m'agradaria que realment pogués guanyar aquest concurs perquè, per altra banda, ni jo personalment ni el Govern de la Generalitat tenim res en contra de la forma com el Transport Metropolità de Barcelona està fent el seu servei. Naturalment, això no ho decidirem nosaltres, això es decidirà d'acord amb uns criteris de concurs. Però, ho repeteixo, hi ha el Transport Metropolità de Barcelona, hi ha els Ferrocarrils de la Generalitat, hi ha..., a partir del 2004 hi haurà una xarxa tramviària explotada per una empresa privada, etcètera, no?

Per tant, tot això està dintre de la més absoluta ortodòxia i queda una cosa en peu: farem una línia importantíssima que vertebrarà la ciutat, l'entorn de la ciutat, i que, per altra banda, doncs, arribarà, com vostès saben, fins a l'aeroport i que arrenca de Santa Coloma i de Badalona. I, a més, serà una festa poder fer això. Ara, d'aquí a pocs dies, començaran a arribar les dues tuneladores, està convidat a rebre-les... (*rialles*), fent una gran festa, sí senyor, amb el casc i tot. (*Rialles*.)

Bé...

El president

Senyor president, senyor president.

El president de la Generalitat

Escolti, serà una gran festa i el convidó.

El president

Senyor president, gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre com preveu respondre a les prioritats dels ciutadans de Catalunya per al 2003 (tram. 317-00524/06)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Joaquim Nadal, que té la paraula.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Parlem de l'any 2003 i dels mesos que queden per acabar l'actual legislatura. Hi ha molts sectors de la societat catalana que volen que el tren d'alta velocitat arribi a l'aeroport. El conseller Felip Puig ha dit que no és clar que hi pugui arribar

l'any que tocava, 2004, ni que arribi a Barcelona. Què pensen fer per resoldre, d'una forma satisfactòria, aquesta situació?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Els principals retards de l'AVE o del TGV perquè arribi a Barcelona vénen de l'època socialista. (*Remor de veus.*) No, no, això és així. Ja va ser la primera opció. Quan nosaltres demanàvem que comencés per Barcelona, què se'ns va dir des del Govern socialista de l'època, senyor Abel Caballero i companyia, president Felipe González, vicepresident el senyor Guerra, etcètera? «Nou acte d'insolidaritat de Catalunya demanant que l'AVE vagi a Barcelona», 1986-1987.

Més acte d'insolidaritat: que l'AVE, doncs, vagi a França. Què hi ha d'anar a fer a França? Escolti, que és un tren d'ample europeu; un tren d'ample europeu, la lògica és que no vagi a parar en un camp de cols (*forta remor de veus*), sinó que vagi a parar allà on hi ha un ample de via europeu. Tot això va ser la genialitat del Govern socialista en un moment determinat que, després, va rectificar. Ja saben que jo, per exemple, he fet un elogi d'un ministre, que és el senyor Barrionuevo, que és el que va rectificar.

Bé, ara nosaltres, doncs, miri, estrenyerem tant com puguem..., hem estat estrenyent tant com hem pogut per tal de superar aquells retards. No sé si no arribarà el 2004, de moment, el 2002 no arriba a Lleida, però hi arribarà el febrer de 2003. Aquí si no hi arriba el desembre del 2004 hi arribarà, doncs, el març del 2005. Vull dir, aquest no és el problema.

El problema és que tinguem el TGV, que vagi cap a França i que els francesos facin el que han de fer i que puguem resoldre, finalment, aquest tema que jo crec que ara comença a estar ben enfocat, que el TGV realment passi per l'aeroport del Prat i que, per tant, allò que volíem, que el TGV relligués Lleida, Tarragona, Reus, Barcelona i Girona - Figueres, però, a més, els aeroports de Catalunya, això serà una realitat. Potser no exactament posaran el TGV al peu de l'escaleta de l'avió, però sí posant-lo prou a prop i d'una manera prou racional perquè es pugui parlar amb tota propietat que l'aeroport del Prat de Barcelona serà un aeroport servit pel TGV.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Sí. Tot sigui dit amb el màxim respecte, molt honorable senyor president, això ara ja no cola, és la cançó de l'enfadós, que arriba amb deu anys de retard. (*Remor de veus.*)

Però, la qüestió és: què prevaldrà, la solució Foment 1, la solució Foment 2 –d'acord amb la part catalana–, la solució catalana 1, la solució catalana 2 o la solució Piqué,

si és que Foment se la fa seva? Com és que hem arribat fins aquí en aquest garbuix, ara en l'últim any i mig? Per una gestió errònia, per una negociació opaca, per una actitud unilateral, vostès han perdut un temps preciós.

És temps de corregir, d'enfocar-ho d'una altra manera, d'acordar solucions adaptades a les necessitats de Catalunya i responnent a les necessitats estratègiques d'una regió més àmplia que Catalunya.

Hi insisteixo, senyor president, en positiu. És hora de negociar plegats. Volem que l'AVE arribi a l'aeroport, i volem que l'estació estigui a prop de les terminals, que sigui compatible per a les línies de l'Euromed i de l'AVE, amb intercanviador amb els trens regionals, els de rodalies, el metro i, eventualment, la llançadora fins a les terminals, i, amb la Línia 9 –li prenc la paraula– fins a la mateixa terminal.

Senyor president, l'habitatge, les escoles bressol, les infraestructures, l'AVE, són part i expliquen el nostre autogovern. Per nosaltres, aprofundir l'autogovern és també això: tenir capacitat per decidir com es gestiona l'aeroport, tenir capacitat per acordar el traçat i les estacions del TGV d'acord amb les expectatives raonables de la societat catalana. Fins ara, no ho han fet, se'ls està acabant el temps, els queda poc marge per demostrar que són capaços de concretar els discursos transcendentals en projectes tangibles i que es puguin entendre.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Joaquim Nadal i Ferreras

Senyor president, autogovern per a nosaltres és tot això.

El president

Senyor diputat, moltes gràcies.

El president de la Generalitat

Miri, ens hem fet i ens fem un tip de negociar amb els alcaldes. Ara mateix, aquests dies, amb l'alcalde Clos, amb les autoritats municipals i comarcals del Baix Llobregat, amb l'alcalde del Prat, hi estem negociant, hi estem parlant. I, durant tots aquests mesos, cada vegada que un alcalde ha tingut necessitat del reforç de la Generalitat en la seva negociació amb el Ministeri, que sigui a Lleida o que sigui, doncs, a Sant Sadurn d'Anoia, doncs, l'ha tingut, i, per tant, en cap moment no es pot dir que aquesta negociació s'hagi fet d'una manera opaca, en absolut.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la policia de Catalunya (tram. 317-00528/06)

La següent pregunta, la formula l'illustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, d'Esquerra Republicana de Catalunya, que té la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. La qüestió de la seguretat i l'amenaça a la seguretat de les persones, als seus béns, a les seves propietats i a la seva mateixa integritat física ocupa un primer lloc en la preocupació, sovint, de la societat catalana.

En aquest context, quina valoració en fa vostè, de la seguretat a Catalunya i de la funció que juga la Policia de Catalunya?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

És sabut que una de les preocupacions principals, en aquests moments, de la població de Catalunya és el tema de la seguretat, això és cert. Pel que fa al que correspon a la Generalitat i al territori que cobreixen els Mossos d'Esquadra, el que sabem és que la seva actuació és eficaç, és positiva, i que mereix una molt bona valoració, ara com ara, per part de la població.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Com és sabut, a Catalunya hi ha un dèficit addicional en dotacions policiaques, un dèficit addicional que se situa una mica per sobre del 30% –en dotacions policiaques que hi ha a Catalunya– menys que a la resta de l'Estat. Per tant, amb una ràtio de relació policia - habitant inferior, a Catalunya, a la que hi ha a la resta de territoris de l'Estat. Hi ha hagut aquests darrers temps un creixement dels anomenats delictes de baixa intensitat. Hi ha hagut, també, un augment, aproximadament, d'un 30% de delictes amb armes de foc, alguns d'ells com el que hem vist aquesta nit a la mateixa ciutat de Barcelona, i també és coneguda l'existència de bandes organitzades que generen una enorme inseguretat a certes zones, algunes d'elles molt localitzables geogràficament, al voltant, segons sembla, d'onze grups de bandes mafioses, de bandes organitzades, que han vingut d'altres territoris a treballar aquí.

Al costat d'això, és cert que la valoració dels Mossos d'Esquadra és positiva en els llocs on aquest desplegament s'ha produït, però, pràcticament, el 80% de la població de Catalunya no té, en aquests moments, cobertura de seguretat a partir dels Mossos d'Esquadra. Nosaltres hem reivindicat un sistema similar al dels anys 30, com era el comandament únic per part de la Generalitat de tots els cossos i forces de seguretat, perquè aquí hi ha un altre àmbit, que és l'àmbit de la seguretat privada, on, en aquests moments, el conjunt d'organitzacions sindicals han denunciat que un de cada tres empleats de la seguretat privada no té la titulació adequada. En tres anys s'han presentat pràcticament un centenar de denúncies per aquesta manca de titulació adequada, de tal manera que sembla que anem

a un model americà de seguretat privada, però, de molt baixa qualitat.

Caldria, en un to constructiu, que hi hagués un gran pacte polític entre els diferents cossos policíacs, administracions i partits polítics, de manera que es pogués garantir encertadament la seguretat del conjunt de ciutadans de Catalunya.

I, finalment, un prec, senyor president. Crec que estaria molt bé que el Govern que vostè presideix resolgués el cas que hi ha pendent, en aquests moments, d'aquest mosso d'esquadra incapacitat en un acte de servei com un gest humanitari i responsable...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carod-Rovira

... que correspon a la dignitat del Govern que vostè presideix.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Prenc nota d'això que em diu, d'aquest agent. Jo el que li he de dir és que, de tota manera, hem de fer complir la Llei. I la Llei avui no permet la readmissió d'aquest xicot. El que podem fer és modificar molt puntualment –perquè hi hauria base per intentar-ho, em sembla a mi–, molt puntualment, un aspecte de la Llei –i en aquest sentit, el Govern presentarà un projecte de llei amb article únic i de lectura única–..., per tal de mirar de resoldre això. Però, de moment, hem de fer complir la Llei. I la complirem. En aquest xicot se li han ofert possibilitats de treball, se li han ofert..., vull dir, no hi ha hagut una desatenció ni hi ha hagut una manca de consideració humana, ni per part de l'actual conseller ni per part del conseller Pomés. No hi ha estat, en absolut. En aquest sentit, estic tranquil personalment. Ara, la Llei és la llei i el que haurem de fer és introduir un punt puntual, és a dir, segur que vostès hi estaran d'acord, per tal que això es pugui resoldre millor.

Dit això, el que li he de recordar simplement és que nosaltres tenim un model consensuat policíac, un model de policia integral que és un model de substitució, que nosaltres –i aquest Parlament hi va estar d'acord–, doncs, no hem anat per una línia..., d'aquesta línia, doncs, de fusió de dos cossos, que entenem que existeix una cultura organitzativa dels Mossos d'Esquadra que hem de respectar, volem que sigui un cos amb una personalitat molt definida, molt concreta i, diguem-ne, molt independent de qualsevol altra influència. I, per tant, nosaltres seguirem per aquest camí, que ja sap vostè que actualment estem mirant d'accelerar i que..., bé, doncs, en un parell d'anys –d'aquí al 2005, que és d'aquí a dos anys, pràcticament–, doncs, la policia autonòmica entrarà a Barcelona, després d'haver passat per Santa Coloma, Sant Adrià, Badalona, Premià de Mar, l'Hospitalet de Llobregat i Cornellà, que són les poblacions

que hi ha aquí a prop que ara ens falten. I això canviarà radicalment la imatge, fins i tot, la responsabilitat i els riscos, per dir-ho així, fins i tot, polítics...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

... de la nostra policia autonòmica.

El president

... moltes gràcies.

Voldria advertir a les senyores i als senyors diputats que han sigut posposades moltes preguntes, per la qual cosa ara els diré les quatre úniques que queden vives, adreçades al Consell Executiu. Són les que vénen encapçalades pels números següents: la número 6, la número 10, la número 22 i la 26.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la connexió de les xarxes del Consorci d'Aigües de Tarragona i les d'Aigües Ter - Llobregat (tram. 310-00442/06)

Per tant, prego que la senyora Dolors Comas d'Argemir formuli la seva pregunta, adreçada a l'honorable conseller de Medi Ambient, sobre la connexió de les xarxes del Consorci d'aigües de Tarragona i les aigües del Ter - Llobregat.

Té la paraula, senyora diputada. (*La Sra. Geli i Fàbrega demana per parlar.*)

Senyora Marina Geli?

La Sra. Geli i Fàbrega

Perdoni, president. Les preguntes 10, 11 i 12, les ha posposades l'honorable conseller.

El president

L'11...

La Sra. Geli i Fàbrega

No, 10, 11 i 12. Ai, no, perdoni..., l'11, la 12 i la 13, sí, perdoni.

El president

L'11, 12 i 13 estan posposades. La 10, no em consta.

La Sra. Geli i Fàbrega

No, no, perdoni. Però per part del conseller, veritat?

El president

Sí.

La Sra. Geli i Fàbrega

Molt bé. Molt bé.

El president

A veure, n'hi ha que han estat posposades per part del conseller i n'hi ha que estan posposades per part dels diferents diputats.

Moltes gràcies. Senyora diputada...

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, el mes d'agost –en concret, el 5 d'agost– l'Agència Catalana de l'Aigua va inserir un anunci d'informació pública del projecte de connexió de les xarxes del Consorci d'Aigües de Tarragona amb Aigües Ter –Llobregat. Per cert, les alegacions encara no han estat contestades.

Volia preguntar-li d'acord amb quins balanços d'aigua s'han fet aquestes actuacions i si aquest projecte de connexió està relacionat amb el que preveu el Pla Hidrològic Nacional.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Ramon Espadaler i Parcerisas)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, certament, com vostè diu, vàrem sotmetre informació pública la connexió de les xarxes entre el Consorci d'Aigües de Tarragona i Aigües Ter - Llobregat, aquest mes d'agost. Hi va haver un conjunt considerable d'alegacions que totes elles, sense excepció, tindran resposta, raó per la qual... I era nombrós el nombre d'alegacions, si en parlem quantitativament, si les agrupéssim per contingut, doncs, hem estat treballant-hi i les tenim, doncs, agrupades en vuit, deu grups diferents; per tant, algunes requeriran exactament la mateixa resposta, perquè són exactament la mateixa alegació, i val a dir, doncs, que estem treballant en el que ha de ser, doncs, la resposta d'aquestes alegacions i que totes, sense excepció, com no podia ser d'altra manera, doncs, evidentment, tindran resposta.

La connexió de les xarxes entre el Consorci d'Aigües de Tarragona i Aigües Ter Llobregat, vostè sap que del que estem parlant és del minitransvasament, per tant de l'aprofitament d'aquella concessió ja donada en la Llei 18/81, també recollida en el Pla hidrològic nacional, però el que estem fent –el que estem fent– és no pas ampliar la concessió, sinó exhaurir aquella concessió ja existent.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Bé, m'ha contestat només parcialment el que li preguntava, i li volia assenyalar que la mateixa Memòria del projecte expressa que la derivació prevista en el mini-

transvasament, aquells quatre metres cúbics per segon que preveu el minitransvasament, només serveix per pal·liar a curt termini el dèficit d'aigua, i, en conseqüència, es dimensionen unes canonades, unes noves instal·lacions i l'ampliació de les ja existents, que permeten en el futur transportar aigua per sobre de la concessió actual del Consorci d'Aigües de Tarragona, aquesta de quatre metres cúbics per segon, que, lògicament, poden ser utilitzades, aquestes instal·lacions, no solament sis mesos l'any, com es preveu en la primera derivació, sinó durant gran part de l'any.

En aquest sentit, senyor conseller, el projecte de connexió permet tècnicament –hi insisteixo, permet tècnicament– l'enviament a Barcelona dels cent noranta hectòmetres cúbics d'aigua de l'Ebre previstos en el Pla hidrològic nacional.

Però vostès no han dit les coses pel seu nom. Vostè ara, aquí, tampoc m'ha contestat si aquest projecte està relacionat amb el Pla hidrològic nacional. Per què ho oculten, senyor conseller? Per què no diuen les coses pel seu nom? Tan feble és la seva posició com per tirar la pedra i amagar la mà? Demano, senyor conseller, que retirin aquest projecte de connexió, que facin cas al territori i a la Plataforma de Defensa de l'Ebre. No justifica aquest projecte per balanços de necessitat d'aigua, vostè no m'ha dit cap xifra...

El president

Senyora diputada.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Perdó.

El president

Moltes gràcies.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies.

El president

Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, la veritat és que no tirem la pedra i amaguem la mà. Em sembla que tot el país, sense excepció, sap que nosaltres defensem la connexió de les xarxes en alta, i li agreixo la pregunta, perquè em permet dir-ho una vegada més: aquest és el nostre model de país, que ja sé que és diferent del que plantegen molt legítimament vostès. Nosaltres tenim un projecte de país que coincideix en connectar les xarxes en alta i que ha de cercar objectius com el de poder aprofitar l'aigua excendentària en l'àmbit de Tarragona amb l'actual concessió per aprofitar-la en l'àmbit de l'entorn metropolità de Barcelona, de la mateixa manera que ha de servir, també –també–, de baixada, aquesta connexió d'aigua, per donar-nos resposta en supòsits com els que ens podríem trobar, doncs, d'algun incident o de manca de possibilitat de subministrament d'aigua de l'altra gran àrea

metropolitana, que és l'entorn, doncs, del camp de Tarragona.

I aquest és el nostre projecte, i no amaguem res. Nosaltres volem construir aquest país en xarxa, tal com ho fem amb les carreteres, amb la telefonia, amb tantes i tantes coses, també –també– des de la perspectiva de l'aigua, i no estem fent altra cosa que aquesta, i n'hem fet l'exposició pública, hem rebut unes alegacions, hi donarem contesta –hi donarem contesta–, que val a dir que la darrera paraula correspon a qui correspon, perquè aquest és un projecte, com bé sap, doncs, que es finança amb fons comunitaris a través, doncs, dels pressupostos...

El president

Senyor Conseller...

El conseller de Medi Ambient

...de l'Estat i correspondrà, la darrera paraula, al Ministeri de Medi Ambient.

Gràcies.

El president

Gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre si considera que les declaracions del president de la Generalitat demanant més inversions d'Endesa a Catalunya suposen la denúncia de l'actual protocol amb FECSA - Enher vigent fins al 2003 (tram. 310-00354/06)

La següent pregunta la formula l'illustre diputat senyor Miquel Barceló, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. L'adreça a l'honorable conseller senyor Antoni Fernández Teixidó, sobre si considera que les declaracions del president de la Generalitat demanant més inversions d'Endesa a Catalunya suposen la denúncia de l'actual protocol amb FECSA - Enher vigent fins al 2003. Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Efectivament, senyor president, el tema va d'inversions en la xarxa elèctrica, i, concretament, la pregunta va referida a si les declaracions, en aquest cas, del president de la Generalitat, però també d'algun altre membre del Govern, referents al fet que eren necessàries noves inversions d'Endesa en la xarxa elèctrica de Catalunya representaven o bé que l'empresa no complia les inversions a què s'havia compromès amb el Govern, en aquest sentit hi ha un protocol d'acord amb aquest Govern que encara és vigent, i, per tant, havien de complir-lo, o si pensaven, el Govern, una de dues, la segona opció, és que el Govern considera que aquest protocol ha quedat depassat i que convé que es facin noves inversions, en el qual cas el protocol s'hauria de denunciar.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme (Sr. Antoni Fernández i Teixidó)

Gràcies. Senyor Barceló, la seva pregunta es respon amb un no. No. Si vostè em pregunta exactament si les declaracions del president s'interpreten com un no al protocol, denunciem el protocol, no. Això, de fet, ho va realitzar el conseller Subirà, i ho va anunciar a la reunió de la Comissió Mixta del mes de..., li diré el dia amb exactitud perquè vostè ho pugui comprovar, el dia 10 d'abril del 2002, i, de fet, ho va ratificar per carta el 30 de maig del mateix any.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. És a dir, si ho he entès bé, vostès ens ho han dit en una altra resposta, l'empresa estaria complint les inversions a què es va comprometre a fer segons el Protocol. Per altra banda, és ja instal·lada en l'opinió pública la necessitat que es facin noves inversions, però vostè em diu que no denunciem el Protocol.

El Protocol exactament es firma l'any 99, té vigència del 99 al 2003, fins al 31 de desembre del 2003, preveu unes inversions de 110.000 milions de pessetes, la qual cosa vol dir una mitjana d'inversió de 22.000 milions de pessetes, i, actualment, pel que ens diuen vostès, aquestes inversions s'estarien complint, però, alhora, vostès diuen –alhora vostès diuen– que calen més inversions.

El mateix Pla energètic de Catalunya horitzó 2010 preveu unes inversions de 3.000 milions d'euros entre el 2003 i el 2010, la qual cosa fa una mitjana superior als 60.000 milions –ho dic en pessetes ara, per comparar-les amb les 22.000– 60.000 milions de pessetes. És a dir, que vostès, per una banda, signen un acord vigent amb l'empresa, vigent fins al 31 de desembre del 2003, que diu que l'empresa pot fer unes inversions de 22.000 milions de pessetes anuals, i, per altra banda, diuen en un altre document que són necessaris 60.000 milions de pessetes; de 22.000 milions de pessetes que vostès tenen signats i que, per tant, obliga el Govern i obliga l'empresa Endesa, de 22.000 milions de pessetes, diem que calen 60.000 milions de pessetes. Senyor Teixidó, o l'empresa no compleix o, si compleix, els que no compleixen són vostès. Qui és responsable de la falta de qualitat del servei elèctric a Catalunya...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Barceló i Roca

...per altra banda evident...

El president

Gràcies.

El Sr. Barceló i Roca

...o el Govern o l'empresa? Digui-m'ho, si us plau, vostè.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè. Té la paraula, senyor conseller.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Sí, senyor diputat, hi ha una tercera alternativa: que vostè no ha interpretat gens bé el que jo li he explicat, així de clar. Jo li he dit a vostè..., em pregunta: «Les paraules del president Pujol cal interpretar-les com la denúncia del Protocol?» I li dic: «No.» I hi afegeixo: «No calen interpretar-les, entre altres coses, perquè aquest Protocol està denunciat a la Comissió des del mes d'abril del 2002.» I hi afegeixo: «I està ratificada per carta, la denúncia del Protocol, per part del conseller Subirà.» Vostè ha d'admetre aquest punt de la resposta que m'ha malinterpretat. També estic disposat a acceptar que potser no m'he explicat del tot bé, però crec que ha malinterpretat el que li he dit.

Per tant, està denunciat, el Protocol. Per què està denunciat, el Protocol? No busqui contradiccions on no n'hi han, senyor Barceló, no en busqui on no n'hi han. I li ho dic: nosaltres teníem una previsió, que vostè coneix bé, perquè n'hem parlat, d'aquest tema, a la Comissió reiteradament, teníem una previsió de reduir el TIEPI l'any 2001 un 12,5%. El resultat no és gens positiu, no és gens favorable. Si veiem l'evolució des del 98 al 2001, passem del 2,17 al 3,98. Què fem? Manifestar clarament la nostra incomoditat i denunciar el Protocol per incompliment d'Endesa - FECSA –per incompliment d'Endesa - FECSA. Primera qüestió.

Què fem, a més? Promulguem dos decrets –dos decrets–, un dels quals s'hi recorre, com vostè sap, per FECSA - Endesa, però aquí hi ha els decrets respecte a la qualitat del subministrament i respecte al reglament pròpiament dit.

Què fem, a més? Xifrem les dades d'inversió, que, concretament, ho fem, si vostè m'ho permet, amb 3.228 milions...

El president

Senyor conseller, moltes gràcies.

————— Pregunta al Consell Executiu sobre l'enterrament de 250 porcs a Vila-sacra (Alt Empordà), al costat del riu Manol i a 2 metres de les aigües subterrànies (tram. 310-00381/06)

La següent pregunta la formula l'il·lustre diputat senyor Martí Sans i Pairutó, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. L'adreça a l'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, sobre l'en-

terrament de 250 porcs a Vila-sacra, al costat del riu Manol i a 2 metres de les aigües subterrànies. Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Sans i Pairutó

Sí, gràcies, senyor president. En el municipi de Vila-sacra, senyor conseller, arran de la detecció d'un brot de pesta, es varen sacrificar 250 caps de porquí en una granja d'aquest municipi. Aquesta granja està al costat del riu Manol, i la pregunta que li faig inicialment és si vostè té coneixement que es complissin tots els requisits de respecte mediambiental que s'han de complir en aquests casos.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Josep Grau i Seris)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, sí, es van complir, per una banda, la Llei d'epizooties, i, per una altra banda, els mecanismes que fa aplicar en aquests casos l'Agència Catalana de l'Aigua.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Sans i Pairutó

Sí, d'acord. En tot cas, jo no tinc per què no creure'l, però es van complir molt ràpidament, senyor conseller. Es va fer amb una celeritat enorme, hi va haver un desplegament de tècnics, mossos d'esquadra, van obrir el rec i van fer el rec a dos, tres, metres dels aquífers del riu Manol.

Les meves notícies són que des de l'Ajuntament de Vila-sacra no van rebre cap sol·licitud d'informe sobre allà on es podien enterrar aquests porcs, i, a més a més, senyor conseller, li faig una doble pregunta: es va consultar l'Ajuntament de Vila-sacra i els tècnics varen dir allà on s'havien d'enterrar aquests porcs? I la segona pregunta és: aquesta granja, encara ara, en aquests moments, té les condicions necessàries per poder ser una explotació?

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, quan hi ha un cas de pesta porcina, i, per desgràcia, en tenim una llarga experiència, no s'actua d'avui per d'aquí un mes, no es planifica d'avui per d'aquí tres mesos, no es té planificada l'arribada de la pesta, perquè s'ignora. Per tant, el que es fa és actuar amb la mà-

xima celeritat possible, perquè la Llei d'epizooties així ens ho mana, i, per tant, hem d'actuar amb la màxima rapidesa, i així es va fer amb la pesta de Lleida i així s'ha fet amb la pesta d'Osona. Els casos de Girona, que a un vostè hi fa referència, són cinc casos de cinc trasllats d'animals d'Osona a Girona, un el que vostè diu de Vila-sacra, que, per prevenció, i amb anàlítica posterior, el que es va fer és sacrificar-los per prevenció, no fos que estiguessin contaminats. Després va resultar, segons l'anàlítica, que no tenien absolutament res de pesta porcina.

Tots els enterraments que hem fet, incloent-hi aquest, tots els enterraments que hem fet a la pesta de Lleida i a la pesta a Osona, i, per tant, en aquest cas a Girona, a Tarragona, a Lleida i a Barcelona, que hi vam sacrificar porcs que havien sortit d'Osona, s'han fet sempre tenint en compte molt clar, per una banda, quin és el reglament d'aplicació de lluita contra la malaltia, i, per tant, l'actuació ràpida, i, segon, no hem enterrat ni un porc sense la presència física i sense l'informe dels tècnics de l'Agència Catalana de l'Aigua, que són els que ens han dit, han dictaminat en cada moment, si la terra era suficientment impermeable o no per poder fer l'enterrament, i, fins i tot, en alguns casos, hem hagut de fer trasllats, perquè la impermeabilització de la terra no ho permetia, i, fins i tot, en alguns casos, hem fet transport de materials d'argila per poder fer la impermeabilització. En aquest cas concret, es va fer amb tota la correcció del món.

A mi si em pregunta ara: «Ecolti, aquesta granja avui com està?» No ho sé, la pregunta no ho deia, i, per tant, jo, com deu comprendre, no tinc aquesta informació si no la demano, i, per tant, no li puc contestar aquesta part de la pregunta, però, per la seva tranquil·litat, escolti, es va fer amb presència física d'un gran desplegament..., és que hi ha un gran desplegament. Jo, perquè, per desgràcia, n'he hagut de veure uns quants, es fa un gran desplegament de tècnics veterinaris, de personal, de tècnics de l'Agència Catalana de l'Aigua, de màquines, de camions, de tota mena, perquè s'han de traslladar els animals. En aquest cas, per sort, era poc, perquè eren dos-cents i escaig animals només.

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Gràcies.

El president

Moltes gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la concessió per via d'urgència a una entitat privada del nou centre d'acollida de nois de Girona (tram. 310-00405/06)

La següent pregunta la formula la il·lustre diputada senyora Marina Geli, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. L'adreça a l'honorable senyora Irene Rigau,

consellera de Benestar i Família, sobre la concessió per via d'urgència a una entitat privada del nou centre d'acollida de nois de Girona. Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Primer felicitar el Govern, honorable consellera, perquè la Direcció General d'Atenció a la Infància hagi retornat al lloc o en el Departament on, des del nostre punt de vista, mai hauria hagut de marxar, el Departament de Política Social o de Benestar i Família.

Aquesta és una pregunta, evidentment, com moltes de les que hi ha aquí, feta fa molt de temps, però l'hem volgut mantenir, perquè aquesta continua sent una pràctica que vostè, en el seu Departament, també està fent, que és la concessió per via d'urgència, a entitats privades, de serveis públics i de responsabilitat pública.

La història del centre d'acollida de Girona és una història llarga, que en un moment determinat es decideix, i suposo que això no va ser amb caràcter d'urgència, que passés a ser, diríem, un centre de gestió privada. És un centre que ja es va canviar d'ubicació, es va traslladar conjuntament amb un centre de justícia juvenil, paret per paret; que va ser molt controvertida, aquesta decisió. El Govern va rectificar, i finalment es va decidir traslladar aquest centre d'acollida per a adolescents nois de la província o demarcació de Girona.

Però la pregunta és per què s'utilitza la via d'urgència per a una concessió a una entitat privada d'un centre d'acollida, honorable consellera.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Benestar i Família (Sra. Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyora diputada. Certament, la concessió per via d'urgència a aquesta entitat es va fer per poder disposar de més places. La decisió es va prendre per poder incrementar el nombre de places per a adolescents que requerien acolliment i, a la vegada, poder incrementar també el nombre de places destinades a menors que estaven en resolució judicial i requerien un internament per via penal.

Per tant, es va buscar la manera de solucionar de la manera més ràpida possible la necessitat que hi havia, i es va fer d'acord amb la normativa vigent.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Té la paraula la il·lustre diputada.

La Sra. Geli i Fàbrega

La seva resposta, honorable consellera, ratifica les crítiques que he fet jo mateixa al Departament de política social, de Benestar i Família, i al Departament de Justícia: la manca de planificació. No surten d'avui per demà necessitats d'increment de places.

A més, vostè ha fet una contesta com si des del punt de vista dels serveis públics no es poguessin fer rectificacions i adaptacions de les necessitats. Per tant, primer de tot, el més important segurament és planificar. Però vostè diu... Jo, que sàpiga, les administracions públiques han de fer publicitat i un concurs absolutament transparent. I això s'ho poden saltar quan la urgència és justificable, ja ho sé, honorable consellera. En aquest cas no hi havia urgència, consellera.

Conec perfectament aquest centre d'acollida. L'he visitat en múltiples ocasions, igual que vostè. I sabíem que estaven incrementant-se..., després del canvi de Llei penal, de responsabilitat penal de menors, de l'Estat, que s'incrementarien el nombre de persones que havien de ser ateses des del punt de vista de protecció a la infància. I, per tant, la via d'urgència no existia en aquest cas.

I li he continuat fent aquesta pregunta, perquè haurà de tornar a contestar per què utilitzen en altres serveis la via d'urgència...

El president

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

La Sra. Geli i Fàbrega

...molt bé-, i tindrem altres oportunitats, consellera, per parlar-ne.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula la senyora consellera.

La consellera de Benestar i Família

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, certament, quan hi ha una urgència, hi ha una necessitat, s'ha de buscar la manera més ràpida de poder-la resoldre. Vostè deu estar d'acord que calia ampliar l'oferta dels menors de justícia juvenil i donar un recurs adequat a l'altre tipus d'infants i adolescents, en aquest cas, que requerien l'acolliment.

I li ho repeteixo, el conveni de col·laboració es va fer, sí que és cert, per via d'urgència, però a l'empara de la normativa que ho preveu, que és el Reial decret legislatiu 2000, l'article 31.d, i l'article 34 i el 35 del Decret 284. I, a més, es va fer amb una entitat que vostè sap perfectament que disposa d'una bona experiència, una bona trajectòria en aquest camp.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre el finançament dels municipis, especialment pel que fa als municipis turístics (tram. 300-00506/06)

Acabem aquí les preguntes al Consell Executiu i iniciem ara el punt vuitè de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament dels municipis, especialment pel que fa als municipis turístics.

La presenta Esquerra Republicana i l'exposa l'il·lustre diputat senyor Jaume Oliveras, que té la paraula.

El Sr. Oliveras i Maristany

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, ja fa uns mesos vam presentar també una interpellació, amb la subsegüent moció, respecte al finançament dels ajuntaments, a tota la problemàtica del finançament municipal, que va hi coincidir *a posteriori* tot el debat de la reforma de la Llei d'hisendes locals, que és la que marca en definitiva com s'ha de configurar el finançament dels ajuntaments catalans.

Aquesta interpellació la voldríem centrar pel que fa referència als municipis turístics, que evidentment, potser, segur que no és una de les urgències que en aquests moments potser tenen, veient-ho des d'una perspectiva general..., la situació econòmica dels ajuntaments, però sí que és un mal endèmic que arrosseguem des de fa molts anys, el mal finançament i la mala resolució que té el finançament d'aquests ajuntaments, i que al llarg d'aquests anys s'ha anat construint una certa legislació que no s'ha desenvolupat ni ha permès dotar-nos dels instruments adequats per fer front a aquesta insuficiència financera de les administracions locals.

És evident que no podem parlar del finançament dels municipis turístics sense fer referència a quina és la problemàtica del finançament local a nivell general. En més de gairebé vint-i-quatre anys de democràcia municipal, encara no hem trobat un model que sigui equilibrat i que doni una satisfacció a les necessitats dels ajuntaments.

No podem obviar tampoc esmentar que paral·lelament a això es dona el mal finançament autonòmic. En sotmetre's Catalunya a un règim comú de finançament, produeix aquest drenatge dels seus recursos que arriba al que podríem anomenar uns límits gairebé de confiscació política i econòmica dels nostres recursos.

Com he dit abans, en la recuperació dels ajuntaments democràtics, pel que fa al seu finançament, no s'han complert les seves necessitats. Jo crec que s'han incomplert al llarg de tots aquests anys dos dels principis fonamentals, que són el principi d'autonomia local i el principi de suficiència financera.

Si haguéssim de caracteritzar les problemàtiques de la hisenda local podríem parlar de tres aspectes. Per una banda, la reduïda mida econòmica del nivell local. Això fa referència, evidentment, al que és la despesa pública local, que és, a nivell europeu, de la Unió Europea, una de les més baixes existents, aquí, a Catalunya, que és..., més o menys podríem parlar al voltant del 12%. I, per tant, la necessitat que hi hauria d'augmentar aquest nivell de despesa pública local.

Un segon problema seria l'elevat grau de coresponsabilitat fiscal a través d'impostos, en el seu cas deficitaris, i que en aquests moments alguns d'ells s'estan revisant, com he dit abans, amb la revisió de la Llei d'hisendes locals. Els ajuntaments exerceixen un alt grau de coresponsabilitat fiscal, i podríem dir, amb dades de l'any 97, que el 61,4 dels seus ingressos són de naturalesa tributària.

I, finalment, el tercer problema és la manca de suficiència financera, produït fonamentalment per una mala configuració del que és la participació en els ingressos de l'Estat, que evidentment no pot garantir el que serien uns serveis públics locals dignes per part de l'Administració local. Evidentment, també l'actual configuració del PIE no dóna una resposta específica a aquestes situacions que enumerem dels municipis turístics.

A més a més, cal afegir alguns aspectes a tot això. Els ajuntaments catalans suporten un 20%, pel que fa als seus pressupostos, de despesa supletòria, que exerceixen algunes competències que no haurien d'exercir, però com que hi han altres administracions que no fan front a elles, es veuen amb l'obligació d'exercir-les. Per tant, trobem que un 20% del que serien els seus pressupostos totals són de despesa supletòria.

I al mateix temps també cal remarcar una dada prou important, que la inversió dels ens locals, amb dades que podríem agafar del 94 al 97, representa el 42% de la inversió pública a Catalunya per part dels ajuntaments.

Això són dades a tenir en compte a l'hora de veure la dimensió de la problemàtica del finançament dels ajuntaments, i evidentment és molt més agreujat pel que fa als municipis turístics.

Com he dit abans, també al principi de la meua intervenció, existeix un reconeixement legal a la Llei municipal de Catalunya pel que fa als municipis turístics. S'hi assignen unes característiques pròpies, pel que fa a les competències; unes competències mínimes, a més a més d'aquelles pròpies segons el tram de població; competències pel que fa a la protecció de la salubritat pública, la higiene i el medi urbà i natural, en platges i costes, i pel que fa referència a la protecció civil i a la seguretat ciutadana.

També la mateixa Llei municipal estableix que els serveis mínims a prestar pels municipis seran els que corresponguin d'acord amb el resultat de sumar la població resident amb la mitjana ponderada anual de la població turística. També la mateixa legislació catalana preveu algunes possibles vies de finançament. I aquí és potser el que voldria remarcar més al llarg d'aquesta interpellació, que aquestes vies de finançament o no s'han complert o no s'han explorat.

Per una banda, marcar com a prioritari, dins el que seria el Pla director d'inversions, els municipis turístics, pel que fa a aquest grau de competència superior que han de donar. L'altre element que contempla la legislació catalana seria la creació d'un tribut o recàrrec específic que gravés l'estada. I un tercer element, que és l'establiment de convenis de cooperació i coordinació, i descentralització de competències entre l'Administració de la Generalitat i l'Administració local.

Resumint, podríem dir que els municipis turístics han de tenir un règim competencial específic i al mateix temps han de tenir uns recursos específics. I aquí està precisament el que, al nostre entendre, no s'ha fet durant aquests anys; no s'ha fet el suficient per reconèixer aquesta singularitat que la mateixa Llei municipal de Catalunya reconeix quan parla de «règims municipals especials», ni s'ha fet des del Govern una feina per desenvolupar aquests aspectes de finançament específic per a aquests municipis.

Dissortadament, quan hem fet referència a un recàrrec especial que gravés l'estada, aquí hem de fer referència a la Llei d'hisendes locals. La Llei d'hisendes locals no va incorporar dissortadament cap figura tributària d'aquestes característiques que posteriorment pogués desenvolupar-se a partir de la Llei municipal de Catalunya. I tampoc la reforma que s'està discutint en aquests moments sembla que vagi en aquest sentit.

Tampoc dissortadament, com he dit abans, els convenis..., no hi ha hagut cap conveni dels que preveu l'article de la Llei municipal de Catalunya, l'article 72, em sembla que és, que parla d'aquests convenis. No s'ha produït cap conveni de col·laboració entre la Generalitat i els ajuntaments.

Donant algunes dades, de 1995 a 1999 hi ha hagut un creixement important pel que fa a les pernотacions en establiments hotelers; s'ha passat de 23,4 milions a 35,1 milions. I això evidentment representa, doncs, una necessitat dels ajuntaments a l'hora de donar més serveis i millors serveis a la població flotant que acullen durant aquestes temporades turístiques. I, per tant, representa una major pressió sobre els ajuntaments, més necessitat de donar infraestructures i, evidentment, de tenir més recursos.

També algunes xifres de l'any 99. Podem dir que Catalunya va rebre 12,4 milions de turistes estrangers i 4,7 milions de turistes espanyols, que representa un total de 143 milions de pernотacions. I això representa, i té un impacte sobre els ajuntaments al llarg del 99, una sobrepoblació diària de gairebé 400.000 persones.

Els ajuntaments tenen en aquests moments només com a instruments fiscals per fer front a això el que seria l'IBI, l'IAE, en aquests moments, evidentment, en procés de revisió, i la taxa de recollida de residus, que no tenen una relació directa amb l'ocupació de l'establiment en l'estada turística. I, per tant, amb això voldríem incidir molt més en la necessitat d'aquest recàrrec que gravés l'estada, que en el seu moment ja vam presentar en aquesta cambra una proposta de resolució per portar al Congrés dels Diputats la reforma de la Llei d'hisendes locals, que dissortadament...

El president

Senyor diputat, hauria de plegar...

El Sr. Oliveras i Maristany

...no va ser aprovada en aquest Parlament. Si de cas, posteriorment, continuarem amb algun dels arguments que els volien exposar.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula, senyor conseller.

El conseller de Governació i Relacions Institucionals (Sr. Josep Maria Pelegrí i Aixut)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans de centrar-me pròpiament en el contingut d'aquesta interpellació, m'agradaria expressar la meua satisfacció

per l'honor que representa per a mi el fet de poder intervenir per primera vegada en aquesta cambra; satisfacció doble perquè, com segurament ja deuen saber, sóc especialment sensible als temes relacionats amb el món local, com així també consta al diputat interpel·lant, en ser regidor, conseller comarcal i director general d'Administració Local. I per això agraeixo al diputat interpel·lant que m'hagi brindat l'oportunitat que la meua primera intervenció en aquest Parlament tracti sobre un aspecte local i, en concret, sobre el tema del seu finançament.

Tots sabem que aquest és un moment molt important per a aquest món, i per aquest efecte, jo diria que és un moment clau pel que fa al finançament municipal. En els darrers anys, el pes relatiu del sector local dins del sector públic s'ha anat estancant i el creixement econòmic global no s'ha traduït en una millora dels ingressos municipals, i, al contrari, aquests s'han vist forçats a afrontar, amb insuficients recursos, competències noves sorgides dels nous reptes de la societat i de les noves exigències dels ciutadans, com, per exemple, el tema de la societat de la informació o el tema de la immigració.

En aquests moments, s'està tramitant a les Corts la Llei d'hisendes locals. D'aquesta Llei hi ha determinats aspectes que considerem positius i d'altres que no ens semblen satisfactoris per als municipis catalans. Per exemple, estem d'acord amb la proposta de supressió parcial de l'impost d'activitats econòmiques. No obstant, s'ha de reconèixer que l'expectativa creada entorn d'aquesta Llei en certa manera ha fracassat, perquè es parlava d'un nou model de finançament i s'ha acabat negociant per no perdre el que ja es tenia.

D'altra banda, s'hauria de tenir en compte l'especificitat de l'organització territorial catalana, cosa que no s'ha tingut en compte en aquesta Llei; l'existència de les comarques o l'existència d'un gran nombre de municipis petits que presten serveis per als quals no tenen recursos. Tampoc no es contemplan altres particularitats municipals que es donen al nostre país, com és l'existència de municipis amb règims especials, turístics, entre els quals hi ha els turístics, nuclis agregats, etcètera, i que també, evidentment, necessiten dotacions especials de recursos.

És cert que en el Projecte de llei s'ha començat a tractar el tema del finançament dels municipis turístics, però de forma molt tímida. S'entendrà per municipis turístics aquells que tinguin una població de dret superior als 20.000 habitants i quan el nombre de «vivendes» de segona residència superi el nombre de «vivendes» principals d'acord amb les dades oficials dels darrers cens d'edificis i «vivendes» de què disposa l'Estat. I això, entenem, que no és de rebut, i des del Govern no compartim en absolut aquesta definició.

Vull assenyalar, d'altra banda, que, abans de la tramitació del Projecte de llei al Congrés, el Ministeri d'Hisenda ja va obrir negociacions amb la Federación Española de Municipios y Provincias sobre el nou sistema de finançament local i es va constituir un grup multidisciplinari. Però ni el Govern de la Generalitat ni els de la resta de les comunitats autònomes no van ser convidats a participar en aquestes negociacions, cosa que ens va semblar una falta de sensibilitat cap als governs

autònoms i també cap al món local. Si és a nivell autonòmic que es decideixen el 90% de les competències municipals, sembla del tot lògic que es pugui intervenir en el seu finançament.

Recentment, m'he dirigit al ministre d'Administracions Públiques, Javier Arenas, per mostrar-li la preocupació del Govern de la Generalitat i de totes les administracions locals catalanes pels canvis del marc normatiu en matèria d'hisendes locals que es produirà amb la nova Llei.

En aquest sentit, li he demanat, al ministre, una entrevista, acordada en el si de la Comissió del Govern Local, a proposta meua, juntament amb el president de l'Associació Catalana de Municipis i de la Federació de Municipis de Catalunya, per tal de donar-li a conèixer el document de síntesi sobre finançament local que va elaborar, en el seu moment, una ponència en l'esmentada Comissió i participada pel Govern i per totes les forces polítiques amb representació municipal en el si de la Comissió de Govern Local de Catalunya.

Com vostès ja saben, aquest document de síntesi suposa per primera vegada, cosa que ha fet referència a la seva primera intervenció, un plantejament conjunt del Govern de la Generalitat i de les entitats municipalistes del que hauria de ser el finançament local de Catalunya. I per això cal insistir en la seva importància.

En aquest document es fan una sèrie de propostes concretes i perfectament assumibles per tal de dotar els locals d'un model dinàmic de finançament que doni respostes als canvis de les necessitats tant dels ens locals com del seus ciutadans.

El títol de la interpel·lació que vostè ha presentat es refereix especialment als turístics. Jo crec que s'han fet millores en aquest àmbit, com, per exemple, alguns dels aspectes introduïts en la mateixa Llei del turisme, aprovada recentment per aquesta cambra i de la qual vostè també n'és corresponsable

Ara bé, no podem parlar d'un model de finançament dels municipis turístics fins que el model global, el model de finançament local, no sigui un model satisfactori per al conjunt de les entitats catalanes. I no podrà ser satisfactori fins que, com diu literalment el document de síntesi, al qual m'he referit, «el marc legal d'abast estatal en matèria d'hisendes locals deixi marge suficient de regulació per tal que el Parlament de Catalunya pugui exercir les seves competències i legislar en matèria de finançament local, reflectint la diversitat de l'estructura territorial, el sistema competencial i el model d'organització territorial de Catalunya». Aquest punt és bàsic: «Per satisfer les necessitats dels ciutadans en l'àmbit municipal, cal un model de finançament que permeti la plena suficiència financera d'aquests ens i, alhora, faculti les comunitats autònomes, perquè puguin distribuir els recursos atenent les característiques territorials i les especificitats de l'organització municipal. Aquest Parlament ha de poder decidir, hauria de poder decidir, sobre aspectes fonamentals de finançament local, com són la determinació de les competències mínimes obligatòries, la garantia d'uns recursos que no són de prestació mínima obligatòria en els municipis petits, la singularitat de municipis

pis que comporten la necessitat de prestar uns serveis addicionals o més costosos, com és el cas de municipis turístics, amb nuclis agregats, amb els habitatges disseminats o els municipis d'alta muntanya. S'han de reconèixer aquestes singularitats municipals i s'han d'establir mecanismes de finançament que garanteixin la prestació d'aquests serveis específics.»

Voldria fer, ràpidament, una referència a les previsions que recull el Projecte de pressupostos, per a l'any 2003, pel que fa al finançament local, atenent aquest criteri que nosaltres entenem que s'ha de resoldre primer el finançament local i, després, en tot cas, parlar dels municipis turístics, perquè n'hi ha d'altres que també són tractats de manera desigual per part de l'Estat.

De la comparació dels imports de les partides incloses en els articles 46, «Transferències corrents a corporacions locals», i 76, «Transferències de capital a les corporacions locals», el Projecte de pressupostos del 2003, amb els dels pressupostos del 2002 comparat, es constata un increment global del 6,5%. Així es passa d'un total de 438 milions d'euros per a l'any 2002 a 462 milions d'euros per al 2003. Aquest increment és important, sobretot, pel que fa al capítol d'inversions.

Pel que fa als departaments de la Generalitat, també s'han incrementat, de forma global, les transferències a corporacions, amb relació als pressupostos del 2002, essent del 0,9%.

L'increment més important per a l'any 2003, amb relació al 2002, en valors absoluts, amb molta distància respecte als altres departaments, és, evidentment, el de Governació i Relacions Institucionals, amb 11,3 milions d'euros, al qual em referiré ara amb més detall.

El Fons de cooperació local de Catalunya, destinat als consells comarcals, també evidentment, en benefici dels ens locals i també de les entitats turístiques, dels nuclis d'àmbit turístic, s'incrementen un 3%, i el destinat als ajuntaments, un 15,55%. A més, s'han afegit dos partides noves en el mateix fons, destinades als municipis petits i a les entitats municipals descentralitzades, dotades respectivament amb 6 milions d'euros i 250.000 euros, respectivament.

Voldria passar, finalment, a fer una referència petita a la Llei de turisme, els municipis turístics. Per contestar més concretament la seva interpellació, hi ha municipis que la seva singularitat comporta la necessitat de prestar uns serveis addicionals o més costosos. Aquest és el cas dels municipis turístics, amb urbanitzacions, segones residències, amb municipis desagregats, amb els habitatges disseminats d'alta muntanya i amb una capacitat fiscal extraordinàriament baixa, amb alta densitat de població.

A l'hora de mesurar les necessitats dels serveis públics, aquesta realitat municipal catalana, tan rica però a la vegada tan complexa i tan dispersa, difícilment pot quedar reflectida en paràmetres tan simples com la població de dret.

És necessari que les singularitats municipals extraordinàries siguin reconegudes formalment i que s'estableixin fons de finançament, impostos, participacions o subvencions, també extraordinàries, que no limitin

l'autonomia local i que garanteixin la prestació dels serveis bàsics o dels serveis específics.

Estem d'acord que cal un finançament específic per a un municipi turístic, però no ho estem en el fet que s'ha de fer de forma diferenciada dels municipis de règim especial. El problema de fons és el del finançament conjunt de tots els municipis.

El president

Senyor conseller, hauria d'acabar. Moltes gràcies.

Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Oliveras i Maristany

Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, abans de comentar-li alguns dels aspectes que m'han quedat abans sobre la taula, mostrar-li un acord i un desacord amb alguna de les coses que ha dit: un acord pel que fa referència a la valoració que podem fer dels acords que en aquests moments poden haver-hi entre la Federación Española de Municipios y Provincias i el Govern de l'Estat.

Estem d'acord que la mesura que s'ha buscat per als municipis turístics és totalment insuficient, perquè no aborda la problemàtica, parla de municipis en funció del nombre de segones residències, no de la problemàtica específica dels municipis turístics. Ho posa a partir dels vint mil habitants i no deixa, evidentment, una... és una solució molt parcial pel que fa referència a aquest tipus de municipis. I al mateix temps un desacord, perquè crec que la nova Llei de turisme l'únic que fa referència als municipis és reproduir el que diu la legislació de règim local a la mateixa legislació catalana i, per tant, no aporta res. I evidentment no estableix cap tipus de recurs específic per al finançament d'aquests ajuntaments. Per tant, les aportacions de la Llei de turisme a millorar el finançament municipal d'aquests ajuntaments són nul·les.

A més a més, al contrari, encara ho complica una mica més, perquè amplia el nombre de serveis mínims que han de donar aquests ajuntaments, però una sèrie de serveis mínims que aquests ajuntaments es veuen obligats a donar, però, evidentment, competències que no van acompanyades dels recursos que haurien de ser necessaris.

En definitiva, l'únic que voldriem mostrar-li és que tenim una legislació catalana insuficient, però tenim uns instruments que durant tots aquests anys, des que es va aprovar la Llei municipal de Catalunya, no s'han desenvolupat. I això fa que la problemàtica aquesta dels municipis turístics, que, de ben segur que no la podríem resoldre en la seva totalitat per la complexitat que té i perquè depèn d'altres qüestions molt més generals, pel que fa a l'hisenda local, sobretot, pel que fa referència a la Llei d'hisendes locals de l'Estat, però no hem donat cap instrument, que permet la mateixa legislació, per avançar en aquest sentit. Anem arrossegant un model que considerem insostenible, i, per tant, el que fins i tot s'ha dit moltes vegades de prioritzar aquests ajuntaments dins dels plans d'inversions locals, aquests plans directors d'inversions locals no deixen de ser més una cosa que pertany al món de la virtualitat que de la realitat.

I també el més lamentable, potser, és que no s'ha establert cap conveni d'aquests que anomena la Llei, cap conveni de col·laboració, des que es va aprovar la Llei municipal de Catalunya –cap conveni de cooperació–, entre la Generalitat i aquests ajuntaments, a l'hora, doncs, de donar més recursos, de descentralitzar competències, etcètera.

Només demanem això: que es desenvolupi aquesta legislació catalana, que en aquests moments està aturada; està només anunciada la Llei i que, en definitiva, es desenvolupi també un dels aspectes que es va aprovar en aquest Ple del Parlament, amb una moció sobre finançament local, la qual parlava de desenvolupar, d'una vegada per totes, aquest règim municipal especial per a aquests municipis.

Cal recordar-li que la Llei municipal, doncs, anomena quatre règims especials, diferents, i un d'aquests són els règims especials per a municipis turístics. I ja seria hora que això es desenvolupés per poder començar a fer front a aquesta problemàtica que tenen aquests ajuntaments a l'hora de donar serveis, amb tota la problemàtica que genera, pel que fa, doncs, a la circulació..., al trànsit viari d'aquests municipis, la seguretat ciutadana, tota la problemàtica de residus, l'impacte ambiental, els subministraments bàsics; totes aquestes necessitats a què han de donar cobertura els ajuntaments, que en aquests municipis, doncs, evidentment, es multipliquen d'una manera considerable. I, per tant, les obligacions de l'Administració local, doncs, són molt més altes, i, per tant, els recursos que ha de tenir, per part de les administracions superiors, haurien de ser, doncs, molt més importants.

En definitiva, només recordar-li això: necessitem que es desenvolupi aquesta legislació. I ja seria hora que, després de tants anys que es van aprovar aquestes lleis, es posés fil a l'agulla per anar donant solució al conjunt dels ajuntaments; no només pel que fa a la millora del seu finançament general, sinó també a aquesta especificitat que tenen molts ajuntaments, que són els ajuntaments turístics catalans.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Governació i Relacions Institucionals

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, permetin-me acabar, només molt breument, també, la meva intervenció que tenia abans, anteriorment, on li parlava sobre la Llei de turisme i sobre tot això, els municipis turístics, no?

El Parlament ha aprovat una llei de turisme, en la qual dedica els capítols 3 i 4 a aquests municipis turístics. Aquesta Llei estableix una definició dels municipis que poden tenir la consideració de municipis turístics, amb el benentès de la reflexió que li he fet abans, que no compartim la que fa l'Estat en la Llei d'hisendes locals que proposa ara. I també, evidentment, en els serveis que poden prestar i les competències que s'han d'exercir.

Aquest article 20.1 de la Llei disposa que, d'acord amb el que sigui establert per la legislació de finances locals, els municipis turístics poden establir tributs o recàrrecs específics. En aquest punt, discrepem de vostè, com vostè ja sap, amb relació a l'ecotaxa per a habitatge, perquè això el que fa és gravar les..., o intentar incrementar els ingressos de les comunitats autònomes, però no dels ens locals.

Per tant, des del nostre punt de vista, no faríem cap satisfacció al món local per intentar incloure una ecotaxa que gravés els habitatges dels municipis, però que no ingressés diners a les finances locals.

També s'estableixen altres efectes beneficiosos per a aquest tipus de municipis amb relació a aquesta Llei de turisme, com són les de gaudir dels beneficis de la promoció i la protecció dels recursos turístics d'interès local, d'establir convenis per determinar les formes de cooperació i coordinació i tècniques de descentralització de competències i que poden ser objecte d'atenció preferent en determinats àmbits.

Nosaltres hem fet en altres àmbits, no només en l'àmbit de turisme, transferències en el món local de competències de la Generalitat, acompanyades dels corresponents recursos. S'han fet, i hi ha proves d'exemples d'això a consells comarcals i ajuntaments també, no? Per tant, no puc admetre aquesta reflexió que fa vostè, amb relació que nosaltres no hem desenvolupat la legislació catalana, perquè s'ha fet la Llei del turisme. I la Llei del turisme comporta, evidentment, i específicament, unes competències específiques d'aquests municipis, que, hi insisteixo, no compartim la idea que nosaltres hem de vetllar ni hem d'acotar només la definició de municipi turístic i preveure un finançament específic per a aquest municipi turístic, sinó que entenc que el que hem de fer és buscar un finançament global per als municipis petits, per als municipis que tenen moltes dificultats i a partir d'aquí tirar endavant, no?

És un model insostenible. Això ho comparteixo amb vostè. És un model insostenible. Però hem d'anar a mirar a veure quina és la causa d'aquest model insostenible. I, des del nostre punt de vista, aquest model insostenible parteix d'una regulació de l'Estat, de l'any 82, amb una majoria absoluta determinada, que van demanar que les participacions dels ingressos dels ens locals, la participació dels ens locals en els ingressos de l'Estat fos del 8 al 12%, i no només no van arribar en això, sinó que es va quedar en un 6%. Per tant, vam anar endarrere.

Per tant, comparteixo amb vostè que és un model insostenible. Per això estem fent el que fem en la Comissió del Govern Local, demanant el consens de tots els partits polítics que formen part de les associacions municipalistes catalanes, tant la Federació de Municipis com l'Associació Catalana de Municipis i en la qual, hi insisteixo, hi ha un mínim d'acord. Que aquest mínim d'acord ens ha de permetre defensar quin és el model de finançament local català. I això és el que no podem fer si no hi ha un consens entre tots plegats, i el que vam fer és posar tots els esforços damunt de la taula, perquè fos possible arribar a aquest acord. Aquest acord està per escrit, està rebut en la Comissió de Govern Local i el trameten a Madrid.

I, finalment, una última referència. Quan vostè diu que no s'han fet convenis de col·laboració per descentralitzar competències i afegir-hi més recursos, traspasar recursos, eh?, el món local català sap de la sensibilitat del Govern de la Generalitat. Ho sap i la coneix. I, per tant, és possible que no hi hagi hagut la necessitat de fer aquests convenis, perquè totes les necessitats que s'han pogut assumir des del mateix Govern, amb relació als municipis turístics i amb relació a municipis que no eren turístics, s'han fet.

Perquè entenem aquesta falta de sensibilitat, falta de sensibilitat del Govern de l'Estat, i, per tant, en la mesura que hem estat capaços d'incorporar en els pressupostos de la Generalitat partides pressupostàries que anessin destinades a incrementar aquesta falta de finançament local de l'Estat, ho ha fet la Generalitat de Catalunya.

Per tant, estem satisfets d'aquesta col·laboració. Estem satisfets i em consta que els municipis també ho estan amb relació a totes aquelles ajudes que han pogut rebre dels diferents departaments de la Generalitat en l'increment al qual abans he fet referència amb relació al finançament local, però cal que tots plegats siguem conscients que és un tema que no està resolt i, també –i, sobretot, mirant al futur–, és un tema que no resoldrà la Llei d'hisendes locals que s'està preparant a Madrid, i en la qual, hi insisteixo, tenim principals punts de discrepància.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la cooperació internacional per al desenvolupament (tram. 300-00292/06)

El novè punt és la interpel·lació sobre la cooperació internacional per al desenvolupament. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la presenta l'il·lustre diputat Àlex Masllorens. *(Veus de fons.)*

Sí, a veure, prego als membres del Govern, que són solidaris amb tot el Govern, que aquesta interpel·lació s'adreça al Govern, i lògicament l'ha de contestar, en principi, el senyor Artur Mas, si no, algú de vostès haurà d'assumir el paper. *(Veus de fons.)* Ah, vostè? Molt bé. Endavant. *(Remor de veus.)* Teníem una mala informació. *(Veus de fons.)* Sí. Oh, i tant!, hi té tot el dret.

El Sr. Masllorens i Escubós

Contesta el Govern.

El president

És sobre cooperació internacional, eh? Endavant, endavant...

El Sr. Masllorens i Escubós

De tota manera, li prego que em posi el rellotge, perquè veig que estic a nou minuts, ja...

El president

No es preocupi, tindrà temps.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, avui fa justament un any, dia per dia, que aquest Parlament, el Ple d'aquest Parlament va aprovar la Llei de cooperació al desenvolupament. Em consta que alguns cercles del Govern, quan han sabut que hi havia aquesta interpel·lació, han mostrat una certa sorpresa i deien que «Com pot ser que justament ara, quan encara està en discussió el Pla director 2003-2006 i quan estem a punt o estan a punt d'aprovar els pressupostos del 2003, es pugui presentar una interpel·lació com aquesta?».

Doncs, al nostre entendre, és justament per això, perquè en els dotze mesos que la Llei de cooperació porta en vigor no s'ha desenvolupat adequadament, i perquè tenim la impressió que el Govern està fent alguna cosa que no havia d'haver fet, com és una utilització partidista i electoral de tot el que té a veure amb la solidaritat i la cooperació amb el Tercer Món.

Només cal veure alguns moviments que hi ha hagut darrerament: parlen molt més que mai de solidaritat, de cooperació; reparteixen algunes subvencions, també és cert, dins l'escassetat general de mitjans i, al nostre entendre, la manca de criteri general amb què, això, ho fan, però, el més important, Catalunya ha estat i continua estant a la cua en ajut oficial al desenvolupament, tant si ho mirem des del punt de vista quantitatiu, com qualitatiu. Ara, sincerament, fa la impressió en alguns moments que el Govern ha descobert que la solidaritat pot donar de si, també, des del punt de vista de la imatge –i el senyor Mas, d'això, en podria dir algunes coses–, però, al nostre entendre s'equivoquen per l'obsessió que tenen de vendre els productes abans d'elaborar-los. Això no pot ser, seria massa fàcil, senyor conseller, primer cal una política clara, consensuada, entenem nosaltres, en aquesta matèria –consensuada no només entre les diverses forces polítiques, també entre els diversos agents socials i econòmics–, dotar-la de diners i dels instruments adequats, i, només després d'haver fet tot això, un pot intentar apuntar-se el «tanto».

Vostès, francament, sembla que volen marcar el gol abans d'instal·lar la porteria, i això no pot ser. El camí que vam encetar fa justament un any, amb l'aprovació per unanimitat de la Llei de cooperació, era un bon camí, llàstima que vostès ara hagin decidit en aquesta matèria anar per lliure. I en diré alguns exemples, per exemple, el Pla director, que és, podríem dir, el diari de ruta de la cooperació dels pròxims quatre anys, doncs, bé, ja l'han presentat en condicions anòmales i, a més a més, havien pretès que s'aprovés per la via d'urgència i pràcticament sense que hi hagués temps de discutir-lo en aquesta cambra, i el que és més greu, l'han presentat sense donar compliment a la disposició addicional segona de la Llei de cooperació, que preveu que la proposta de la creació de l'Agència Catalana de Cooperació, o d'una estructura organitzativa més adequada, si així s'entén, s'ha de presentar amb la deliberació i el dictamen previs de tres organismes que crea la mateixa Llei i que no han arribat a aquesta cambra. Per

tant, se salten la Llei, ja, en el primer acte que fan de desenvolupament de la mateixa. Comencem malament.

Però, vostès han incomplert també alguna cosa més elemental, molt més elemental, tenien sis mesos per fer el desplegament reglamentari, no l'han fet. I han tingut, també, obllits, des del nostre punt de vista, imperdonables, en citaré un altre: s'han obllitat –suposem que és un obllit– d'incloure en el Pla director i en els pressupostos del 2003, en els dos llocs, una partida específica, anomenada «Ajut humanitari d'emergència» –mirin l'article 13.3 de la Llei de Cooperació–, i això ens sembla que no és seriós, tenir aquests obllits el primer any que es desplega la Llei.

Això ho havien demanat ONG molt prestigioses. I per al nostre Grup, a més a més, vostès ho recordaran –vostè no hi era, conseller, però li ho poden dir–, per al nostre Grup aquesta va ser una batalla conceptual clau, importantíssima. Al final vam aconseguir que això s'aprovés per unanimitat, ja li ho he dit, i resulta que presenten uns pressupostos, un pla director i ja això es contradiu i ja no apareix aquesta partida. Són a temps d'esmenar l'error i, tampoc, en aquest cas, jo crec que no els aniria malament una mica d'humilitat, i ho dic perquè probablement els pressupostos passaran per aquí sense que ni tan sols es llegeixi cap de les esmenes d'algun dels grups de l'oposició.

I encara hi ha una qüestió que vostès saben que és la columna vertebral de qualsevol política i, per tant, també, de l'ajut oficial al desenvolupament. Es tracta, naturalment, dels pressupostos, dels diners que es destinen a les polítiques. La propaganda oficial del règim ens informa a bastament, dia sí, dia també, que això, aquests pressupostos augmenten cada vegada. Cada any vostès van dient que els pressupostos augmenten d'una manera molt significativa. Permeti'm que ho posi en qüestió. Primer, que expliquin el que expliquin vostès, jo els dic que el pressupost per al 2003, amb la puja que representa, està llunyíssim de permetre'ns arribar al famós 0,7 que vam consensuar tothom, per unanimitat, en aquesta cambra, per a l'any 2010. No hi arribem amb l'augment percentual d'aquest any.

Segon, en el conjunt del pressupost, l'ajut oficial al desenvolupament aquest any continua representant el 0,12 del pressupost –el 0,12, igual que l'any passat. Això vol dir que ens fa estar a la cua, una vegada més, de les disset comunitats autònomes. Estem entre les quatre últimes quant a despesa per cooperació al desenvolupament.

I tercer, probablement el de més transcendència, vostès s'han saltat a la torera, una altra vegada, una altra disposició, la disposició addicional tercera de la Llei de cooperació que preveu, com deia, que ja des d'aquest any 2003 s'ha de fer un augment gradual per arribar el 2010 al 0,7. Amb l'augment que s'ha fet aquest any, això és inviable. Per tant, si el compromís més solemne que contenia la Llei, que era aquest del compromís pressupostari, del compromís econòmic, vostès ja no el compleixen el primer any, anem malament.

Però, permeti'm, li ho diré amb més detall, eh?, vostès han augmentat els recursos aquest any 3 milions d'euros. Per tant, com que havien de ser 9, perquè pogues-

sin portar la progressió necessària per arribar a aquest famós 0,7 l'any 2010, vol dir que aquest any han escatimat 5 milions 300.000 euros –893 milions de pessetes, perquè ho entenguem millor. Comencem malament si el primer any ja es fa aquesta desviació que difícilment es podrà corregir en els propers exercicis. A vostès els interessa tan poc aquest compromís econòmic que li puc dir que no han presentat ni un escenari econòmic de cara al 2006. No existeix, el Pla director no conté escenari econòmic.

I, per acabar, una última qüestió: l'Agència Catalana de Cooperació. Vostès, com ja he dit abans, no han complert els requisits que marca la Llei. Hi havia d'haver uns dictàmens, hi havia d'haver una discussió pública sobre aquesta matèria, i nosaltres els demanem –ara que encara hi som a temps, que estem discutint el Pla director, que hem presentat esmenes a la Llei d'acompanyament, que creen l'Agència sense encomanar-se a ningú, sense debat públic–, els demanem que ho aturin. Tots els partits polítics, tots els grups polítics d'aquesta cambra ho teníem en el nostre programa electoral, i tots estem d'acord, i així ho hem presentat amb esmenes els tres grups de l'oposició, que convindria fer un debat més en profunditat sobre l'oportunitat de fer a corre-cuita aquesta Agència Catalana de Cooperació.

El president

Senyor diputat, moltes gràcies. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Governació i Relacions Institucionals (Sr. Josep Maria Pelegrí i Axut)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Masllorens, jo entenc, i em consta la seva sensibilitat pel món de la cooperació, i entenc que aquestes crítiques les ha de fer per les circumstàncies polítiques en què estem, però no pas pel contingut dels pressupostos de la Generalitat i de tota la tramitació que s'ha fet de la Llei de cooperació, l'any passat, i amb tot el desenvolupament d'aquesta Llei fins ara.

La cooperació al desenvolupament és una responsabilitat del conjunt de la societat, de tots plegats. Tenint en compte aquesta premissa, en la realització de la política catalana de cooperació al desenvolupament del Govern de la Generalitat, s'ha volgut, per una banda, reconèixer, complementar i impulsar les accions del conjunt de la societat civil catalana, altrament activa en l'àmbit de la solidaritat internacional, i, per altra banda, aportar els elements necessaris per assolir una major coordinació i eficiència entre les accions empresades de la pluralitat d'instàncies catalanes que duen a terme programes, projectes i activitats en aquest àmbit.

Des de l'any 86, quan es va crear la partida específica per a la Cooperació al desenvolupament, ajuts al Tercer Món, tant els recursos econòmics, com els humans i tècnics, s'han incrementat substancialment, criteri diferent del que vostè ha expressat abans. La Generalitat de Catalunya ha anat definint progressivament una política catalana de cooperació al desenvolupament, amb la voluntat d'esdevenir un agent més de l'ordre internacional i promoure, conjuntament amb altres institucions i entitats de la comunitat internacional, una millora en

l'estabilitat política i el benestar dels pobles del món. Aquesta tasca i línia de treball culminarà l'any 2001 amb l'aprovació de la Llei de cooperació al desenvolupament. Aquesta línia de treball ha suposat, també, buscar sempre el màxim consens, com vostè també hi ha fet referència, entre les forces polítiques, així com també va succeir amb l'aprovació de la Llei, que va ser aprovada per unanimitat, com vostè –hi insisteixo– hi ha fet referència.

Aquesta Llei de cooperació ha marcat un abans i un després en la cooperació descentralitzada catalana, i amb ella s'amplien i es diversifiquen les relacions amb els agents i els instruments de cooperació. De cara al futur més immediat, suposarà la posada en marxa del Pla director de cooperació i els plans anuals, que són l'expressió més destacada de la política del Govern de la Generalitat en aquest camp. L'any 2002 ha suposat l'inici del desplegament i l'aplicació de la Llei i l'elaboració del primer projecte del Pla director de cooperació 2003-2006. Amb el Pla s'han fixat prioritats geogràfiques i sectorials, i els objectius estratègics en matèria de cooperació. Pel que fa a la concentració sectorial, es proposa portar a terme una concentració dels recursos respecte a dotze objectius estratègics, dels quals els nou primers corresponen al desenvolupament, un desè a l'acció humanitària i a l'ajut humanitari d'emergència i els dos darrers a l'educació i a les capacitats.

En el desenvolupament dels objectius estratègics, a més de la Generalitat de Catalunya i els altres ens públics catalans, així com les ONGD –les organitzacions no governamentals per al desenvolupament–, participarà també el sector social, el sector docent i el sector econòmic del nostre país. El Pla concreta també les prioritats geogràfiques, el període, tenint en compte que, segons la Llei de cooperació són geogràficament prioritàries els països i els pobles de la Mediterrània, especialment els del Magrib, els de l'Amèrica llatina i els de l'Àfrica subsahariana, i els altres amb els quals Catalunya ha tingut o té especials relacions de caràcter històric, social, econòmic, cultural i migratori.

Excepcionalment, els plans anuals podran preveure la creació de fons destinats als països no contemplats en aquell llistat, quan circumstàncies específiques i extraordinàries d'aquests països ho facin necessari per dur a terme accions puntuals i no sostingudes en el temps. Així mateix, aquest registre d'ONGD es troba també en fase de desplegament reglamentari pel decret que regularà la seva creació. I així, pel que fa als recursos destinats a l'ajut al Tercer Món, enguany s'han incrementat notablement respecte els anys precedents, contràriament al que vostè afirmava. Concretament, aquest creixement ha estat d'un 13,8% respecte a l'any 2001. Només pel que fa a la partida del Tercer món, s'ha passat de 5 milions 469.000 euros –910 milions de pessetes– a 11 milions 419.000 euros –aproximadament, 1.900 milions de pessetes– el 2002.

De la mateixa manera s'han diversificat els agents receptors de l'ajut per assolir la millora de l'eficàcia d'aquest ajut. Per primer cop, com dia abans, el Govern català ha establert convenir directes amb nous agents de cooperació, amb l'objectiu de promoure una participació i col·laboració activa del món empresarial, univer-

sitari i sindical per aconseguir una cooperació més especialitzada i complementària a aquella que duïen a terme les ONG.

Amb el món empresarial també s'ha col·laborat, per una banda, mitjançant la patronal Foment del Treball i, per l'altra, a través d'un organisme impulsor de l'activitat empresarial de l'exterior, com és el Copca, per tal de sensibilitzar i cooperar amb les entitats de foment de l'activitat empresarial.

Pel que fa a l'àmbit acadèmic, s'han subscrit sis convenis amb universitats o escoles universitàries que abasten projectes que van des de la creació d'una escola d'alts estudis empresarials al Marroc a un projecte de cooperació acadèmica amb la Universitat de Pristina.

Entre les prioritats del Govern s'ha destacat la de cooperar amb aquells països amb greus conflictes interns, motivats per problemes de governabilitat, manca de democràcia i vulneració dels drets humans. En aquest sentit, la Generalitat ha signat un conveni amb dos organismes internacionals. El primer, amb el Programa de Nacions Unides per al desenvolupament, per dur a terme un programa d'informació i coneixement sobre la governabilitat a l'Amèrica llatina. El segon, amb l'Alt Comissionat de les Nacions Unides per als Refugiats, per a la realització d'un projecte d'assistència als refugiats colombians a l'Equador.

També s'han reforçat programes amplis d'actuació en zones i sectors concrets, per la qual cosa s'han signat convenis amb grans ONG i amb consorcis d'ONG: Tri-fàsic, consorci format entre les entitats Medicus Mundi, Associació Catalana d'Enginyeria Sense Fronteres, Entre Pobles, Veterinària Sense Fronteres i Setem, Fundació Intermón Oxfam i l'entitat Akwaba, conjuntament amb Farmacèutics Mundi i la Lliga de Drets dels Pobles. A través de les ONG Farmacèutics Mundi, s'ha donat suport al Pla d'emergència 2002-2003, per tal de donar resposta immediata, davant de les situacions d'emergència produïdes per desastres naturals o humans, tot proporcionant assistència sanitària i farmacèutica a la població damnificada.

Amb aquest programa, que té continuïtat des de l'any 99, la Generalitat de Catalunya té com a objectiu preveure pressupostàriament una dotació econòmica i una planificació estratègica per donar resposta a situacions de riscos a les quals estan sotmeses determinades comunitats humanes. Així mateix, el suport d'aquest programa respon a la voluntat de donar contingut programàtic a l'article 13, que vostè hi feia referència, a la Llei de cooperació, i que és el que fa referència a l'ajut humanitari general d'emergència. En la mateixa línia d'ajut d'emergència, fa poc, el 27 de novembre, es va presentar el Programa d'emergència per ajudar la població afectada per la sequera a Etiòpia. Aquesta nova actuació se suma a projectes que ja estaven en marxa al país. El Govern ha destinat per a aquest programa 180.000 euros durant l'any 2002 i es compromet a aportar-hi al voltant dels 300.000 durant l'any 2003. L'actuació extraordinària es justifica pel fet que la sequera provocada per la manca de pluja està abocant el país al desastre humanitari. Es calcula que la xifra de persones afectades podria arribar als 14 milions el mes de març de l'any vinent.

A banda de la signatura de convenis, aquest any s'han mantingut les subvencions per projectes a realitzar per les ONG mitjançant la publicació d'una convocatòria ordinària, i també, com a novetat, enguany s'ha creat, a més, una nova convocatòria oberta i permanent –es va finalitzar el termini de presentació de projectes el dia 1 de desembre– per a la concessió de subvencions destinades a donar suport a determinades activitats de cooperació al desenvolupament i a la solidaritat internacional. Es tracta d'una convocatòria pública per a la concessió de subvencions de caràcter singular i per al finançament d'activitats de promoció econòmica, assistencial, professional, tècnica, formativa, en l'àmbit de la cooperació i que amplia el tipus de beneficiaris que les poden percebre.

Finalment, de cara a l'any vinent, aquest serà el primer any d'aplicació del Pla director i del corresponent Pla anual. Així mateix, i pel que fa l'acció del Govern de la Generalitat, es preveu l'establiment d'un pla d'acció, del qual destaca la salut a l'Àfrica com un dels àmbits prioritaris per al 2003 i que dona continuïtat a les actuacions que en l'àmbit sanitari a l'Àfrica ha portat a terme la Generalitat de Catalunya en els darrers anys.

En el marc d'aquesta estratègia de salut a l'Àfrica, Catalunya, atesa la seva singularitat i experiència contrastada en el seu model sanitari, podria esdevenir capdavantera i impulsora d'aquesta estratègia, ja que en els darrers anys ha vingut finançant diferents projectes en aquest àmbit, que aquest any es veuran significativament reforçats.

També de cara al 2003 hi ha prevista la creació i posada en marxa de l'Agència Catalana de Cooperació. La seva creació ja ha estat prevista a la Llei d'acompanyament dels pressupostos del 2003 i la seva posada en marxa...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Governació i Relacions Institucionals

...estarà prevista per a finals del primer trimestre del 2003, mitjançant el seu desplegament reglamentari.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor conseller. Té la paraula, després que el conseller hagi fet ús de l'aigua pertinent, el senyor diputat.

El Sr. Masllorens i Escubós

Disculpi, senyor conseller, però no sé què estem fent aquí, i perdoni, eh?, però sap què passa? El tema aquest depèn de la Conselleria de Presidència, em contesta vostè amb una qüestió que està escrita, i, naturalment, suposo que és que el senyor Mas ha vist que aquí no hi havia foto i no ha vingut, però aquest tema li correspon a ell.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Vostè em contesta amb una llista que em recorda allò que va dir un polític argentí, que va dir: «Trabajaremos las veinticuatro horas del día, y, si es necesario, las de la noche también.» Bé, molt bé, doncs, endavant, ja ho estan fent tot, fantàstic, però jo no estava fent aquí un llistat de temes pendents ni de temes que no funcionen, només, els estava dient que aquests dies s'està discutint aquí el Pla director, demà tenim una reunió amb el director general, estem discutint els pressupostos, i, si tot prospera sense que vostès escoltin ningú, més enllà del PP, doncs, ens trobarem amb tota una sèrie de decisions preses, amb errors molt greus, que condicionaran el tema de la cooperació.

Jo no he dit mai que no hagin fet res, sé que hi ha pressupostos, sé que signen convenis amb l'ACNUR, fins i tot saltant-se el Comitè Català de l'ACNUR, on tenen vostès algun digne representant, també. Jo no he dit res d'això, jo li estava fent una oferta que mantinc, no sé si ara podrà contestar o hauran de contestar en un altre moment, que hi ha determinades qüestions molt importants que no haurien de ser objecte del debat partidista i electoral, que n'haurien de quedar fora i que hauríem de fer bé; hauríem de fer bé el desplegament d'una llei que vam aprovar per unanimitat i no perquè sí, sinó perquè tots vam demostrar que teníem ganes de treballar bé la cooperació al desenvolupament; hauríem d'incloure la partida d'ajut humanitari d'emergència més enllà de la foto que es pugui fer algú a Ginebra donant un xec, que està molt bé que el donin, no serem nosaltres qui diguem el contrari; hauríem d'incrementar les partides pressupostàries no el que es vulgui, sinó el que ens obliga la llei per arribar al 0,7 l'any 2010, que és un compromís de tots, i, sobretot, i en això veig que vostè o no m'ha escoltat o no m'ha entès, perquè m'ha contestat que ho faran i que ja ho estan fent, posar en quarantena la posada en marxa de l'Agència Catalana de Cooperació. Hi insisteixo: no perquè no hi estiguem d'acord tots els grups d'aquesta cambra, que aquesta Agència és necessària i que s'ha de crear, sinó per fer-la bé, per fer-la després d'un debat de tots els agents que estan treballant en aquesta matèria, i no que ens l'encolominem a vostès per la porta del darrere a la Llei d'acompanyament de pressupostos i amb un pla director que ja dóna per fet que això ho faran els pressupostos del 2003. És el que demanem.

Li ho he dit: tots els partits d'aquesta cambra, que jo sàpiga, tenien en el programa electoral la creació de l'Agència Catalana de Cooperació, i, per tant, ningú vol endarrerir-la, ho podem fer en els propers quatre anys. El Pla director pot dir que això es farà, però no es pot fer amb la Llei d'acompanyament d'aquest any, sense recursos econòmics i decidint només vostès, unilateralment, quina funció ha de tenir i com ha de funcionar, i això ho està demanant tot el sector, i em sembla que més enllà d'escoltar els grups de l'oposició, que ja sabem que no ens escolten gaire, com a mínim, escoltin els sectors que estan treballant en la cooperació, les grans entitats, moltes de les quals vostè ha citat, no hi són totes, n'hi ha moltes més, i el que demanen és que l'Agència no es faci solament per la voluntat del Govern, per la voluntat d'un grup d'aquesta cambra, sinó

que es faci unànimement amb el suport del tot el sector. Si és possible això abans d'aprovar-se els pressupostos i de colar aquesta Agència amb tota l'estructura ja determinada, o si és possible que abans d'aprovar només per majoria el Pla director que en aquests moments està en aquesta cambra en parlem, ho debatem i arribem a algun acord tan unànimement com tots els que hem tingut fins ara en aquesta matèria, jo crec que estarem fent un servei útil a aquest sector, que fins ara, hi insisteixo, havia quedat fora del que era el terreny partidista i més estrictament electoral.

Això és el que li demano, a part de tot el que m'ha dit, i, de tota manera, li agraeixo que hagi contestat, naturalment. El que dic és que és una llàstima que no hi hagi el conseller en cap, perquè és de qui en aquests moments depèn aquesta matèria.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Masllorens. L'honorable conseller té la paraula per al torn de rèplica.

El conseller de Governació i Relacions Institucionals

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo he explicat tot el que he explicat perquè vostè ha fet la intervenció que ha fet i, per tant, perquè quedi constància de quin és el posicionament del Govern català amb relació a la cooperació.

Em sap greu que li sàpiga greu que el conseller Mas no estigui aquí per defensar-lo. Jo crec que un representant del Govern pot representar dignament el Govern, i, per tant, qualsevol de nosaltres estem capacitats, espero i desitjo, per poder fer aquesta manifestació, i, per tant, per defensar l'acció de govern amb relació a la cooperació.

Jo li torno a repetir que em consta que vostè és una persona molt sensible en l'àmbit de la cooperació i que entenc que les crítiques que fa no són de contingut, sinó que les ha de fer perquè les ha de fer, perquè estem en el moment que estem, però que, hi insisteixo, no és aquest el contingut. Per què? Perquè jo li he estat explicant moltes vegades i li he dit en la meua intervenció, per escrit, que l'he llegit, perquè no hi hagués cap dubte en la intervenció, que nosaltres hem fet moltes coses, i moltes de les coses que jo he dit vostè les acaba de repetir ara, i, per tant, els dubtes que vostè té els he referit jo en la meua intervenció anterior.

Vostè diu que la Llei no s'ha desenvolupat adequadament i que hi ha motius electorals que suposen la posada en marxa del Pla director de l'Agència de Cooperació. Permeti'm que li rebati aquesta argumentació, perquè nosaltres hem complert els terminis que vam fer: es va aprovar la Llei per unanimitat, hem seguit fent tots els terminis, a finals del mes d'octubre es va presentar el Pla director i ara es vol aprovar la creació de l'Agència. Per què? Perquè jo crec que s'ha de fer, i vostès estan d'acord també a aprovar aquesta Agència, a constituir l'Agència.

Jo..., permeti'm recordar-li que la Llei d'acompanyament de pressupostos també és una llei –també és una llei–, i no som pas nosaltres qui vam inventar la Llei d'acompanyament de pressupostos, sinó que va ser una

persona que feia de ministre d'Economia l'any 1986 al Govern de l'Estat. Per tant, no és una llei menor, ni és una llei que menystingui els continguts que s'hi contenen, sinó que entenc que és una llei com qualsevol altra, que, òbviament, té el seu tràmit d'esmena, que, òbviament, té el seu tràmit de discussió i que, òbviament, ha de ser aprovada i ha de ser contestada, en qualsevol cas completada, amb el concurs de tothom.

No és cert que nosaltres no escoltem el sector i els diferents grups parlamentaris. Els escoltem, hi ha una voluntat de diàleg, i jo li manifesto la voluntat de diàleg del Govern de la Generalitat amb relació a aquesta llei, amb relació a la creació de l'Agència i amb relació a qualsevol aspecte que hi hagi sobre cooperació.

I permeti'm: vostè ha fet una referència a l'increment de recursos que demanen pel que fa referència al Pla director de cooperació al desenvolupament. Permeti'm que li diga, i que l'hi llegeixo, també, el punt de partida que contempla el Pla director de cooperació al desenvolupament 2003-2006 per a aquest quadrienni. El punt de partida és en el 2002; per a la partida de cooperació i solidaritat internacional hi ha un increment anual de dos milions i mig d'euros; l'any 2003, amb una previsió de 13.919.000 euros; l'any 2004, 16.419.000 euros; l'any 2005, 18.919.000 euros, i l'any 2006, 21.419.000 euros. I, després, també, per a ajuts destinats als departaments i organismes autònoms de la Generalitat de Catalunya hi ha un increment previst de més del 5%: l'any 2003, 11.043.000 euros; l'any 2004, 11.595.000 euros; l'any 2005, 12.175.000 euros, i l'any 2006, 12.784.000 euros.

Per tant, ens consta la voluntat de participació amb sectors industrials, sectors acadèmics, sectors socials, ens consta la voluntat de col·laboració amb tots els sectors polítics, amb les entitats a què m'he referit i a què no m'he referit, i vostè sap que és així, i, evidentment, la porta està oberta per a qualsevol consens que vulguin, tant els grups polítics com qualsevol persona o entitat a què faci referència.

I també una última referència, si se'm permet: amb relació a l'ajut humanitari d'emergència, per la mateixa naturalesa de l'ajut humanitari d'emergència, és difícil i poc adequat a la realitat més immediata quantificar-lo en un pressupost tancat mitjançant una partida pressupostària específica, i és per això que amb l'objectiu de crear un instrument àgil que permeti impulsar actuacions de gran magnitud econòmica on es produeixen aquestes circumstàncies que les justifiquin es considera més eficaç la reserva d'un crèdit inicial important dins la partida pressupostària de cooperació i solidaritat internacional, a què vostè feia referència i que insisteixo que també hi és, i, per tant, també tenim en compte l'ajut humanitari d'emergència, la qual es pot anar incrementant a mesura que es consideri necessari i a mesura que les necessitats i les circumstàncies ho facin aconsellable i útil.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies a vostè, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques industrials a aplicar a Catalunya (tram. 300-00102/06)

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques industrials a aplicar a Catalunya, que presenta el Grup dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i per a la seva formulació té la paraula l'illustre diputat senyor Miquel Barceló.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, senyor conseller, celebro tenir l'oportunitat de dirigir-li aquesta interpellació, és la primera que jo li dirigeixo, avui li he dirigit la primera pregunta. Ho celebro sincerament per la presència i també per l'absència que comporta, perquè jo penso que, com a mínim, en les formes hi guanyem, i, per tant, podem fer un debat, que és el que jo vinc reclamant des de fa tres anys, un debat sobre la política industrial de Catalunya.

Bé és cert que el marge de maniobra que tenim, que vostè té per endavant, de deu mesos d'aquí a les eleccions en el millor dels casos, o en el pitjor, segons com s'ho miri, doncs, no dóna massa marge –no dóna massa marge. El seu marge és molt estret, però, com a mínim, li proposo que avui i en els propers mesos, aquí i en comissió, siguem capaços de fer un diagnòstic correcte i d'intentar avançar en allò que sigui possible, intentar avançar. En nosaltres tindrà la nostra col·laboració i la nostra participació lleial en aquest diagnòstic, evidentment des d'una visió crítica de l'acció de govern, no de l'acció del conseller Fernández Teixidó, lògicament, de l'acció de govern, perquè vostè acaba d'entrar.

En aquest sentit, també li vull dir que sempre he considerat que no és correcte mesurar la política industrial d'un govern, de qualsevol govern, en funció de la situació de la indústria. És correcte mesurar-la en funció del que fa i en funció del marge de maniobra que té. Tan injust és atribuir-se la bonança d'un cicle positiu com per part nostra seria atribuir-li totes les desgràcies de quan la indústria va malament. Ara sí, el que no seria perdonable, i és el que ha passat a vegades, és la falta d'actuació davant de situacions difícils, davant de situacions alarmants.

En aquesta línia, per tant, d'iniciar amb vostè –de fet, amb vostè portem tres anys a nivell de comissió, però, en tot cas, com a conseller i amb les actuals responsabilitats que vostè té–, d'iniciar un debat, jo li proposo iniciar-lo per alguns indicadors –alguns indicadors. Per exemple, hi ha un indicador bàsic de la indústria catalana, atesa la seva estructura i atès el seu model d'innovació, que són les inversions en béns d'equipament, inversions en béns d'equipament 96-2003. Des de l'any 2001 tenim inversions zero i tenim inversions..., evidentment, es refereix als increments, a les evolucions, a les variacions interanuals, increments negatius des del primer trimestre del 2002, quan des de l'any 93 havíem tingut creixements importantíssims. Per què això és tan sensible? Perquè la capacitat competitiva del teixit industrial català es basa fonamentalment en les innovacions de procés, això fa molts anys que ho sabem, i en el que els teòrics en diuen la «tecnologia incorporada».

Per tant, la variable incorporació de béns d'equipament és molt més sensible que en una altra estructura industrial, i aquí passarem..., al final del 2003 haurem passat tres anys amb increments zero o amb increments negatius. És una dada preocupant, que ens ha de preocupar a tots, però si mirem el PIB industrial, el producte industrial brut, eh?, veiem que el 2002 té un creixement de 0,1 i la previsió del 2003 és de menys 0,4. Si agaféssim el valor afegit brut industrial, també ens trobaríem el mateix. No hi insistiré, perquè estic convençut que són dades suficientment conegudes pel senyor conseller.

Però si agafem dades estructurals, per exemple del pes que els sectors del que en diu l'OCDE el «nivell tecnològic alt» tenen en la indústria catalana, estem en un 11,8%. Vostès, a vegades, han donat l'evolució de creixement de les exportacions per sectors, però aquesta és una dada molt conjuntural. La dada estructural és el pes; és una dada d'estoc. Pes, 11,8%. Finlàndia, 14,8; Holanda, 19,2; USA, 26,8; Irlanda, 44,3.

És a dir, tenim un pes gran en els sectors tradicionals o d'intensitat tecnològica mitjana, tenim un pes molt reduït en els nous sectors, tot i que en la classificació de l'OCDE parla de sectors..., considera, per exemple, el químic un sector intensiu en tecnologia, la qual cosa és discutible, sobretot determinats subsectors del químic.

En definitiva, senyor conseller, no li parlaré de la situació del sector tèxtil, sobretot pel que fa al primer trimestre d'aquest any, no li parlaré de les expectatives..., o sí que n'hi parlo, però en tot cas no hi entraré amb profunditat –perquè no puc, no tinc temps–, del sector auxiliar, les expectatives del sector auxiliar de l'automòbil, etcètera. És a dir, si analitzem la major part de sectors d'indústria transformadora, que són el nostre pes de la indústria catalana, veurem que tots tenen o una situació o una previsió dels propers mesos francament complicada.

A partir d'aquí, què hem de fer? Jo penso que hem d'analitzar les polítiques públiques que s'estan seguint a nivell espanyol, a nivell català, veure les que s'estan seguint a Europa i veure quins dèficits estructurals tenim per poder actuar. Jo, sincerament, senyor conseller, penso, o no tinc indicis per pensar... En primer lloc, el Govern, és evident que ha tingut dèficits importantíssims en matèria de política industrial; és igual, no farem un debat nominalista. En qualsevol cas, hi ha dèficits importantíssims. Li citaré algun factor mentre tingui temps, en aquesta primera tongada.

El factor humà. Nosaltres tenim greus problemes de qualificació de personal. Si vostè mira un estudi del professor Olivé de la Universitat Autònoma, veurà que en l'estructura de la població activa les persones no qualificades o poc qualificades tenen un pes d'un 20% superior a la mitjana europea. I això després de vint-i-tres anys de govern, de govern de Catalunya amb competències en educació. Això els hauria de preocupar, senyor conseller, perquè és el factor fonamental. El factor de la qualificació de la mà d'obra..., quan vostè o jo parlem amb la indústria, el primer que ens diuen és la seva preocupació pel...

El sistema de formació professional. Vostè sap que el sistema de formació professional, responsabilitat directa de la Generalitat des de fa molts anys, no funciona. Els tres

subsistemes: formació reglada, formació ocupacional i formació continuada..., bé és cert que formació continuada encara no depèn de la Generalitat, però els dos primers funcionen cadascun pel seu costat.

Tenim un nivell de recursos de finançament de capital de risc que estem a la cua d'Europa. D'aquesta manera és molt complicat promoure noves activitats productives. Estem a un terç del nivell espanyol, i Espanya està a la cua d'Europa. Finançament de capital risc: un factor fonamental per a noves activitats productives.

En recerca i desenvolupament tenim un nivell d'infraestructures molt inferior al nivell mitjà europeu de qualsevol regió europea. Podem fer la comparació amb qui vostè vulgui, podem triar una regió. Baden-Württemberg, País Basc, País Valencià, Dinamarca..., nosaltres tenim una infraestructura tecnològica inferior. Nosaltres destinem la meitat, aproximadament, d'Europa a recursos d'R+D, tant públics com privats; també privats.

Estem intentant –l'he convidat a fer-ho, senyor conseller– fer un diagnòstic, perquè, si som capaços de fer el diagnòstic, podem començar a treballar per rectificar una situació que jo, evidentment, considero, i accepto que aquí segurament discreparem, però que jo considero que no és la desitjable des del punt de vista de les polítiques públiques del Govern de la Generalitat, i no ho ha estat de fa molts anys.

Tecnologies de la informació. Tenim una penetració d'Internet molt inferior a la mitjana europea. Tenim un nivell de PC a les llars molt inferior a la Unió Europea.

El vicepresident primer

Senyor Barceló...

El Sr. Barceló i Roca

I amb això acabo, senyor president...

El vicepresident primer

Sí, perquè tenim poc temps.

El Sr. Barceló i Roca

En el torn de rèplica intentaré parlar-li d'internacionalització, de sectors emergents, d'eines per a la promoció econòmica, d'infraestructures estratègiques, etcètera.

En definitiva, senyor conseller, i per aquest primer torn de la meva intervenció, dir-li que tenim indicadors preocupants, indicadors objectius preocupants, eh?, que vostè coneix igual que jo –inversió, etcètera–, i tenim unes dades estructurals que, des del nostre punt de vista, obligarien el Govern a actuar, i nosaltres pensem que no ho està fent o no ho està fent prou bé.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Barceló. Per a la resposta, té la paraula l'honorable conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme, senyor Antoni Fernández Teixidó.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme (Sr. Antoni Fernández i Teixidó)

Senyor president, senyores i senyors diputats... Senyor Barceló, dues qüestions prèvies, i després entrarem en el que pretén ser el contingut d'una resposta que dóna, si més no, o tracta de donar satisfacció a la pregunta, com vostè la formula.

La primera qüestió prèvia: jo estic absolutament a la seva disposició i a la de tots aquests diputats i diputades de la cambra per entrar en el debat sostingut, pel que queda de legislatura, del que és la política industrial del Govern de la Generalitat de Catalunya. Ho estic perquè, doncs, així ha estat durant tot aquest debat que hem tingut a la Comissió d'Indústria durant aquests tres anys –vostè n'ha estat ben participant: presideix la Comissió–, perquè és el meu tarannà personal i perquè penso que forma part de les necessitats del país discutir sostingudament la política industrial; no només la política industrial, senyor diputat: totes les polítiques formen part d'aquest constant debat amb l'oposició.

Li haig de dir que això ho faig encantat, perquè entenc que el diagnòstic que nosaltres tenim respecte a la política industrial que fem –que sí que fem política industrial–, doncs, és clarament positiu, presenta un balanç positiu..., sempre millorable, senyor diputat, com no podria ser d'una altra manera, tots els balanços són sempre millorables, però aquest és un bon balanç des del punt de vista de la política industrial del país.

Dites aquestes dues prèvies, vostè em permetrà que quan el... No és imputable a vostè, senyor diputat: és imputable al Reglament que tenim i a la manera en què presentem aquestes interpellacions, que formalment reconeixen una gran inquietud respecte a un gran tema, tenim deu minuts per tractar-les, vostè ve aquí, diu: «debat, diagnòstic, diferències», i espigola quatre o cinc elements crítics, i som-hi! I aquest és el debat, no?

Jo crec que així no podem entrar en el debat, senyor diputat, sincerament. És a dir, si vostè això s'ho pren seriósament, jo crec que així no podem entrar en el debat, perquè vostè m'admetrà que aquestes cinc, sis dades que vostè ha espigolat, algunes amb unes dades, doncs, més recents, les altres no tan, algunes amb més d'opinió, les altres menys... Quin debat demana, senyor diputat? I no li ho imputo a vostè. Vostè és víctima, com jo, com tots els diputats, d'un reglament que decideix una interpellació sobre la política industrial de Catalunya en deu minuts. Jo li haig de respondre en deu minuts el que vostè em demana.

Però, perquè vegi la meva bona voluntat i la meva disposició al respecte, jo li tenia preparada una intervenció que sé que serà impossible que pugui acabar, però, si més no, entre un torn i l'altre torn, i amb la seva bona voluntat i la meva, mirarem d'esbrinar alguns dels elements crítics de la nostra política industrial i algunes solucions que proposem.

Jo crec que hem de discutir sobre tres coses, senyor Barceló –tres. La primera: avaluar el diagnòstic de la política industrial catalana significa fer una diagnosi sobre la conjuntura econòmica que travessa la política industrial. I això no ens ho podem saltar. És a dir, si vostè pretén parlar de la política industrial del Govern de la Generalitat

de Catalunya al marge de les condicions objectives on es desenvolupa aquesta política... Ja sé que no ho pretén, ja li ho avanço, però se'm fa molt difícil.

Després, a mi em sembla important, doncs, que puguem fer una petita evolució del que és la política industrial seguida pel Govern de la Generalitat de Catalunya, no per fer un recull dels èxits d'aquesta política, senyor diputat –que també–, sinó per veure on estan les rels d'alguns dels problemes que vostè insisteix una i una altra vegada a identificar com a problemes i que jo alguna vegada ho comparteixo, però la majoria no.

I la tercera, un element clau, a què em referiré amb la mesura que pugui: el Pla d'innovació de Catalunya 2001-2004, convençut com estic que, si alguna batalla ha de lliurar l'economia catalana, si alguna batalla ha de lliurar la indústria catalana, les empreses catalanes, és justament la de la innovació. Però a això em referiré si tenim temps.

Amb molta brevetat, perquè no voldria de cap manera que vostè tingué la percepció que jo m'escapoleixo del debat, amb molta brevetat: quina conjuntura econòmica vivim, senyor Barceló? Una de molt complicada des del punt de vista d'una evolució que s'ha vingut mantenint amb aspectes molt i molt positius fins al 2001, i li avanço que un país com el nostre, que té 42.000 establiments industrials que donen ocupació a 800.000 persones, arriba l'any 2001 i pateix un cert estancament. Aquest estancament de la política econòmica a Catalunya, de la política industrial més precisament a Catalunya, és un estancament relatiu. Jo he tingut l'oportunitat de sentir-lo, i sé que vostè també ho pensa. És un estancament relatiu, però estancament en definitiva. Però en quin context? Li estalvio, com és obvi, els trets fonamentals de la nostra política industrial. Vostè els coneix, i em semblaria ara sobrer, amb l'escàs temps que tenim..., ho tenia plantejat, però no ho faré, sinó anar directament a les característiques d'aquest estancament.

Aquest estancament es produeix, justament, perquè aquesta recuperació econòmica de què hem vingut parlant una i una altra vegada s'està endarrerint més del que seria desitjable des de tots els punts de vista. I això vostè ho ha de tenir en compte a l'hora de parlar, senyor diputat, dels diversos índexs que vostè –permeti'm l'expressió– escup –i li ho dic des del punt de vista dialèctic–, escup a la cambra. Diu: «Escolti, aquest punt, aquest índex, aquest altre índex...» Això, senyor Barceló, està en el marc d'una conjuntura d'estancament a on Catalunya, amb la política industrial de Catalunya, surt molt ben parada al respecte, que és la primera cosa que s'ha de dir.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

És a dir, jo li admetria, senyor diputat, tots aquests índexs que vostè –hi té tot el dret, no cal ni que li ho digui– utilitza, doncs, com a elements crítics, si vostè em digués: és cert, però malgrat que les expectatives de redreçament de l'economia internacional i de la política industrial arreu del món s'endarrereixen fins al 2003, a Catalunya, concretament a Catalunya, quan parlem –parlo d'indústria, eh?– de creixement del PIB en termes industrials, mentre a l'euro zone estem parlant de

l'1,5, a Catalunya estem parlant del 2,5. I, quan parlem específicament del que és la política industrial amb relació al PIB, a la zona euro d'Europa estem parlant del 0,7; a Catalunya estem parlant de 1,4 de creixement, de creixement del PIB. El creixement de política industrial respecte al PIB, li repeteixo la xifra: a la zona euro, 0,7; a Catalunya, l'1,4. I quan parlem de les exportacions al món, el decrement és del 4% –decrement del 4%–; a Catalunya, un increment del 9,1%.

Si vostè em diu, conseller: «Malgrat tot, hi han incerteses a la nostra política industrial i a la nostra política econòmica.» Naturalment que n'hi han, però un balanç acurat, senyor diputat, del que ha estat la política industrial del nostre país –que l'opinió pública tingui la percepció clara de quin balanç estem parlant– ha de començar per situar aquestes xifres. Òbviament, no és tasca seva. Això em correspon fer-ho a mi, però vostè ja em permetrà que la primera part del debat estigui situada aquí.

I no només això, sinó que a més hem de veure clarament els reptes que se li apropen, a la indústria catalana; reptes d'una grandíssima magnitud: l'ampliació, sense anar més lluny. Vostè creu que podem parlar d'indicadors sense parlar de l'ampliació a deu països, més Malta, més Xipre? Vostè creu que podem parlar de política industrial sense tenir una referència clara d'on, amb quins avantatges podem jugar i amb quins grans inconvenients topem? Si analitzem el mapa de l'ampliació, vostè veurà que entrem en grans dificultats. Si analitzem el mapa dels països específics, amb els productes específics, en política industrial, senyor diputat, estem amb molts i molts problemes.

Bé, això, parlariem de conjuntura. El temps passa que vola. No li podré ni parlar de política industrial en el sentit que li deia, però deixi'm només que faci un esment brevíssim, eh? Li volia parlar dels problemes i les oportunitats de l'ampliació; però deixi'm que li parli d'aquesta política industrial.

Quatre grans elements que configuren aquesta política industrial que junts hem tingut l'oportunitat de veure evolucionar: la qualitat / productivitat; la internacionalització; la capitalització; la recerca, el desenvolupament i la innovació tecnològica. Jo li tinc preparat –i a més faré una cosa que és una miqueta insòlita, senyor diputat–, jo li tinc preparades xifres respecte a cadascun dels punts, i les hi entregaré. Aquest és el meu discurs. Jo sé que no puc entrar a explicar-li la qualitat per on passa, respecte al 26% de les 5.200 empreses...

El president

Senyor conseller, té un segon torn. Li ho dic per...

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Moltes gràcies. De totes maneres, quedi reflectit, senyor president, senyor diputat, que, com que sé que el diputat Barceló sempre se'ns ha queixat, alguna que altra vegada, de no tenir totes les xifres, aquestes xifres, senyor diputat, aquesta vegada les tindrà totes senceres, perquè li entregaré el discurs que tinc el desig de pronunciar ara i després.

Gràcies, senyor diputat; gràcies, senyor president.

El president

Crec que fa bé, perquè entregar una xifra, només un tros de la xifra, quedaria malament. (*Pausa.*) Sí, té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Li agraeixo molt les xifres que vostè em dona. En fi, vostè sap que jo procuro estar informat d'aquest tema, però és molt possible que, algunes de les xifres, no les conegui, i, per tant, li ho agraeixo moltíssim.

Una precisió, exclusivament: vostè parla del PIB, del creixement del PIB, i jo parlava del PIB industrial, producte industrial brut, en què decreixem, segons les dades que tinc aquí, publicades per la Caixa de Catalunya, previsió 2003. Bé, en tot cas no discutirem de xifres.

Jo li he dit, senyor conseller, que vostès no eren els responsables de la mala conjuntura, i li deia: «Això està penalitzant...»; vostès serien responsables de fer un mal diagnòstic, però sobretot serien responsables de no actuar. I aquest és el punt on jo ho centrava. És a dir, vostès no són responsables que l'economia internacional, la demanda internacional, la demanda externa, doncs, no tiri de les exportacions; vostès són responsables de no ajudar a millorar la capacitat competitiva de la indústria d'aquí, amb la qual cosa els indicadors podrien ser diferents. És a dir, per això jo li he parlat de «marge»; el Govern de la Generalitat i qualsevol govern del món tenen un marge de maniobra, i la nostra percepció és que vostès no fan un bon ús d'aquest marge.

Miri, li posaré un exemple. Vostè ha citat el Pla d'innovació de Catalunya 2001-2004. Vostè sap que Catalunya va ser una de les darreres regions d'Europa a tenir un pla d'innovació? Jo li ho dic; el van aprovar el 2001, però és que no van ni posar ordinal, de manera que van presentar públicament el tercer Pla de recerca, que havia començat el 93, i el Pla d'innovació; el Govern de la Generalitat va presentar el tercer Pla de recerca 2001-2004 i el Pla d'innovació. Poder és que no s'atrevien a dir que era el primer! Perquè, és clar, el 2001!, quan la majoria de governs europeus van començar els seus plans d'innovació els anys vuitanta, vostès portaven un retard de vint anys. I d'això sí, que el podem fer responsable. Vostès no són responsables del canvi de conjuntura internacional; el Govern sí que és responsable de no fer un pla d'innovació abans. I no és un discurs nominal, és un problema de mesures.

I jo vaig dir, quan van presentar el Pla d'Innovació, al seu antecessor, que és un pas endavant molt important –després s'han modificat les meves paraules per part d'un diputat de Convergència i Unió dient que és un pla molt bo. No, no és un pla molt bo, és un bon començament. Vostè hi era en la Comissió aquell dia. És un bon començament. Però, és clar, és un començament que ens arriba tard, ens arriba el 2001, i, per tant, ens arriba en el moment en què precisament ja tenim el canvi de conjuntura a sobre.

I això sí, que li ho reclamem. Vostès són responsables de reaccionar tard. Com són responsables d'encara no reaccionar a l'estancament que ha tingut a Catalunya el que alguns autors en diuen «la cultura informacional».

Catalunya era líder en temes d'Internet, era líder en temes de penetració de tecnologies de la informació, i ara ja no ho és. Líder a Espanya, vull dir, eh?, líder a Espanya, amb un diferencial de deu punts amb la mitjana europea. I vostès han incomplert una cosa que no li toca al seu Departament, però estem interpellant el Govern, una cosa tan important com era el Pla estratègic per a la societat de la informació.

Nosaltres tenim un dèficit importantíssim en infraestructures tecnològiques i de recerca, i vostès fa anys que ens vénen amb una llista de centres sense model. Catalunya és una de les poques nacions europees que no tenen un sistema nacional de ciència i tecnologia. I no és tampoc un debat nominal, és que nosaltres el necessitem. Nosaltres hem de ser capaços, quan a vostè li preguntin..., quan vostè vagi per l'estranger i li preguntin: «Quin és el sistema nacional de ciència i tecnologia a Catalunya?», «Doncs, miri, és aquest.»

El president

Senyor diputat...

El Sr. Barceló i Roca

Vostès no el poden explicar, vostès fan una llista... Senyor president, acabo de seguida.

En definitiva, jo li accepto, li agraeixo la seva acceptació del debat que li he proposat, li agraeixo les xifres que em donarà; el temps m'ha passat volant igual com a vostè, i li proposo que en la Comissió... –i en aquest sentit iniciarem algunes iniciatives, per exemple, en forma de pregunta oral–, li proposo que, potser amb més temps, a la Comissió, seguim en el debat que hem iniciat avui i que ens ha de portar a un diagnòstic correcte per iniciar un canvi de tendència, des del nostre punt de vista, en la política industrial.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Senyor president, senyores i senyors diputats..., directament a l'assumpte, senyor Barceló.

Primera qüestió, sobre el PIB industrial. Li sembla oportú que quan parlem de PIB industrial parlem del PIB industrial de l'any 2003? No és més raonable que parlem del PIB industrial de l'any 2002, amb les xifres corresponents, on es produeix –PIB industrial, no PIB en el seu conjunt– creixement de la zona euro 0,7, i a Catalunya, l'1,4.

Vostè diu: «No, més val que parlem de les del 2003.» Home!, jo crec que, des del punt de vista del mètode, ben volgut diputat, vostè em perdonarà, és millor aquesta orientació respecte al dos; després discutirem si aquesta és la xifra més ajustada o no, però aquestes són les xifres que té el Govern de la Generalitat, que no coincideixen amb les que vostès ens donen.

Estem, de totes maneres, d'acord que òbviament la política industrial d'un país ve marcada per aquesta conjuntura; ara ve definida per un nivell d'incertesa molt important; que tenim l'esperança que el 2003 signifiqui la sortida d'aquest túnel que estem patint. I compte, senyor diputat, que està condicionat a elements tan absolutament aleatoris, com per exemple una eventual guerra a l'Iraq, o com per exemple un ensorrament creixent de les borses a tot el món. I si això succeeix, doncs veurem de quina política industrial estem parlant tots plegats.

Malgrat tot, si això passés, senyor diputat, que és el que jo li volia transmetre, la política industrial catalana i l'economia catalana han respost i estan en condicions de respondre millor, malgrat totes les insuficiències i totes les mancances que com no podríem reconèixer?, indiscutiblement.

Vostè ara em parla, molt breument, com no pot ser d'una altra manera, del Pla d'innovació, i diu: «Escolti, anem tard, amb el Pla d'innovació.» Senyor diputat Barceló, però en quin país vivíem, en quin país viu i en quin país vivim? Vostè diu: «No, anem tard, anem uns quants anys tard», etcètera, etcètera. Vostè recorda la política industrial dels anys, de principis dels anys... (Pausa.) No, no, no... Diu: «Han passat molts anys.» Però vostè recorda la necessitat de convèncer les nostres empreses, de convèncer-les... Vostè hi ajudava, a fer això, a mi em consta que vostè ajudava a parlar de la qualitat; a parlar de millorar la qualitat, no quan el producte sortia i finalment fèiem un control de qualitat, sinó la qualitat de tot el procés; a parlar de la productivitat incrementant totes les empreses industrials d'aquest país; a parlar, després, de la internacionalització, i ens ha costat molt i molt parlar del nombre de multinacionals que avui tenim, o parlar de xifres d'exportació que fan d'aquest país, Catalunya, una part importantíssima de tota l'exportació de l'Estat.

Vostè, nosaltres i molta més gent, ha ajudat a donar aquesta passa endavant. I després va venir la innovació. Vostè em dirà: «Conseller, doncs potser amb una miqueta de retard.» Discutim-ho. Jo crec que en el moment oportú. Però en qualsevol cas, per què no em discuteix, senyor diputat, el Pla d'innovació pròpiament dit? Per què no discutim del Pla d'innovació pròpiament dit?

Vostè em planteja una qüestió que jo accepto; diu: «Discutirem en Comissió.» Li vull fer avinent, a vostè, com a president de la Comissió, i a tota la cambra, que nosaltres hem plantejat una qüestió, que ja em sorprèn bastant –deu ser allò del temps–, senyor diputat, que vostè no em planteja: la privatització del LGAI, que sé que és una cosa que a vostè el preocupa, i que nosaltres volem donar una resposta clarament satisfactòria en un tema *fonamental* per a la innovació. I ja li avanço que he demanat la meua compareixença en comissió per donar explicació a vostè i a totes les senyores i senyors diputats respecte a aquesta privatització parcial del LGAI, que va amb aquesta política d'innovació absolutament agosarada que plantegem. Respecte a quins punts, senyor diputat? Tres bàsicament: gestió d'innovació, mercat tecnològic i esperit emprenedor.

Desitjaria, però ho tindrà a mà, poder fer, sobre cadascun dels apartats, debats específics. Tenim l'oportunitat de fer-ho en comissió. Té l'oportunitat de fer-ho també per interpellacions, que desitjaria més concretes...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Acabo, senyor president, dient: no creuria vostè més oportú una interpellació a aquest Govern, a què jo respondré encantat, si parlem directament de la innovació a Catalunya en lloc de parlar de la gran política industrial? Parlem del Pla d'innovació a Catalunya directament en ple?

Aquest és el repte, senyor diputat. Quan vostè vulgui, a on vostè vulgui, a la Comissió o en ple, estarem a la seva disposició...

El president

Senyor conseller...

El Conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

...per confirmar les nostres dades i convèncer-lo que tenim un magnífic Pla d'innovació al servei de les empreses de Catalunya.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, a vostè, senyor conseller.

———— **Interpellació al Consell Executiu sobre les energies alternatives i renovables**
(tram. 300-00468/06)

La següent interpellació és sobre energies alternatives i renovables, i la presenta l'il·lustre diputat senyor Ricard Fernández Deu, que té la paraula.

El Sr. Fernández Deu

Molt honorable president, senyories, honorable conseller d'Indústria, Comerç, Turisme i Treball, m'hauria agradat que la meua fos la primera de les interpellacions que se li plantegessin en el seu nou càrrec, però el president de la Comissió corresponent se m'ha avançat, i altres diputats fins i tot, també.

En tot cas, potser, senyor conseller, s'haurà plantejat la raó que em porta, en nom del Grup Parlamentari Popular, a presentar-li aquesta interpellació. Li diré que és cert que el Departament d'Indústria, que vostè dirigeix, ja fa bastant de temps que està desenvolupant una tasca important en tot allò que es refereix a l'ordenament de projectes d'implantació de les que s'anomenen «energies renovables». Però no és menys cert que allò que s'ha dut a terme fins ara no resulta suficient. Això ho hem comentat moltes vegades, evidentment no davant de vostè en la seva qualitat de responsable del

Departament, però vostè ja sap quina és la nostra opinió al respecte.

Al nostre entendre s'ha d'anar més enllà, s'ha de fer un esforç suplementari, i allò que nosaltres considerem primordial a l'hora de prosseguir el camí endegat és l'increment de l'activitat de foment d'aquestes energies.

Vull dir, primer que res, que no pretenc atapeir la meua intervenció de dades tècniques, tampoc de números; li vull fer arribar tan sols la nostra inquietud, la nostra crítica constructiva, en tot cas, i, si em resulta possible, els suggeriments nascuts d'una reflexió profunda al respecte.

És evident que cada dia que passa, conseller, ens veiem més abocats a consumir grans quantitats d'energia, però encara no hem estat capaços d'aprofitar adequadament aquelles que es poden obtenir del nostre ecosistema.

Les energies fòssils, a més de contaminar el medi ambient, s'esgoten, tothom ho sap, i es fa necessari promoure la utilització d'altres que siguin alternatives i que, ara com ara, només representen l'1,5% de la producció. Em refereixo naturalment a aquelles que utilitzen la força inesgotable del vent, del sol, de l'aigua, dels residus, que tenen a més l'avantatge adicional de complementar-se entre elles, afavorint la seva integració. És el cas, per citar un exemple paradigmàtic, de l'energia solar fotovoltaica, que produeix electricitat quan fa sol, mentre que els dies ennuvolats, curiosament, són els aerogeneradors els qui s'encarreguen de fabricar-la.

L'aprofitament d'aquestes fonts energètiques, senyor conseller, no és cap novetat, ja ve de lluny. L'aigua, el vent, el sol s'han fet servir al llarg de la història, fins que a partir de la revolució industrial, doncs, l'accessibilitat del petroli va fer que quedessin pràcticament abandonades.

En el nostre país, en tot cas, aquest tipus d'energia suposa únicament el 6,3 del total. No insistiré en aquest punt, perquè vostè ho coneix millor que jo mateix.

Una altra font és la biomassa, els recursos de la qual es poden quantificar en el conjunt del territori de l'Estat espanyol en 26 milions de tones equivalents de petroli. Això és una dada interessant, perquè significa una quantitat superior a tots els combustibles energètics de la totalitat de la indústria del nostre país. I convindria que ho tinguéssim en compte.

Fins ara, conseller, s'ha premut l'accelerador amb tot el que té a veure amb la millora de les energies tradicionals, però m'haurà de reconèixer que aquest esforç no ha tingut la mateixa intensitat quan s'ha tractat de promoure la seva utilització.

I a aquest respecte vull dir-li que el Pla dut a terme pel Govern de l'Estat ha estat, està sent, més ambiciós, tant pel que fa a l'abast com als objectius, que les mateixes previsions de la Generalitat contingudes en el Pla energètic de Catalunya en l'horitzó de l'any 2010.

«Què és el que pretenem, doncs?», potser es preguntarà vostè, conseller. Doncs, senzillament que el Pla vingui a garantir que tot allò que s'hi preveu, allò que recullen

les pàgines 181 i següents, doncs, sigui dut a terme de manera efectiva.

I com pensem nosaltres, conseller, que s'ha de fer per aconseguir-ho? Doncs, fonamentalment de la manera que li diré.

Per començar, establint incentius a les empreses. Entenem nosaltres que s'ha d'estimular l'ús de les energies renovables, perquè a tots –a tots– ens interessa. Cada sector industrial, cada modalitat de producció, cadascuna de les múltiples divisions del sector industrial de Catalunya han de resultar tributàries d'una campanya específica que vingui a promoure la implicació de tots, perquè només amb una implicació del conjunt de les nostres empreses estarem en condicions de garantir que el desideratum inclòs en el Pla esdevingui una autèntica realitat.

I de la mateixa manera que els diversos sectors productius han de gaudir d'un tractament específic capaç de generar la implicació de la nostra indústria, també cadascuna de les modalitats d'energia renovable ha de presentar una proposta atractiva i diferenciada per als usuaris.

I és en aquest sentit, senyor conseller, que em permeto apuntar que el seu Departament necessita programes específics. L'energia hidràulica, però sobretot la solar, la sorgida de la biomassa i, tot i reconeixent els esforços realitzats pel Govern de cara a la seva implementació, també l'energia edifica, necessiten que els usuaris coneguin al màxim els seus avantatges.

Li avanço, conseller, que sobre aquest tema volem anar més enllà de les normatives que es limiten bàsicament a instituir comissions i organismes per donar llum verda a projectes concrets. Nosaltres creiem que no es tracta d'establir una estructura burocràtica, en tot cas el que caldria és simplificar-la al màxim. El que pensem que convé és un suport efectiu a projectes concrets d'implantació d'aquest tipus d'energia. El sector de la construcció, el sector turístic són dos clars exemples de quines han de ser les prioritats del Govern, al nostre entendre, a aquest respecte.

Hem de parlar també d'aplicar mesures en l'àmbit del sector públic i en col·laboració amb l'Administració local. Un enllumenat sostenible i ecològic, matèria sobre la qual, com bé sap, s'ha aprovat recentment per aquesta cambra una llei, pot ser un dels primers aspectes a recolzar decididament, d'acord amb els ajuntaments i a través de mesures significatives de suport. Això, sense oblidar el benefici que també pot derivar-se, per exemple, de l'ús d'energia renovable en la climatització de piscines, poliesportius, etcètera, etcètera, o de la proliferació d'autobusos alimentats amb piles d'hidrogen. Això no constitueix una anècdota, conseller, això és un exemple només, no té cap altre valor. Però crec que és un exemple, si vostè m'ho permet, eloqüent. Ajuts de l'Administració també als particulars. La percepció que es té, la percepció que tenim quan una persona física o jurídica s'apropa a la Generalitat per obtenir la preceptiva autorització d'un projecte és que no troba col·laboració, pròpiament, ans al contrari, s'enfronta a instàncies que només li plantegen requisits legals, alguns d'ells, al nostre entendre, del tot

innecessaris. Aquestes pràctiques són dilatòries i estan retardant una gran quantitat de projectes, principalment d'energia solar, atès que l'autorització per a la instal·lació de panells fotovoltaics comporta un procediment massa feixuc.

En fi, conseller, en la rèplica, en tot cas, li desgranaré de manera molt més concreta aquelles propostes que nosaltres entenem més adients. I el que he pretès aconseguir només és cridar la seva atenció respecte de la nostra inquietud, a propòsit d'un tema que entenem vital, des del punt de vista del desenvolupament industrial del nostre país.

Moltes gràcies, senyor conseller; honorable president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme (Sr. Antoni Fernández i Teixidó)

Senyor president. Senyores i senyors diputats, diputat Fernández Deu, en primer lloc agraeixo les seves paraules, les seves primeres paraules amb relació, doncs, a l'oportunitat d'aquesta interpellació. També per a mi és una satisfacció donar-li resposta. No és la primera, ni la segona, ni la tercera, és la quarta, però no importa; ho agraeixo i per tant passo a entrar directament a valorar la seva intervenció.

Valorar-ho, des del punt de vista de..., vostè ens fa aquí una reflexió de caràcter molt conceptual respecte a les alternatives que suposen les energies a què vostè ha fet al·lusió. Jo ho comparteixo això. Comparteixo, encara, dues coses més, al marge de la seva primera valoració. Una és aquesta visió –que si vostè em permet, perquè ens puguem entendre durant el debat i més enllà del debat, a la Moció–, aquesta visió immediata de futur respecte a quines mesures hem d'emprendre per, en l'àmbit estatal, també en l'àmbit de la nació catalana, poder prendre algun tipus de mesures. Vostè ens parla d'algunes coses que poden tenir molt interès, però suposo que a vostè no se li escapa, senyor diputat, que haurà de treballar molt i molt dur per aconseguir que aquesta sensibilitat pugui ser recollida des de la perspectiva del Govern espanyol per treballar, no només per Catalunya, sinó en l'àmbit de tot l'Estat, en algunes de les mesures que vostè, senzillament, ha apuntat, i que ja espero, amb molt d'interès, conèixer les rèpliques i segurament veure-les formulades en la seva Moció. Per tant, ja en parlarem.

Després li demanaré una cosa en concret, perquè, doncs, en general, podem parlar de mesures d'immediat futur, però jo li demanaré una cosa concreta per ara. És a dir, perquè vostè surti d'aquest escó i faci un truc de telèfon, si és tan amable. A veure si aconseguim i treballem per les energies renovables, com penso que podem treballar. Ara, després li diré de què es tracta; no gaire complicat, però caldrà que ho faci. Ja veurem si ho fa.

A partir d'aquí, deixi'm que li digui el següent: explicacions. Vostè..., a més ho ha fet amb molta competència, ens ha parlat en termes generals d'aquesta visió de futur. Aquesta visió de futur, sap per què li dic que la

compartim? Perquè hem posat en marxa dos plans, que vostè coneix així, al detall: el Pla d'eficiència energètica i el Pla d'energies renovables, que, des del punt de vista de la complementarietat d'ambdós plans permeten donar respostes a les inquietuds que vostès ens plantejaven. Vostè diu: «Mai n'hi ha prou», oh, és que aquesta és una de les divises, un dels lemes de la meua actuació sempre, és que mai n'hi ha prou, sempre n'hem de fer més. Però, deixi'm que li digui: un objectiu que en l'àmbit d'eficiència energètica marqui una reducció del 12,3% del total del consum final 2002-2010, és a dir, 6.300 quiloteles en vuit anys, li sembla suficient? Déu n'hi do! Un objectiu que digui que millorarem la nostra intensitat energètica quan a Europa la mitjana que s'estableix, d'acord amb tots els països de la Unió Europea, és de l'1% fins a l'any 2010, si li dic que a Catalunya anirem anualment a 1,3, li sembla correcta? Déu n'hi do! Si li dic que les inversions per al Pla d'eficiència energètica estan pensades en aquests nou anys en 2.947 milions d'euros. Déu n'hi do!

Vol que parlem del Pla d'energies renovables? Crec que ens dirà: Déu n'hi do!, a les tres coses que li diré. Hem decidit, quan parlem d'energia renovable, és a dir, aquella preocupació que vostè ens ha traslladat amb tanta eloqüència, que volem incrementar la producció d'aquestes fonts d'energia en un 145%, en vuit anys. Vostè té dret a pensar: home, depèn d'on sortim, depèn del punt de partida. Però nosaltres li diem que això significa passar –passar– a doblar el percentatge que estableix el compromís europeu del 2,7% al 5,4%, en vuit anys. Suficient? Déu n'hi do! I quan parlem de les inversions estem parlant, per als propers nou anys, de 1.872 milions d'euros. Jo crec, senyor diputat, que es fa un esforç en la línia que vostè demana, i que si tenim l'oportunitat –cosa que jo desitjo, indiscutiblement– de discutir en profunditat veurem un quadre que jo poso a la seva consideració i que, segurament, vostè coneix. És aquest quadre d'aquí. El consum total de les energies renovables –jo li entregaré ara immediatament, però forma part del Pla d'energia. On estem i on arribem i les mesures que calen prendre; no mesures que caldrà discutir –ho discutirem tot–, mesures que el Govern de Catalunya ha decidit, perquè del color verd, del color groc passem al color verd. Hi estem d'acord? Molt bé.

Ara, deixi'm que entri en la qüestió que em sembla més important per l'oportunitat de la seva interpellació, que és la següent: nosaltres quan parlem de les energies renovables parlem d'una producció bruta d'energia elèctrica a Catalunya, en un gràfic que segurament vostè també coneix –home informat, com pocs, d'aquesta cambra–, vostè coneix aquest gràfic, on pot vostè considerar la importància de la producció bruta d'energia elèctrica a Catalunya, tant des del punt de vista de la gran hidràulica, el 10%, com des del punt de vista del règim especial, el 21%.

Bé, què forma part del règim especial, senyor diputat? També vostè ho sap. Però jo li ho recordo, perquè consti al *Diari de Sessions*: la cogeneració, la petita hidràulica, la biomassa i l'edilica, és a dir, aquelles energies de les quals vostè reclamava –mai millor dit, si em permet l'expressió– més llenya, eh? Biomassa, edilica, petita hidràulica i cogeneració.

Sap de què depenen aquests tipus de qüestions? Sap de què depèn que nosaltres puguem tancar, senyor diputat, entorn al 31% de la producció bruta d'energia elèctrica a Catalunya, ara? Compte, senyor diputat, no parlo, aquesta vegada, de l'any 2010, parlo que el 31% del conjunt de l'energia elèctrica a Catalunya té a veure amb un 10% de la gran hidràulica i un 25% del règim especial.

Sap de què depèn, senyor diputat? De la política de primes. Li sona? Sap de qui depèn la política de primes? De negociar directament amb l'Administració central, perquè aquesta política de primes segueixi una línia que nosaltres hem explicat per activa i per passiva davant del Ministeri d'Economia, amb una proposta específica que diu: «Propuesta sobre el régimen económico de las instalaciones de régimen especial», que són d'extraordinària importància per a Catalunya, per aconseguir que aquestes energies renovables puguin tenir el suport que cal. No li semblaria, senyor diputat –és una pregunta retòrica, vostè sap que les preguntes retòriques són aquelles que ja tenen garantida la resposta, però li faig la pregunta–, no li semblaria a vostè adequat, senyor diputat, que mogut per aquesta sincera preocupació de les energies renovables vostè fes costat al Govern de la Generalitat de Catalunya, costat a aquest conseller per parlar amb alguns dels interlocutors –que nosaltres ho fem i rebem un tracte que no tinc res a reprotxar–, però per aconseguir que aquestes primes, finalment, es plantegin en els termes que ho fa el Govern de Catalunya? Pot tenir la seguretat, independentment, del que ens depari la resta del debat, la Moció i els deu mesos que queden de legislatura, que si vostè activa aquesta iniciativa en l'àmbit que li pertoca, haurà fet, senyor diputat, al costat del Govern de Catalunya, que és el capdavanter, un gran servei a les energies renovables i alternatives.

Moltes gràcies, senyor diputat. Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor conseller. Té la paraula l'illustre diputat.

El Sr. Fernández Deu

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, li he de garantir que no esperava menys de la seva habilitat, eh? L'interpellant interpellat. Però, escolti, m'ho apunto. Si es tracta d'ajudar, aquí no importa, tots estem en disposició de fer-ho, n'estic segur i el diputat que li parla primer, el primer de tots. Però, escolti, independentment del règim especial, independentment de les primes, de la responsabilitat que pertoqui a l'Administració central respecte a aquesta qüestió, jo tinc l'obligació, com a diputat d'aquesta cambra, de fer-li avinents les nostres inquietuds a propòsit de les seves responsabilitats. I és en aquest sentit que em pronuncio. Té raó quan esmenta els guarismes que acaba d'utilitzar, que –com ja li he dit– coneixia; té raó quan m'ha parlat del Pla d'energies renovables, i ja li he reconegut, d'antuvi, senyor conseller, que en aquest sentit, el Govern de la Generalitat està al capdavant, no fa falta dir-ho, de la major part de les comunitats autònomes del nostre país, i àdhuc de molts dels països del nostre entorn europeu.

Però hi ha coses que no es fan. I a nosaltres ens sembla que s'haurien de fer, i per això –per això–, em permeto, en nom del meu Grup, suggerir-li; per exemple: assegurar la coordinació dels diferents departaments de la Generalitat. Això és molt important, i això no costa diners, segurament; el que costa és estrictament un elemental exercici de voluntat, perquè les línies d'actuació i els recursos previstos en el Pla d'energies renovables s'incorporin a les actuacions de manera coherent. Quina altra cosa, per exemple, no fa falta que jo li digui a l'Administració central i que, d'altra banda, vostè sí podria fer o podria dir als qui estan a les seves ordres que fessin. Doncs, l'endegament de campanyes de divulgació i de conscienciació adreçades específicament als empresaris i també als ciutadans, en el seu conjunt. O estimular les empreses a utilitzar aquestes energies alternatives i premiar-les quan ho facin en la proporció desitjable. No podem oblidar, conseller, que el 14% del consum energètic a casa nostra prové del sector terciari, que és tant com dir del comerç, del petit comerç, i que el 45% d'aquesta energia s'esmerça en il·luminació i climatització.

Una altra cosa que s'hauria de fer: actuar de manera decidida en la creació, d'acord amb els ajuntaments, amb els promotors i amb els constructors, del que s'anomena un projecte de vivenda sostenible; això també és responsabilitat seva, senyor conseller. No farà falta que jo agafi el telèfon i truqui a Madrid, en aquest sentit. I escolti, podrem anar fins a les darreres conseqüències i simplificar-les i, tal vegada, caricaturitzar-les fins al punt de dir, fins i tot, doncs, que la gent s'acostumi a utilitzar làmpades de baix consum, eh?, que disminueixen entre un 10 i un 20% la utilització d'energia, que no és escadusser això, és important; promoure programes destinats a l'estalvi d'aigua.

Però, en fi, jo sé que vostè, bàsicament, està d'acord amb el que li dic. Hi insisteixo, «perdi cuidado», que utilitzaré el telèfon i si cal la meua presència en recolzament d'allò que convé als interessos el meu país, que és el seu.

En tot cas, moltes gràcies. Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats; senyor diputat, vostè sintetitza la seva intervenció, senyor Fernández Deu, amb la necessitat d'actuar. Vostè ens ha fet un seguit, un conjunt seguit de mesures per dir: escolti'm, hem d'actuar sobre aquestes coses i ho rumio i posi-ho en marxa. D'acord. Ens ha dit una cosa a la que jo sóc sensible, que sempre hem de fer més i més del que fem. Diu, anem a veure si garantim aquesta coordinació, més estricta, en tots els àmbits, tots els departaments per poder tirar endavant resultats més eficaços, des de la perspectiva de l'Administració: fet, som-hi, em sembla una cosa imprescindible. I moltes vegades sap que costa de lligar això, però aquí té la

voluntat de participar activament en polítiques transversals per a tot el Departament. De fet, la filosofia que em porta a ser conseller d'aquest Departament té a veure amb aquesta voluntat de política transversal i de garantir coordinació intensa en la creació d'aquests dos grans àmbits de coordinació del Govern, per aconseguir que coses d'aquest tipus... –ara ens entra el conseller que coordina un d'aquests grans àmbits de govern–, per aconseguir que aquest tipus de coses es produeixin. I jo hi estic absolutament d'acord.

La resta de la seva intervenció, en tres o quatre pinzellades, és: «Actuïn.» Deixi'm que li faci algunes consideracions. Jo tinc aquí a la seva disposició, preparat també –penso que és una manera de relacionar-se correctament amb els diputats que interpel·len, amb el desig de donar satisfacció a les seves preocupacions–, un document que li entregaré, que forma part de la meua intervenció, que ve a dir: principals actuacions realitzades en l'àmbit de les energies renovables –senyor diputat: *realitzades* en l'àmbit de les energies renovables–: u, creació d'un marc legal favorable –vostès ens reclamava marc legal favorable; bé–; règim especial de producció elèctrica; Decret regulador de la implantació de l'energia eòlica a Catalunya –tan important i que tants mals de cap ens genera, com vostè sap bé–; tres, decret de simplificació –de simplificació– del procediment administratiu i característiques tècniques per a la connexió d'instal·lacions solars fotovoltaïques a la xarxa elèctrica, recollint un esperit que vostè, doncs, ha tractat de, si més no, insistir en aquest caràcter una mica burocràtic de les relacions entre les administracions i els contribuents. No és la voluntat ni d'aquest conseller ni d'aquest Departament que això vagi ni un sol –ni un sol– dia més enllà, però, evidentment, la voluntat d'aquest Govern –i això no ho fa aquest conseller, això està fet– és la simplificació del procediment administratiu, que ho portem arreu, en tots els àmbits on aquest Govern pot treballar i treballa.

No hem parlat d'una cosa que vostè segur que hi té interès. Parlava des del punt de vista de la percepció impositiva per part dels contribuents respecte a les iniciatives. I si parlem d'ajuts i línies de subvenció, directament? Doncs, deixi'm que li digui que, des del punt de vista de les subvencions, l'any 2002 s'han subvencionat un total de 176 instal·lacions; no s'han de subvencionar: s'han subvencionat 176 instal·lacions, amb una inversió de 6 milions d'euros i amb una subvenció directa –directa específica– d'1,2 milions d'euros.

Vol que parlem de línies de crèdit? Una línia de crèdit preferencial promoguda per l'Institut Català de Finances i l'Institut Català d'Energia, que disposa d'una dotació pressupostària inicial de 6 milions d'euros.

Vol que parlem d'un programa específic per a l'energia solar? Vostè coneix tan bé com jo el programa Fita.

Projectes de demostració? Vol que diguem, que li expliquem què fem al Centre de Natació de Mataró o al Centre d'alt Rendiment de Sant Cugat del Vallès en l'àmbit de la solar tèrmica, i les energies que hi hem abocat per treure resultats positius? O prefereix que parlem de l'energia solar fotovoltaica, amb els programes d'electrificació rural? Potser vostè prefereix que parlem de l'energia eòlica, els parcs en funcionament, cinc...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Acabo senyor president... Etcètera, etcètera, etcètera. Què li vull dir, amb això? Que tenim un apartat, que jo poso a la seva consideració, a la seva disposició, que diu: «informació, formació i difusió feta en aquest àmbit pel conjunt de les empreses de Catalunya». Podem treballar junts, senyor diputat, tots els diputats d'aquesta cambra, per explicar, informar i difondre totes les iniciatives que hem emprès, perquè servirà –i amb això acabo, senyor president– per a una qüestió elemental: si l'opinió pública i, molt especialment, les empreses tenen la informació que cal, amb aquest ressò que significa aquesta cambra i l'activitat de tots els grups de l'oposició, en la propera interpellació que vostè faci sobre energies renovables –que indiscutiblement farà, vostè o qualsevol altre diputat d'aquesta cambra–, el balanç que presentarem no només serà positiu, com el que ara presentem, sinó encara molt més positiu, senyor diputat.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment amb relació a les característiques del creixement de l'economia catalana (tram. 300-00220/06)

La següent interpellació és al Consell Executiu sobre el capteniment amb relació a les característiques del creixement de l'economia catalana. La presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i l'exposa l'il·lustrat diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Honorable conseller, coincidirem –espero– que les dades de les darreres..., situació de l'evolució econòmica de Catalunya, i també, igualment, del conjunt espanyol, ens indiquen un cert alentiment, un alentiment que, a més a més, veiem que porta camí d'allargar-se, i que estan sortint en els mitjans de comunicació especialitzats, hi ha diferents experts que comencen a posar l'accent sobre un canvi, un cert canvi de model en el creixement de l'economia catalana.

Jo..., m'agradaria, ens agradaria, al nostre Grup, parlar d'aquest segon aspecte. De fet, de l'aspecte més conjuntural, en vam estar parlant ja en el moment del debat pressupostari, i no seria del nostre gust reiterar aquell debat. Ja el vam tenir, i cadascú, els diferents grups van expressar les seves posicions, i, per tant, segurament, no cal tornar-hi. Però, en canvi, sí que poder seria interessant iniciar..., no crec que puguem acabar-ho avui, per les mateixes característiques del debat,

però sí que ens sembla que seria interessant iniciar, ho repeteixo, alguna reflexió sobre les referències més estructurals del que podríem anomenar «el model de creixement català», o «el model de l'economia catalana», i quines són les seves respectives, les seves característiques més essencials.

De fet, els darrers anys hem vist que hi ha uns trets que caracteritzen aquesta economia i que segurament són els que val la pena ressaltar per iniciar aquesta reflexió, no? En primer lloc –tal com ja li he dit, ja els ho he explicat–, aquest fort alentiment del creixement. Hem vist com, en poc temps, en pocs anys, hem passat de taxes superiors al 4% –de fet, encara l'any 2000 ens movíem en una taxa a l'entorn del 4% de creixement– a taxes que es poden situar –algunes previsions, si més no, les situen per enguany– per sota el 2%. Per tant, ningú pot posar en dubte que hi ha un procés d'alentiment important.

Dit això, i per estalviar-li feina a l'honorable conseller, també, segurament..., i hem d'acceptar que, tot i això, encara hi ha un creixement diferencial amb relació a l'economia de la Unió Europea que és prou important. És relativament important, però també ho és –com assenyala algun d'aquests experts que li comentava– que a partir de l'any 2000 aquest diferencial s'està escurçant, el diferencial del creixement de l'economia catalana amb relació a l'economia europea s'està escurçant. I probablement té la seva lògica: és el procés d'internacionalització de l'economia catalana, és el mateix procés de globalització, que, en tot cas, ens porta que aquestes taxes puguin tindre, en un àmbit econòmic determinat, en un àmbit molt concret, una certa homogeneïtzació.

També és cert que continuem mantenint, que continuem sent la comunitat espanyola capdavantera en termes absoluts de producció, però també ho és, a la vegada, que hem disminuït el nostre pes en el conjunt de l'economia espanyola en els darrers sis anys. És pràcticament mig punt, que hem reduït el nostre pes... Si vol dir-ho en termes de creixement, l'economia espanyola en el període 95-2001 ha crescut a una taxa mitjana del 3,6 anual; l'economia catalana, al 3,2. Això fa, doncs, que hàgim perdut pes.

Quines són les característiques que han permès el creixement d'aquests darrers anys? Tornem a anar a parar a les persones i als experts que han estudiat això, que identifiquen diferents factors. No els anomenaré tots, perquè seria pesat per la meua banda, però sí els que em semblen, diríem, més significatius.

El primer d'ells és, diríem, un tipus de canvi significatiu, un tipus de canvi en què es fa l'entrada de l'economia espanyola a l'economia de l'euro, que és un canvi prou favorable com per permetre que en aquest procés d'internacionalització ho hàgim fet amb uns costos que eren competitiu per als nostres productes.

També, malgrat que tan sols sigui, si vostès volen, fins a l'any 2000, el creixement..., hi ha hagut un cert control..., el 99, el 2000 probablement ja no, però un cert control del creixement dels preus. També és cert, doncs, que després, a partir del 99, els preus se'ns tornen a disparar, fins al punt que avui la inflació és pràcticament el doble de la inflació europea. Com que el senyor

López Bulla vol parlar a bastament d'aquest tema, jo no hi dedicaré gaire més espai, tot i que és un tema important. Però sí que encara que no més sigui per dir que aquesta evolució de la inflació perjudica essencialment la nostra competitivitat, en la mesura que els nostres costos es veuen sotmesos a un procés d'increment superior al de la resta de països de la Unió Europea.

I finalment, també, un tercer factor que ha influït de forma important en aquest creixement és la disminució dels tipus d'interès. Evidentment, la reducció dels tipus d'interès a taxes que fins i tot, en algun moment, en el conjunt espanyol i, per tant, també a Catalunya, esdevenen pràcticament taxes negatives, en la mesura que l'increment de preus, que la inflació esdevé per damunt del tipus d'interès, ha estat un element que ha induït a un pes important en aquest creixement, de tal manera que aquests tipus d'interès han propiciat un fort increment de la inversió. Però, com també reconeixia un informe recent del Banc d'Espanya, aquest fort increment de la inversió ha estat essencialment finançat amb endeutament. Aquesta és una limitació important per al nostre creixement, ja que l'endeutament de les famílies, que són les que en molt bona part han finançat això, té un sostre, no pot arribar a límits infinits. I, per tant, ens podem trobar –i alguna de les reflexions va en aquest sentit– que si les economies domèstiques, si les famílies no poden continuar a aquest ritme d'increment de l'endeutament, això serà un element que influirà essencialment, també, sobre el nostre creixement.

I, finalment, també apareixen en aquest moment en l'horitzó, nous factors; nous factors essencialment derivats de l'ampliació de la Unió Europea, que farà que entrin en el nostre espai econòmic altres països, i països que, a més a més, hi entren amb uns avantatges comparatius amb relació a costos salarials, que estan, evidentment, molt per sota dels costos que tenim en aquest moment a Catalunya. Per tant, és un factor d'una certa incertesa que ja s'ha configurat amb el trasllat d'algunes plantes, i fins i tot amb el trasllat de la producció d'alguns dels elements, diríem, no essencials, però dels elements importants de l'activitat econòmica de Catalunya.

Per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, aquests elements conformen, diríem, unes referències que, si aquests factors que en el seu moment han fet possible aquest creixement, no són factors que puguin tindre la seva continuïtat en el futur, requereixen, des del nostre punt de vista, una reflexió sobre el model de creixement...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carnicer i Vidal

Acabo, senyor president; deixaré per a la rèplica la segona part de la meua intervenció. Però sí que deixi'm només puntualitzar que la nostra intervenció va en aquest sentit de dir fins a quin punt en aquest diagnòstic podem avançar i trobar, entre tots plegats, en el conjunt del Parlament, les referències del model que ha de permetre continuar creixent aquest país.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Francesc Homs i Ferret)

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyor diputat. Efectivament, podem coincidir, en una primera reflexió, que el model, doncs, de creixement econòmic que ha anat administrant l'economia de Catalunya, en aquests moments, travessa unes particulars circumstàncies. Realment, un debat sobre les característiques del nostre model econòmic, en aquests moments, és molt interessant, perquè s'estan trencant algunes de les clàssiques dinàmiques econòmiques, les més ortodoxes, eh?, que feien, doncs, fins ara, entendre el funcionament de les coses en el terreny econòmic, i ara segurament, per les circumstàncies afegides del model d'integració dintre la unió econòmica i monetària, estem tenint un model de creixement, sens dubte, doncs, singular.

L'economia creix, creix per damunt de la mitjana de la Unió Europea, però, no obstant, el nostre model de creixement, el nostre cicle de creixement, no és el mateix, per exemple, que el que tenen els principals països de la Unió Europea, com Alemanya, per exemple, que té un cicle de creixement diferent, amb situacions d'inflació diferent, no? –que després en parlarem. I amb una qüestió: que la política monetària és homogènia per a tothom, però, no obstant, el nostre creixement podria no generar ocupació i, en canvi, està generant ocupació; el nostre creixement podria no estar captant estalvi de fora, i estem captant estalvi de fora, curiosament, és a dir, estem creixent menys, però estem captant estalvi extern en l'economia catalana; o el nostre creixement, per exemple, en aquests moments, podria no anar acompanyat d'unes taxes, doncs, prou importants de creixement de la inversió, d'inversió interna, dintre de la demanda interna, no?, bàsicament per la inversió pública, però també per la inversió privada, com vostè feia referència, inversió que vostè, doncs, apuntava que ha portat a un cert endeutament de les rendes familiars.

Li vull dir que això és un tema que ho hem fet... –ha sortit moltes vegades a conversa–, sàpiga que la nostra economia és fins fa molt poc que ha pogut disposar de taxes, eh?, de taxes de tipus d'interès baixos. I la Unió Europea fa molts més anys, els països de la Unió Europea, que disposa de taxes de creixement molt més baixes durant molt temps, i el grau d'endeutament de les rendes familiars a Europa és tres vegades més que el que tenen les rendes familiars de l'economia espanyola. Per tant, en terme comparatius, dins del context de la Unió Europea, és veritat que hem passat d'un grau d'endeutament de les rendes familiars del 30, 35%, al 70, però dintre del context de la Unió Europea encara som un dels països que té un grau d'endeutament més baix de les rendes familiars, dic que tres vegades més és la mitjana de la Unió Europea, i això només s'explica perquè fa molt poc que tenim taxes de tipus d'interès molt baixes, que és el que provoca el grau d'endeutament de les rendes familiars.

Bé, en tot cas, comentar-li que, efectivament, tenim ara, en dades del tercer trimestre d'enguany, una previsió de tancament de creixement del 2,1 i que aquest creixement ha estat tres dècimes –tres dècimes– per sota del tancament del creixement de l'any passat, eh?, tres dècimes. És a dir, tot l'impacte de l'11 de setembre, tota aquesta desacceleració econòmica, al final, ha impactat només en l'economia catalana tres dècimes, eh? És veritat, ha impactat tres dècimes, però tampoc és tant com perquè ens hem de, doncs, esverar.

Li he de dir que, en aquest sentit, a l'economia catalana, perquè és una economia molt oberta a l'exterior i molt sensible a la dinàmica de la Unió Europea, ens sembla que aquest impacte de les tres dècimes bàsicament ve per la incidència del comerç exterior dintre del ritme econòmic nostre, és a dir, les exportacions i les importacions; el retruc de la dinàmica d'exportacions i importacions, bàsicament en l'àmbit del sector industrial, és per on ha entrat aquest, diguem-ne, aquest ralentiment del creixement econòmic. L'obertura de nous mercats a l'àrea de l'Europa de l'Est, Rússia i Xina, està en aquests moments compensant la davallada de les exportacions en els mercats tradicionals europeus, però no suficientment, eh? Sàpiga que nosaltres..., el 70% de les exportacions es col·loca a la Unió Europea, i encara el creixement dels mercats de l'Europa de l'Est, de Rússia, de Xina i de Mèxic no ens arriba a compensar. Amb tot, les previsions que tenim per a l'any que ve són una mica més bones. Estem fent un escenari, com vostè sap, de 2,6, 2,6, doncs, de creixement, i no som nosaltres només els que preveiem aquesta evolució: l'OCDE preveu per a Espanya un creixement per a l'any 2003 del 2 i mig; la Comissió Europea preveu per a Espanya, l'any que ve, un creixement del 2,6; el Fons Monetari Internacional preveu un creixement del 2,7; el Govern central, de Madrid, potser és el que fa les previsions més optimistes, preveu un creixement del 3%, i el Banc d'Espanya preveu un 2%. Per tant, ja els he repassat tots: Banc d'Espanya, 2,5; Govern central, 3; Fons Monetari Internacional, 2,7; Comissió Europea, 2,6 i l'OCDE, 2,5. Per tant, tothom està avui preveient un possible, eh?, doncs, increment d'activitat econòmica, i no és només el Govern de la Generalitat. En aquest context d'aquestes previsions el Govern de la Generalitat fa una previsió més moderada que l'Estat i fa un marc de creixement del 2,6, no?, més baix que el que fa el Govern central, però, en tot cas, en línia amb totes les previsions de les autoritats econòmiques avui en el món occidental.

No obstant, és interessant, la seva reflexió, des de la perspectiva de comentar el nostre model de creixement, que és l'aspecte més estructural on vostè dirigia la interpellació.

Bé, doncs, una mica apuntar-li, en aquest sentit, que el nostre creixement, de moment, és un creixement sostingut, no és un creixement, diguem-ne, esporàdic, és sostingut. L'any que ve és el desè any de creixement constant que té l'economia, menys intens, però creixement, un punt per sobre de la Unió Europea, i el nostre creixement és un creixement que avui està per damunt dels principals països on destinem la nostra producció. Per tant, estem creixent una mica menys, però per damunt de la mitjana del creixement dels països de la Unió.

Un tercer aspecte és que creixem creant ocupació. Hem crescut moltes vegades destruint ocupació, i ara estem creixent creant ocupació..., d'aquells elements singulars del nostre moment econòmic, i la previsió és..., bé, s'han creat a Catalunya des de l'any 94 -94-, que és el primer any que creixem, fins al 2002, s'han creat 640.000 nous llocs de treball, nous, nets, 640.000, en aquest període de creixement econòmic, i preveiem per a l'any 2003 36.000 nous llocs de treball.

La quarta característica és que el nostre creixement va acompanyat d'una major internacionalització, i això em serveix una mica de comentari de la nostra situació, del nivell de pèrdua o no-pèrdua de productivitat o de competitivitat amb altres països del món occidental. Bé, fa deu anys exportàvem a l'entorn del 20% dels béns i serveis, fa deu anys, quan vam celebrar els Jocs Olímpics, i avui exportem més del 50% de béns i serveis de l'economia. És clar, si hem perdut competitivitat i hem perdut productivitat, és impossible guanyar quotes de mercat en el mercat internacional. És a dir, que l'economia catalana en deu anys hagi passat d'exportar del 20% al 50% de tot el conjunt dels seus béns i serveis és perquè estem guanyant posicions, estem guanyant posicions en els mercats internacionals. Per tant, és curiosa la dinàmica que comentem del nostre model, que, tot i sent, en certa forma, part, veritat algunes reflexions entorn a la nostra competitivitat, és veritat que estem guanyant mercats en el context internacional.

Per exemple, una altra reflexió que vull fer és quant a la inversió estrangera. L'economia catalana, avui, no ha deixat de rebre inversió estrangera, eh?, de l'exterior, malgrat la disminució dels fluxos monetaris internacionals dels darrers dos anys. És a dir, per exemple, en el primer semestre d'aquest any 2002, Catalunya ha rebut el 58% de la inversió estrangera a tot l'Estat espanyol; el 58% de tota la inversió estrangera que avui s'està materialitzant en l'Estat s'ha materialitzat a Catalunya. O una dada molt interessant: Madrid només ha concentrat el 36%; el 36% de tota la inversió estrangera que ha vingut aquest any 2002 ha anat a Madrid, i a Catalunya, el 58.

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

Sí, acabo, president...

El president

Té un segon torn.

El conseller d'Economia i Finances

Sí, acabo, simplement, indicant que avui, curiosament, també en el nostre model, la nostra economia, en aquests moments, està captant estalvi de fora. En lloc de, en aquests moments, com passa a la resta d'Espanya..., tota la resta d'Espanya no capta estalvi de fora. En canvi, Catalunya encara està captant estalvi de fora.

Bé, tot això són característiques del nostre model econòmic actual, que totes tenen, doncs, bé, la singularitat

a què jo feia referència al començament, que, tot i sent positiu el nostre creixement, està, doncs, bé, doncs, està, doncs, travessant aquestes particulars circumstàncies i característiques, que totes plegades jo crec que fan que siguin prou positives, encara, eh?, malgrat que, de vegades, potser es vol fer veure que no són prou positives, eh?

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Ens matarà a gustos.

(El president dóna la paraula al Sr. Carnicer i Vidal.)

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, jo no vull tornar a repetir el debat de la presentació dels pressupostos. Per tant, em permetrà que als elements de referència del creixement del tercer trimestre i tot això doni per reproduït el que vàrem comentar en aquell debat; tornar-ho a repetir ara no és, en tot cas, el sentit d'aquesta interpellació, i, per tant, tampoc voldria estendre-m'hi.

Jo..., em preocupa quan el conseller d'Economia diu: «Tenim una situació curiosa», en el sentit d'especial, en el sentit..., però també una mica que passen coses que no sabem per què passen, eh?, aquestes característiques «singulars», n'ha dit en algun altre moment, del nostre model. Bé, jo crec que això és el que ens ha de preocupar, hem de saber per què passen les coses, perquè, és clar, on difereixo -on difereixo-, honorable conseller, és en l'assimilació que vostè fa de dir: «Com que tenim més comerç exterior, vol dir que tenim més productivitat.» La competitivitat és un dels elements essencials que ha d'estar en la base del progrés econòmic del país, i els esforços del Govern, les seves polítiques públiques, han d'anar enfocades a millorar la posició de competitivitat del país, i aquesta posició de competitivitat, des del nostre punt de vista, té dues grans referències: la inflació -la inflació- danya de forma important la competitivitat, ho repeteixo, no m'hi estendré, perquè en la Moció següent podrà parlar-ne a bastament, i, en tot cas, com que ja tindrem mocions també ja en podem parlar, però l'altra és la productivitat, i aquí sí que voldria fer-hi dues o tres referències.

És clar, totes les estadístiques ens estan dient en aquest moment que la productivitat global de Catalunya, com la d'Espanya, està creixent per sota de l'europea. Hi ha qui diu que perdem un punt, hi ha qui diu que en perdem mig, perquè, com que són estimacions, diguem, que sempre tenen les seves referències estadístiques, diguem, depèn com s'agafen, però, en tot cas, totes coincideixen en el diagnòstic. El nostre increment de la productivitat en els darrers sis anys, en aquesta sèrie famosa que comença el 95 i acaba el 2001, que és la que està en aquest moment en totes les estadístiques..., coincideixen que la productivitat de Catalunya no ha crescut amb els ritmes de la Comunitat Europea. És més: diuen que hem perdut tres punts amb relació a la productivitat europea. Això és dolent per a la nostra competitivitat.

El resum de tot plegat, de totes les dades anteriors, és a veure que la nostra competitivitat ha empitjorat, i, per tant, la preocupació de la interpellació és dir: «El mo-

del a llarg termini s'ha de basar en el fet que la productivitat i el control dels preus i dels costos faci que Catalunya pugui ser cada cop més competitiva en el país.» I això nosaltres entenem que en aquest moment el Govern està en aquesta situació que la seva intervenció reflectia perfectament: «Bé, les coses van més o menys bé, les coses van tirant, creixem més que els altres, no sabem massa bé per què, però anem tirant.» I, per tant, en aquest sentit, senyor conseller, nosaltres, en la Moció, que no serà pas una moció conflictiva, no té per què ser-ho..., en aquest cas serà una moció que vol intentar ser constructiva per ajudar a reflexionar sobre aquestes característiques i per plantejar-nos les polítiques adients per fer front a aquests dos reptes, que són dos reptes essencials: millora de la productivitat i control de la inflació i dels preus.

Jo li vull dir que en el tema de la productivitat, en els factors que tothom considera essencials, el Govern no està actuant de la manera que nosaltres considerem més adient. En les inversions, per exemple, vostè diu que la inversió creix. Compte!, creix la construcció, la inversió en béns d'equip està en termes negatius, i vostè ho sap perfectament, i la construcció és un factor important que dinamitza determinats sectors, però el que assegura la nostra competitivitat a llarg termini és la inversió en béns d'equip.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carnicer i Vidal

Acabo, senyor president, per dir, simplement, que la inversió, la formació i la recerca han de ser els pilars bàsics d'aquest increment de la productivitat, d'aquesta millora de la nostra competitivitat, i és pel camí que anirà la nostra Moció.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies, president. Jo crec que ens ha de preocupar la realitat de l'economia, no les estadístiques, eh? Les estadístiques són un indicador, les estadístiques ens marquen tendències, ens donen informació, però el que ens ha de preocupar és la realitat, eh?, les coses com van en termes econòmics en la realitat, i no simplement analitzant les estadístiques treure conclusions per poder fer unes anàlisis d'una realitat que no és la realitat en si mateixa, i aquesta, potser, és la discrepància entre la seva reflexió i la que jo li he traslladat en la meua intervenció.

La realitat és que l'economia catalana avui està molt més present al món, que creixen les nostres, doncs, inversions a fora i que el volum de col·locació de productes de béns i serveis a la resta del món, eh?, fora de l'Estat espanyol, ha crescut en deu anys, passant del 20% al 50. El que li dic és que si perdéssim competitivitat, això no passaria, és a dir, si nosaltres estiguéssim perdent competitivitat i si les estadístiques fossin tan

preocupants com vostè, doncs, em fa entendre, doncs, no estariem penetrant en els mercats internacionals, i, en canvi, hi estem penetrant. La realitat és que creixem i la realitat és que estem penetrant molt més en els mercats de fora, i malgrat tenir una anàlisi estadística comparada amb uns taxes, doncs, en aquests moments, de diferencials de competitivitat, com vostè indicava, que, per altra banda, és lògic, perquè dintre del context de la Unió Europea, doncs, segurament, hi haurà una certa homologació i una certa, diguem-ne, harmonització també de costos, eh?, de fabricació, bàsicament de costos, diguem-ne, de mà d'obra, amb la nostra economia, en termes de comparació amb la dels altres països de la Unió Europea. Per tant, aquesta tendència ja l'esperàvem, però, malgrat aquesta tendència, estem entrant molt més en els mercats internacionals i no estem perdent quotes de mercat, n'estem guanyant moltes més, no?

Per tant, no li ha de preocupar tant la reflexió estricta de l'anàlisi estadística feta, doncs, escèpticament, i ha d'anar a conèixer una mica com van en aquests moments les empreses a Catalunya, com entren en els mercats internacionals. És veritat que la inversió en l'any 2002 en béns d'equip s'ha aturat. A partir de l'11 de setembre va ser una aturada, no? No s'ha aturat l'altra inversió, la més dedicada a béns de consum, no?, ni tampoc s'ha aturat la inversió pública, que ha vingut a contrastar i, diguem-ne, a reduir l'impacte negatiu que podria tenir la reducció de la inversió en béns d'equip. Però ara ja torna una altra vegada a créixer, la inversió en béns d'equip. Ja som en el tercer trimestre d'aquest any, ja es tornen a repuntar taxes positives d'inversió en béns d'equip, i la previsió és que això comenci, a partir dels propers mesos, cada vegada més, a agafar un ritme més natural i normal, no?

La inversió en béns d'equip és la més fluctuant, per altra banda, en l'economia, eh?, va seguint cicles, eh? El sector de l'automòbil té els seus cicles, eh?, el sector de la construcció també té els seus cicles. Per tant, tampoc no li ha de preocupar agafar les anàlisis en els cicles determinats i més baixos, no?

Jo només vull acabar per dir-li que no és veritat que a nosaltres, en aquest sentit, en els temes tecnològics, ens hagi anat malament. Agafi vostè la Cambra de Comerç, Indústria i Navegació, ha publicat ara fa uns dies el monogràfic sobre innovació tecnològica a Catalunya, i les ràtios que té Catalunya en aquests moments, diu la Cambra de Comerç, són excepcionals, úniques, extraordinàriament positives en comparació amb la resta de l'Estat espanyol; tenim les ràtios més positives, en aquests moments, d'anàlisi, agafi la magnitud que agafi, en qualsevol, en la importància del sector tecnològic a Catalunya, en la situació de la recerca i la innovació a Catalunya, en comparació amb la resta de Catalunya i amb la resta de la Unió Europea. I ho diu la memòria, vaja, l'informe econòmic que ha fet doncs sobre innovació que ha fet la Cambra de Comerç. No estem, en aquests moments, perdent posició i no ens estem debilitant en la realitat, en la realitat, eh!

Bé, jo el diàleg, el debat sobre el model econòmic nostre és interessant. Segurament ara, en la interpellació que seguirà en podrem parlar, perquè estem tenint, en

aquests moments, una situació en què coexisteix un tipus d'interès molt baix, una inflació que repunta, un creixement positiu, per damunt dels altres, una creació d'ocupació neta en el sistema, una expansió internacional, una millora en les inversions en l'àmbit més tecnològic, tot això coexisteix, en aquests moments, no? I és molt singular. No havíem tingut mai, en els últims vint-i-cinc o trenta anys, una característica com la que tenim en aquests moments, i tota ella és prou positiva, perquè creixem, creixem en una bona direcció, ens internacionalitzem i estem transformant tecnològicament els processos i els sistemes de producció.

Per tant, no està, en aquest sentit, tan malament –com a vegades ens vol fer veure vostè– la conjuntura econòmica del moment.

Moltes gràcies.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la inflació a Catalunya (tram. 300-01026/06)

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. La següent interpellació l'adreça l'illustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla, sobre la inflació a Catalunya, i ho fa en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds. Té la paraula.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats. Senyor conseller, no sé si el 4% a Espanya i el 4,2 és el fruit d'una estadística o d'una realitat. En qualsevol cas, ja em sembla una mica sorprenent que un economista, doncs, digui que no es faci cas de les estadístiques sinó de les realitats. Doncs procuraré parlar fent la síntesi de realitats i d'estadístiques. En qualsevol cas, hem de convenir que el 4% d'inflació espanyola i el 4,2 d'inflació catalana és una ràtio més negativa, doncs, no és una bona notícia. Jo crec que han caigut estrepitosament les previsions, han caigut els anomenats plans de xoc, i han caigut les coartades. L'altre dia el mateix Govern espanyol donava una xifra que almenys s'exculpava, com no podia ser d'una altra forma, la qüestió salarial com un component d'aquesta inflació descontrolada. Quan deia que de tres mil i escaig convenis, en una població de més de sis milions de persones, el mes de setembre, l'increment salarial era del 2,7%, quan la inflació està en el firmament del 4%, i la catalana, amb una ràtio més negativa –utilitzant les seves paraules–, al 4,2.

És obvi, evidentment, que la responsabilitat directa la té el Govern Aznar, però jo penso, senyor conseller, que el Govern de la Generalitat té una responsabilitat vicària, perquè és el responsable d'aquella part inflacionària que correspon a les nostres coses pròpies de Catalunya. És per això que he parlat d'estrès d'inflació: hi ha una inflació i un estrès d'inflació compartit.

Ara bé, si aquest 4,2% i el 4% és preocupant, encara ho és més la inflació subjacent del 3,8, que indica que estem davant d'un problema estructural. És a dir, que en un moment determinat s'escapi la inflació doncs és fins

i tot normal, però quan ja tenim una cohort de fa molt de temps, amb una inflació estructural enorme, jo crec que ja el problema és de manca de governabilitat d'aquesta inflació. Com ho deia fa un any a la Comissió d'Economia en una proposició no de llei, on advertíem el Govern que, en fi, procurés controlar aquesta situació. Una situació extremada, de preocupació extremada, atès que la diferència amb la Unió Europea és gairebé el doble. És a dir, estem, a Europa, al 2,1%.

El senyor Martí Carnicer ha parlat de les conseqüències d'aquest estrès d'inflació: pèrdua de poder adquisitiu, especialment les rendes més baixes –això és la realitat–, pensionistes i jubilats, i el món del precariat, que és aquesta ocupació de què vostè parlava, i descens significatiu de les nostres empreses, i aquell treball immens que vostè deia abans, de la creació, és precariat, precaris, contractes de tres, dos dies, això està estudiat i no m'ho pot negar.

Vostè pot contestar, amb tota la raó –i jo la compartiria– que és normal que Catalunya sigui una comunitat més inflacionària que la resta d'Espanya, que la resta d'Estat. Com a conseqüència, doncs, que tenim una més gran obertura als intercanvis internacionals, un nivell de renda de benestar dels ciutadans més alt, i altres consideracions. Però això és cosa sabuda. Vull dir que amb aquestes coses hi hem de comptar, que no passem d'arribar això com a una situació definitiva, sinó que hem d'arrencar d'aquesta situació. Per això dic, s'ha d'abordar l'estrès d'inflació d'una altra forma.

I jo he fet, o el meu Grup, perdó, ha fet aquesta interpellació esperant a veure si vostè doncs demanava una compareixença a la Comissió per explicar aquestes històries, perquè no és *moco de pavo* que s'anunciï una inflació de no sé quant i quan passa un any és el doble. Això no era important com perquè el conseller prengué la iniciativa i comparegués al Parlament? Jo voldria saber, senyor conseller, de debò, aquesta és una interpellació conflictiva, evidentment, però, també com la del senyor Martí Carnicer, vol ser constructiva al final, perquè resulta que la inflació, doncs, la patirem tots i els meus amics de sempre, els de sota, més encara. De manera que, obligatòriament, haig de ser constructiu en la Moció.

Ara, el Govern català pot intervenir en matèries tan sensibles com el comerç, el sector immobiliari, l'hostaleria, el control sobre els beneficis de les concessions públiques d'importants serveis, el consum, la defensa del consumidor, la fiscalitat pròpia... O sigui, poca broma amb les prerrogatives, amb les competències que vostè té, que té el Govern de la Generalitat, per combatre la part d'inflació que li correspon, que ens correspon a nosaltres. I no aquesta cultura seva –que jo lamento–, un xic panglossiana, que tot va bé, estupend, no sé què..., segurament amb un interès benintencionat de no alarmar la gent.

Però, miri, l'altre dia, doncs, vam tenir a mà l'informe de tardor de la CEOE, i deia que precisament en aquests mesos i a partir d'ara: «el panorama econòmic internacional no presentarà els signes esperats d'una recuperació del comerç mundial i de les economies dels països principals», nosaltres també. I, aleshores, jo em pregunto: és que el senyor Cuevas s'ha passat en aquest

sentit catastrofista d'aquí o és que està alertant perquè algú prengui mesures?

Senyories, la literatura de l'economia instal·lada ha acceptat la cistella de l'IPC i la seva ponderació –un convencionalisme estupend–, però jo crec, senyor conseller, que mai ha estat tan lluny com ara la inflació percebuda de la inflació convencional, i com que vostè no vol sentir parlar de xifres, doncs li diré que la inflació percebuda, agafant-me a la picardia seva, són les economies que perceben els ciutadans, i possiblement, doncs, fan referència a aquells consums més quotidians i ens trobem en l'alimentació en un 5%, el vestit en un 6%, l'ensenyament en un 4,2%, etcètera.

Senyor conseller, veig que se m'acaba el temps. Jo crec que aquí –i ho plantejo aquí, així, per acompanyar-nos, tots els grups, en aquesta iniciativa– seria necessari fer un debat monogràfic en aquest Parlament sobre la inflació, la inflació catalana i les repercussions que tot això té a la nostra gent i a les nostres empreses.

Deixant-nos, òbviament, de catastrofismes, però també de cofoismes, de panglossismes, entrant, doncs, a donar solucions en aquest terreny. És obvi que hem detectat que la qüestió salarial no és la responsable. Aleshores, doncs...

El president

Senyor diputat...

El Sr. López Bulla

Gràcies.

El president

A vostè. Sí, molt bé, gràcies.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Francesc Homs i Ferret)

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor diputat, jo la veritat és que m'ha interessat que el seu Grup m'hagi requerit, eh, a parlar en aquesta cambra sobre legislació. Estic absolutament doncs disposat a fer-ho amb més profunditat en la Comissió, crec que és bo que en parlem, tot i que voldria dir-li, d'entrada, que la Generalitat no té competències en matèria de política monetària, que és l'instrument més important per regular la política de preus. No disposem –tampoc en disposa l'Estat central, eh?, l'Administració central tampoc la té–, avui està a la Unió Europea tota la política monetària, està centrada en el Banc Central Europeu, però tot i no tenir capacitat de poder regular la política de preus, doncs, crec que és important que en parlem, sobre la inflació, i analitzem i contrastem els nostres criteris i punts de vista.

En matèria de comerç, en matèria d'hostaleria, en matèria de consum, en totes aquestes matèries en què la Generalitat té competències no tenim competències per regular preus; no regula preus, no intervenim en els preus, en l'evolució dels preus. I quan la demanda creix, quan la demanda creix els preus pugen, i avui la demanda creix, entre altres coses perquè baixa el tipus d'interès i perquè baixen els impostos. Baixen els impostos, baixen els tipus d'interès i la demanda interna

creix. I quan hi ha més gent que demana tomàquets, els preus dels tomàquets pugen. I això vostè sí que ho sap i ho coneix perfectament.

Per tant, no tenim, en aquest moment, al nostre abast, competències directes per regular preus al mercat. El mercat és un mercat lliure, obert, i en la política de preus s'incideix d'una forma més directa a través de la política monetària i a través d'algunes altres polítiques indirectes, però que, no ens enganyem, no generem expectatives a l'economia i a la societat que la Generalitat té capacitat, en aquests moments, de regular els preus a Catalunya.

Però aprofundim una mica més en el tema. Primer, les dades. Quin és l'estat de situació? Les dades. Com estem? L'any 2001 la inflació va tenir un creixement mitjà d'un 3,5. El màxim va ser un 4,1, i el mínim un 2,7, no? Bàsicament, la causa d'aquella, doncs, evolució va descansar en l'evolució del preu de l'energia. En funció de com va evolucionar el preu de l'energia l'any 2001, es va ajustar més la inflació aquest any. L'any 2002 s'ha posat en marxa un nou mètode de càlcul de l'IPC. Hi ha un nou mètode de càlcul, d'harmonització, en el context de la Unió Europea, i Catalunya no hi participa, en aquest mètode de càlcul, que és un tema que podria ser molt important que un dia hi aprofundíssim, perquè no participem en els mecanismes de càlcul de la inflació. No hi participem. I no disposem de mecanismes de poder, doncs, contrastar la forma amb què es calcula i es fa tot el sistema de càlcul de la inflació. Però, no obstant, es posa en marxa un nou mètode de càlcul de l'IPC, que té en compte aspectes no contemplats en l'anterior índex, com ara, per exemple, les baixes i les alces de preus associades a la millora de qualitat dels béns. La millora de qualitat dels béns implica pujada de preus i ara es comptabilitzen dintre del càlcul de l'IPC.

El nou índex està resultant més erràtic que l'anterior. Durant l'any 2002, la inflació ha seguit una evolució a l'alça i el mes de novembre l'IPC ha crescut un 0,1 i això l'ha situat a una taxa d'inflació en el 4,2, com vostè deia molt bé. El mínim ha estat, aquest any, el 3,1, i el màxim, el 4,2.

Les previsions per a l'any 2003, que ha fet el Banc Central Europeu, són el 2%. Continua, el Banc Central Europeu, amb l'objectiu del 2%, curiosament, però, hi ha, en aquest sentit, autoritats i experts econòmics que estan dient-li al Banc Central que facin una previsió diferent, que digui que la previsió ha de ser el 3%, i que, en aquest sentit, ajusti les seves actuacions a una previsió de l'IPC del 3% en el context de la Unió Europea. Però bé, en aquests moments, doncs, la previsió està feta, en aquests moments, sobre el 2%, no?

Els grups de despesa més inflacionistes, en aquests últims dotze mesos, estan resultant el vestit i el calçat, que han crescut un 5,9. Els hotels, els cafès i els restaurants, que han crescut un 5,4, a Catalunya. I els aliments, que han crescut un 5,3 –als preus, faig referència, eh! També cal destacar la forta acceleració que han registrat, en els últims mesos, les despeses relacionades amb l'ensenyament, que han crescut un 4,7.

Els quatre grups de despesa que més expliquen l'alça de preus, perquè, com vostè sap, hi ha unes ponderaci-

ons, una cosa és el que evoluciona el preu d'un determinat sector i les ponderacions com pesen en el càlcul final de l'IPC. En l'anàlisi dels grups de despesa que més expliquen l'alça de preus, observem aquí que el primer impacte són els aliments, que porten 1,1 punts sobre el conjunt de la taxa d'inflació, després el transport, els cafès, els restaurants, els vestits i els calçats, que porten 0,6.

Pel que fa a la inflació subjacent, que vostè n'ha fet referència també, hem de comentar que està per sota de la inflació, en el 3,8, com deia vostè, però quan l'anàlitzem, la inflació subjacent, que és, per al qui no ho coneix, la diferència està, que es treu de l'IPC els preus de l'energia i els preus dels aliments no elaborats, traient els aliments no elaborats i l'energia surt l'IPC, en aquest sentit, doncs, subjacent.

Aquí les rúbriques més inflacionistes són, pel que fa als aliments, els llegums i les hortalisses fresques, que puguen un 21,5; la carn de vacum, que puja un 11,2; els olis i els greixos, que puguen un 10,4, i les fruites fresques, que puguen un 9%. I, pel que fa a altres sectors, el viatge organitzat puja un 8,8, els hotels i l'allotjament un 7,9, la conservació de l'habitatge un 7,7, el vestit de la dona un 7,6. Per tant, com pot veure vostè, ja quan analitzem en detall l'evolució dels preus, hi han sectors que apuguen els preus d'una forma molt important.

Analitzem una mica les causes de tot això. Per què? Comentem ara una mica les causes de tot això. La primera reflexió que li vull fer és que l'impacte de l'euro ha jugat, en aquest sentit, un paper important, és a dir, diríem que tot el procés de l'arrodoniment ha generat una dinàmica d'augment de preus en el sistema al llarg de l'any 2002.

Cal dir que el tipus de conversió euro - pesseta ha ajudat això. No ha passat així per exemple a Alemanya, que a Alemanya la conversió ha estat més, diguem-ne, aritmètica i no ha generat l'arrodoniment tan important com a generat en la nostra economia. Canviar dos marcs per un euro era més fàcil que no la conversió que hem tingut en l'economia catalana. Per tant, l'arrodoniment ha generat un procés encobert de pugues seguides de preus en molts sectors.

La segona és la política monetària del Banc Central Europeu. Les autoritats estatals i les autonòmiques no tenim i no disposem d'un marge d'actuació propi en la principal eina per lluitar contra la inflació, que és la política monetària. El Banc Central Europeu baixa els tipus d'interès; a mesura que baixen els tipus d'interès es genera un impacte de major demanda en el sistema; si hi ha més demanda en el sistema, puguen els preus. Per tant, què veiem? Que en la Unió Europea els països que tenen una inflació més alta són els països que estan creixent més. Irlanda, Espanya en aquests moments, Portugal..., que tenim les taxes de creixement més altes, som els països que tenim una inflació més alta. Per tant, tampoc ens ha d'estranyar que ens passi això, perquè, lògicament, amb un tipus d'interès tan baix en aquests moments, això pressiona a l'alça els tipus de preus.

Però també a la vegada estem baixant els impostos, que també és la segona raó per la qual li vull fer veure que, baixant els impostos en l'economia, és donar més dis-

ponibilitat a les rendes familiars, i creix la demanda i creix, per tant, la pressió sobre els preus.

Els vull fer veure que els tipus d'interès en aquests moments que tenim són els més baixos de la història que hem tingut mai. Per tant, és lògic que tinguem una pressió a l'alça en els tipus de preus i l'evolució dels preus.

Vull acabar dient-li, dient-li que...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

Sí? Doncs, acabo ara mateix, i en tot cas tenim una rèplica després i ja continuarem.

El president

Moltes gràcies. Torn de rèplica, l'il·lustre diputat té la paraula.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyor conseller, vostès no tenen competències, el Govern d'Aznar tampoc, doncs, el *maestro armero* serà el responsable de tot això, segurament. Li recordo, de totes formes, que no és poca cosa els escenaris on el Govern català pot intervenir. En matèries tan sensibles –ho torno a repetir– com el comerç, el sector immobiliari, hostalera, el control dels beneficis de concessions públiques, etcètera, la defensa del consumidor, la fiscalitat pròpia, etcètera, tot això, no haver intervingut com Déu mana en tot això, ens ha portat a la part d'estrès inflacionari propi d'aquí, de Catalunya.

Què ha passat? Doncs, miri, la renda bruta disponible *per capita* de Catalunya s'estanca en els últims cinc anys –*El País* d'avui. Segon, la competitivitat de les nostres empreses està minvant. Per cert, vostè deia abans que la productivitat s'està incrementant. No és pas veritat. Miri –*fuentes, Comisión Europea*–, el quinquenni 1990-1995, l'1,3; estem ara en el 0,3 –després li passo aquestes dades.

I bé, el creixement de la productivitat aparent del treball, resulta que Espanya té un 65 davant de: els Estats Units 100, Alemanya 71, Itàlia 82, França 78, Regne Unit 72. Després li passo les notes.

Senyor conseller, és veritat que no tenim aquí els instruments per crear una cistella pròpia catalana amb la seva ponderació, és sabut això, però, per què no creem un observatori català per detectar la variació dels preus, amb independència de la nostra obligació de ser subalterns –subalterns, perdó–, de seguir l'evolució tal com es presenta a Espanya amb els convencionalismes europeus?

Dic això perquè, si no tenim una font clara, absolutament fidedigna de com s'expressa la inflació aquí, a Catalunya, amb els seus específics trets d'estrès inflacionari, serà molt difícil intervenir en aquest escenari. Jo crec i torno a insistir, senyor conseller, que és necessari fer un debat. No m'importa que sigui a la Comissió, però jo crec que per la importància d'això, per les repercussions en la gent de carn i os del nostre país,

mereix un debat amb més, diríem, més importància, com seria el que podríem fer aquí, al nostre Ple del Parlament.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies, senyor president. Si m'ho permet, quasi que li vull fer una petita recomanació: que no s'estressi tant vostè amb la inflació, no sigui que amb això de l'estrès de la inflació vostès s'estressés més del compte, que no s'hauria d'estressar perquè, tot i que és veritat que avui tenim una inflació una mica més alta que els altres països de la Unió Europea, també els he fet saber ara, i abans, que aquesta inflació és en bona part perquè l'economia ens creix més que en altres països i que, en aquests moments, la nostra demanda interna està creixent més que la demanda interna dels altres països, que és l'explicació, junt amb la baixada dels tipus d'interès, doncs, el que explica aquesta inflació més alta.

Està clar que la inflació no ha de créixer, i hem de procurar reduir-la, sens dubte que sí. Ara, de totes maneres, la combinació entre un país que creix, que creix més que els altres, que està creixent agafant espais de mercat a fora..., i en aquest sentit em permeto dir-li una altra vegada que l'anàlisi de la productivitat, si estiguéssim perdent tanta productivitat, no estariem col·locant molt més producció a la resta del món. No, no... Sí, és veritat, però el que li vull fer veure és el mateix que li deia abans al senyor Martí Carnicer, és que l'anàlisi de la productivitat ha d'anar acompanyat amb l'anàlisi de la realitat. I la realitat és que si nosaltres estiguéssim perdent productivitat i estigués això generant un perjudici a l'economia de Catalunya, això es recolliria en l'evolució de les exportacions catalanes a fora. No obstant això, les estadístiques és això, és aquest diferencial que hi ha, però no obstant, al costat d'això estem agafant més mercats al món. Ja li he dit que en deu anys hem passat de col·locar a fora de l'Estat espanyol del 20 al 50% de tot el que produeix en béns i serveis l'economia de Catalunya. Si estiguéssim perdent tanta productivitat en comparació amb els altres països, no entràrem tan i tan bé en els altres mercats a la resta del món.

El que passa..., que, és veritat, avui s'està simultanejant, s'està, diguem-ne, doncs, coexistint una dinàmica en termes comparatius de pèrdua de posicions relatives, però, a la vegada, estem entrant molt en els mercats a fora. Per tant, ho hem de saber veure tot, no només una cosa, sinó..., l'important és créixer i col·locar la producció a la resta dels mercats, això és l'important, perquè això ens permet mantenir llocs de treball o crear-ne de nous, i això és l'important.

L'anàlisi comparativa de les xifres estadístiques són indicadors. S'han de tenir en compte, jo no he dit que no s'hagin de tenir en compte, s'han de tenir en compte, però també s'ha de tenir en compte la realitat, i la realitat és que estem creixent amb penetració en els mercats internacionals.

Jo també li vull fer veure que en matèria de comerç la Generalitat té competències en matèria de regulació dels mercats, però no en ordenació dels preus, i estem parlant d'inflació, estem parlant de preus, per tant, nosaltres no hi intervenim –i Déu me'n lliuri–, no volem intervenir en les dinàmiques de fixació de preus, ja s'han acabat les polítiques intervencionistes de regulació de preus en els mercats. El mercat és un mercat obert, és un mercat, diguem-ne, en què els preus no els fixen les administracions públiques ni el podem controlar a través d'actuacions indirectes. Tenir competències sobre autoritzar un establiment comercial, que ha de reunir una sèrie de requisits, no vol dir poder fixar el preu del llit de l'establiment hotel·ler. No tenim capacitat, en aquests moments, per regular els preus en el sector hotel·ler, en el sector del comerç.

És més, ha sortit un cert debat, jo crec que fals, volent imputar al sector de la distribució i al sector, diguem-ne, turístic la manca de competència pel fet que tinguem ara, en aquests moments, una inflació una mica més alta. I això no és veritat, no és culpa de l'escassa, diguem-ne, competència en el sector de la distribució. El sector de la distribució, a l'Estat espanyol i a Catalunya, és on hi ha més competència d'Europa. Avui, a l'Estat espanyol i a Catalunya tenim el volum de nombre d'establiments en el camp de la distribució i en el sector hotel·ler més elevat que qualsevol altre país d'Europa, per tant, tenim més competència que ningú.

Per tant, no és el més baix nivell de competència, no és el que fa que tinguem uns preus més elevats en el mercat, no és aquesta una raó. I, per tant, no s'han de desviar en aquests moments les responsabilitats d'una més alta inflació cap al sector de la distribució o al sector hotel·ler.

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

I acabo, senyor president, dient-los que, en aquests moments, l'Institut Català d'Estadística sí que està fent de l'observatori de l'evolució d'aquestes variables, el que passa que jo el que he dit és que no participem directament en les que fa l'Administració central, que són el referent d'anàlisis que després segueixen les negociacions col·lectives, etcètera.

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

Però l'Institut Català d'Estadística sí que té les seves pròpies anàlisis sobre l'evolució dels preus a Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor conseller.

Alteració de l'ordre del dia

Ara, per acord de tots els grups parlamentaris, passem al número 17 de l'ordre del dia del dia, després ja recuperarem la seqüència corresponent.

Interpellació al Consell Executiu sobre la conurbació urbana de Barcelona i la realitat metropolitana (tram. 300-01054/06)

I és la interpellació sobre la conurbació urbana de Barcelona i la realitat metropolitana i, la presenta, en nom del Grup Popular, l'illustre diputat senyor Alberto Fernández Díaz, que té la paraula.

El Sr. Fernández Díaz

Gràcies, senyor president. En primer lloc, agrair a la resta de grups parlamentaris la deferència de permetre'm l'alteració d'aquest ordre del dia.

Bé, a hores d'ara són pocs els que es resisteixen a reconèixer que la realitat metropolitana de Barcelona necessita un profund impuls, necessita un profund reconeixement i també necessita una gestió integrada i propera que li ha de permetre seguir sent un dels principals pilars, un dels principals motors del desenvolupament de Catalunya, d'Espanya i també de tot Europa. I ho hem de fer des de la premissa que gestionar allò metropolità implica, precisament, repensar aquesta realitat urbana que conforma unes ciutats reals, municipis amb una continuïtat urbana que no coneixen fronteres administratives ni haurien de conèixer, a l'hora d'establir determinades prioritats o dissenyar estratègies concretes, colors polítics; repensar aquesta realitat metropolitana des del respecte a l'autonomia municipal i també amb un ple respecte a la identitat local.

Val la pena recordar que aquesta Barcelona metropolitana i els municipis que la configuren són l'expressió d'un desenvolupament econòmic i urbanístic que viu Catalunya a partir dels anys cinquanta i seixanta, un desenvolupament accelerat que es produeix en un marc institucional no democràtic, d'esquena a la realitat social amb uns forts desequilibris territorials i mediambientals i amb greus insuficiències en matèria d'equipaments i infraestructures.

Va ser, precisament, la recuperació de la democràcia la que va començar a permetre configurar unes estructures de poder municipal evidentment diferents i per derivació també de la mateixa àrea metropolitana, que l'havia creat la dictadura per gestionar allò que ja als anys seixanta es percebia com una realitat global i que vint-i-cinc anys després de ja celebrades les primeres eleccions democràtiques podríem ampliar a set comarques i més de cent seixanta municipis.

Aquesta experiència de gestió democràtica d'allò que és metropolità es va trencar, malauradament, l'any 1987 amb l'aprovació d'unes lleis d'ordenació territorial i es va trencar, si em permeten l'expressió i per dir-ho d'una forma contundent, però també des del respecte que allò va passar fa quinze anys i, per tant, la referència es fa al que jo interpreto que va succeir fa

quinze anys, doncs, la veritat és que aquella experiència democràtica de gestió metropolitana es va trencar l'any 87 com a resultat de la confrontació de dos sectarismes clarament enfrontats.

Per una banda, unes esquerres catalanes que havien convertit les institucions metropolitanas en un entramat de malentesos i interessos partidistes des del que es pretenia realitzar una tasca de contrapoder a l'acció del Govern català, del Govern de Convergència i Unió. I això és cert. Però també és cert que Convergència i Unió, al capdavant d'una Generalitat que no estava tant desenvolupada com la d'avui, veia aquestes institucions com un instrument que li bloquejava la seva capacitat d'acció directa en el territori i, en particular, en aquelles àrees en les quals es concentrava la major part, tant del capital humà, com de la capacitat productiva de Catalunya. I, per tant, hi torno a insistir, estem parlant dels anys 80, una Generalitat encara afeblida, encara no havia tingut tot el protagonisme que pot tenir a data d'avui, i, per tant, un govern de la Generalitat i de Convergència i Unió que recelava d'aquest protagonisme que estava adquirint l'àrea metropolitana de Barcelona, i, en particular, el llavors alcalde de Barcelona, i aquesta és la realitat, i aquesta és la confrontació que es va produir i que es va materialitzar l'any 87 amb una llei d'ordenació territorial que, precisament, el que dissolia era el que era la Corporació Metropolitana. Era un recel, per cert, que no tan sols era del Govern de Convergència i Unió envers l'alcalde de Barcelona; també, aquest recel era compartit per alguns alcaldes socialistes de l'àrea metropolitana, que no entenien ni aquesta macrocefàlia de Barcelona ni aquest protagonisme més enllà de la mateixa ciutat de Barcelona que en aquests municipis de l'àrea metropolitana, també governats pel Partit Socialista, podia assumir el llavors alcalde Pasqual Maragall.

I, bé, la suma d'aquests dos sectarismes, hi insisteixo, i ho vull fer amb una terminologia i amb una referència temporal de fa quinze anys, va ser l'equivalent a un xoc de trens, no? És a dir, Convergència i Unió va impulsar la seva majoria absoluta l'any 87, va liquidar la Corporació Metropolitana, la substitució per tres ens locals, dues entitats metropolitanes i els consells comarcals, que la veritat és que, quinze anys després, avui podem constatar que no han estat capaços de desenvolupar el nivell d'integració estratègica i de gestió que s'havia assolit amb anterioritat.

Bé, i, en paral·lel, doncs, en aquests quinze anys el que podem dir és que la coincidència de sigles de l'esquerra a la major part de les institucions locals metropolitanes i també als ajuntaments que configuren l'àrea metropolitana no s'ha traduït tampoc en una política metropolitana coherent, com ho posen de manifest els problemes que s'han produït a l'hora de desenvolupar els plans de tractaments de residus urbans, o, fins i tot, a l'hora de constatar que allò que es va inventar poques setmanes després que es va produir la dissolució de la Corporació Metropolitana de Barcelona, estem parlant del març de l'any 88, quan es constitueix la Mancomunitat de Municipis de l'àrea metropolitana de Barcelona com a substitutiu de la Corporació Metropolitana, doncs, també ha demostrat que els objectius que varen motivar la seva constitució per part dels ajuntaments

d'esquerra tampoc –tampoc–, doncs, ha donat els resultats que tots podríem desitjar per al futur d'aquesta àrea de progrés a tot Catalunya.

La veritat és que això, amb el temps, ha anat deteriorant-se, i, per això, en certa manera, nosaltres hem presentat aquesta interpellació, perquè entenem que, any rere any –any rere any– la situació està empitjorant. D'una banda, aquest regne de taifes en què molt sovint s'han convertit la majoria d'ajuntaments de l'àrea metropolitana ha radicalitzat la lògica localista, en què cada ajuntament procura el seu benefici encara que sigui a costa del desenvolupament del potencial comú, i aquesta és una realitat, i, per tant, ni tan sols hi ha hagut solidaritat metropolitana dintre dels mateixos ajuntaments de l'àrea metropolitana, perquè, ho hem de dir tot, hem pogut constatar com hi ha hagut una veritable competència entre ciutats metropolitanes que ha empobrit aquest potencial metropolità, aquest potencial comú, que abans havia fet altres referències, i aquest fet ha perjudicat Barcelona, ha perjudicat el conjunt de municipis que configuren l'àrea metropolitana i, evidentment, ens ha perjudicat –ens ha perjudicat– a l'hora de definir com una gran àrea de futur i motor de progrés l'àrea metropolitana en relació amb altres indrets d'Espanya, i aquesta és una realitat, per moltes raons, perquè Barcelona, com a terme municipal, és una ciutat petita, cent quilòmetres quadrats, a diferència d'altres ciutats, com poden ser València o Madrid, amb sis-cents quilòmetres quadrats, o Saragossa, amb mil quilòmetres quadrats, i és aquesta realitat que el nostre potencial tenia un valor afegit des d'aquesta connotació metropolitana, i per això nosaltres el que creiem és que hem de deixar enrere aquesta competència entre ciutats metropolitanes i impulsar a generar veritables complicitats en el territori entre ciutats metropolitanes, des de la complementarietat de Barcelona amb la resta de l'àrea metropolitana i també des d'una òptica de definir una gran regió europea amb epicentre en aquesta àrea metropolitana, que, juntament amb altres àrees i zones d'Espanya, pugui contribuir també a la competitivitat amb altres regions europees, i jo continuo preferint dir, malgrat que pugui semblar que és políticament incorrecte, que a mi la suma que m'interessa és Barcelona més Madrid igual a París, altres prefereixen capficar-se en aquest discurs de buscar la controvèrsia Barcelona - Madrid o Barcelona - altres ciutats espanyoles.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Jo crec, sincerament, que a Barcelona, juntament amb l'àrea metropolitana, tenim un gran potencial, que no necessitem tenir altres ciutats ni com a adversàries ni com a referència per tal de definir, hi insisteixo, amb garanties d'èxit aquest potencial comú, i per això la veritat és que el sentit d'aquesta interpellació del Grup Parlamentari Popular no és un altre que afegir esforços, les administracions i els municipis, per enfortir el nostre potencial i les nostres capacitats. Fins ara, hi han hagut picabaralles estèrils, malfiances irresponsables, que han empobrit, i podríem parlar en extensió, des d'una perspectiva de sòl industrial, també del sector de les oficines. Fa poques hores podíem llegir un article, precisament, del sector denunciant aquesta realitat.

I, en qualsevol cas, jo crec que tots plegats hem de ser capaços d'impulsar les mesures, les reformes imprescindibles, per garantir que Barcelona sigui l'epicentre de la gran regió europea, des de València a Saragossa, fins a Tolosa, Montpeller i Marsella; configurar Catalunya com una regió en què sigui, veritablement, Barcelona i l'àrea metropolitana, l'epicentre d'aquesta base logística i de futur de l'Europa del sud i de la Mediterrània, i jo crec que si no donem un impuls decisiu i definitiu i des de la convicció a aquesta realitat metropolitana, a aquest reconeixement metropolità, doncs, no serà possible aconseguir que aquesta àrea sigui veritablement un cercle de progrés i un motor de benestar per a tots.

Des de l'any 87, segur que tots hem après algunes coses que aconsellen la revisió de la Llei d'ordenació territorial, i per això nosaltres el que volem és entrar les nostres propostes en un seguit de plantejaments concrets, que referiré en la segona part de la meua intervenció i que es centraran en el necessari impuls dels plans territorials metropolitans i, al seu moment, del Pla general metropolità, com una de les eines centrals per garantir aquest progrés metropolità, des de la constatació que l'urbanisme és la clau de volta i que quan aquest no està definit, com no està definit en aquests moments, doncs, evidentment, estem perdent unes grans oportunitats de futur.

Doncs bé, senyor conseller, després hi haurà una segona intervenció, i, per tant, podré continuar, diguem, arrodonint, sobretot, aquest aspecte en què jo voldria centrar-me, que són els aspectes urbanístics i les polítiques que han de permetre una major simplificació a l'hora de la gestió dels serveis públics comuns i compartits a l'àrea metropolitana de Barcelona, que afectaran, a més, també, altres aspectes, com l'urbanisme, l'habitatge i el transport, entre altres.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fernández Díaz. Per al torn de resposta, té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Felip Puig.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats. Senyor diputat, és curiós, però, tot i que puguem coincidir en alguna de les propostes que vostè ha avançat ara al final de la seva interpellació, i intueixo que en algun dels neguits, perquè els ha expressat també públicament en els darrers mesos, perquè en alguna part –en alguna part– vénen a ser coincidents amb la seva finalitat i amb els objectius que persegueixen, li haig de dir que no comparteixo, en absolut, la diagnosi que vostè ha fet, ni les causes que van motivar i que van comportar unes decisions, preses per aquest Parlament l'any 87, ni els seus efectes, i ho dic sincerament. Crec –i no puc apellar a la seva joventut, perquè, malgrat la seva joventut, vostè té una trajectòria política llarga, i en la qual, a més, casualment, vàrem coincidir també fa molts i molts anys, ja, en les respectives organitzacions juvenils del seu partit i del

meu— que, pel fet de no ser present en un determinat moment de debat polític i institucional a Catalunya, no es pot atribuir sectarisme a les dues parts contendents o que en aquell moment, doncs, varen divergir clarament en quin model de país volien desenvolupar. En tot cas, eren visions que no van ser coincidents, evidentment, una de les quals va obtenir el suport majoritari d'aquest Parlament i l'altra no.

Però la veritat és que sí que és cert que hem de recordar que aquells anys, la primera meitat dels anys 80, estàvem recuperant les nostres institucions, estàvem configurant un marc d'autogovern, que avui ens està donant unes possibilitats impressionants de gestió, i d'administració, i de resposta, a part dels interessos i inquietuds dels ciutadans de Catalunya, però que aleshores estàvem en un procés embrionari, en un procés certament tendre i que també estàvem —i hem de recordar-ho, perquè vostè ha recordat, doncs, una majoria absoluta en el Parlament de Catalunya, que és veritat que va tirar endavant aquelles propostes de reordenació i de reorganització de la realitat metropolitana del país i de l'ordenació territorial de Catalunya..., però també hem de recordar que hi havia una altra circumstància política, una majoria absoluta del Partit Socialista a Madrid, que també era un plantejament que, en determinats aspectes, amb relació a l'autogovern i a la sensibilitat nacional de Catalunya, presentava unes amenaces clares i concretes, que es materialitzaven en iniciatives polítiques i, fins i tot, més enllà de la política que amenaçaven tot un procés de recuperació nacional de Catalunya.

Davant d'aquesta situació i d'una situació —que és curiós, no?, perquè s'està repetint en aquests moments—, d'una situació en què en aquells moments el Partit Socialista encara portava uns quants anys sense haver digerit la no-victòria de l'any 80, i dic que és curiós perquè es torna a produir per, en aquests moments, el cap de llista o el candidat socialista a les properes eleccions al Parlament, que encara, en declaracions de fa pocs dies, tampoc ha digerit el resultat de les eleccions del Parlament de Catalunya de l'any 99... Ho dic perquè la història, a vegades, té uns dobles d'aquests que s'anomenen «recurrents» en l'espai i en el temps, i es tornava o es torna a produir el que va passar aleshores. Amb una majoria absoluta a Madrid i un poder molt important, amb una Generalitat incipient i, per tant, intentant, en contra de molts plantejaments polítics legítims, però, en tot cas, amb una visió determinada, doncs..., el Govern de Catalunya i la força majoritària que li donava suport aleshores, que és la mateixa que li dona suport avui, a l'actual Govern, Convergència i Unió, va decidir impulsar un projecte que aturés una iniciativa que comptava amb bandera, amb himne, amb un plantejament clarament adreçat a produir una fractura de la vertebració territorial que el projecte nacionalista de Convergència i Unió ha vingut impulsant en els darrers vint-i-tres anys, de cohesió, d'equilibri i d'entendre que el motor de Catalunya, que és la seva capital, Barcelona, i la seva regió metropolitana, havia d'estar perfectament lligada i perfectament cohesionada en un projecte nacional que no vingués a estar absolutament dividit. Com hauríem repartit les inversions si s'hagués produït de veritat un contrapoder important al Govern

de la Generalitat a principis dels anys 80, amb un finançament absolutament insuficient, però que, en tot cas, ha permès que tiréssim endavant tot el que avui estem...?

Per tant, per tal d'evitar aquesta fractura territorial, aquesta fractura institucional, varem impulsar unes lleis d'ordenació que, ho repeteixo, ni en les causes que hem analitzat ni en els efectes, i ara en vull parlar breument, doncs, han tingut jo diria que cap perjudici per al país, més aviat han significat el final, i, malgrat, doncs, les ferides, evidentment, que comporten decisions com aquestes i confrontacions polítiques en uns moments importants de reconstrucció del nostre país, doncs, avui podem dir que en el camp del transport metropolitana hem evolucionat, i molt positivament —i molt positivament. La realitat de l'Autoritat del Transport Metropolità, que no és d'ara, sinó que és iniciada ja des dels anys 97, 98, i que ha comportat una integració tarifària formidable, model i referent a qualsevol punt de l'Estat espanyol... Per exemple, una integració tarifària que no té ni el sistema de transport públic avui a Madrid, on encara no s'han aconseguit els avenços que aquí sí, que significa el fet que amb una sola cancel·lació tens accés a tots els mitjans de transport públic intermodals, cosa que el sistema del transport públic de Madrid encara no ha aconseguit, i això a través de l'Autoritat del Transport Metropolità, que ha recuperat, a través del concert, del diàleg i de la negociació del pacte polític part de les competències de planificació i d'intervenció de l'anterior i de l'actual vigent Entitat Metropolitana del Transport.

O per què no parlar també, i em refereixo als tres àmbits que preveuen també les lleis d'ordenació territorial i el Decret que les desplega, de l'àmbit dels serveis hidràulics, la planificació hidràulica, Aigües Ter Llobregat, un òrgan també de concertació metropolitana entre el Govern de la Generalitat i els governs locals i metropolitans que permet una distribució i una gestió dels recursos hídrics de la regió metropolitana, amb transvasaments importants que estan avui funcionant. No parlo de transvasaments futurs, sinó que, en tot cas, estic parlant dels de la gestió de les aigües del Ter, que amb el sistema del Llobregat i del Cardener, donen resposta a les necessitats d'aigua de prop de la meitat de població de Catalunya, i això s'està gestionant amb un model desenvolupat a partir també d'una bona col·laboració amb l'Entitat de Serveis Hidràulics i Residus Urbans de l'àrea metropolitana de Barcelona.

Per tant, en l'àmbit del transport, resultats formidables; en l'àmbit dels serveis hidràulics, una bona col·laboració i concertació; en l'àmbit de la gestió dels residus, bé, més enllà de les necessitats, també, de la regió metropolitana, i, segurament, de la conurbació de Barcelona, de situar òbviament part de les seves instal·lacions i infraestructures, doncs, també ha funcionat força bé. I ho dic amb coneixement de causa, com a president de la Junta de Residus durant dos anys. Aquest nivell de col·laboració entre el Govern de Catalunya i, evidentment, la principal ciutat i la principal realitat metropolitana de Catalunya, que és la seva capital i que és la conurbació de Barcelona i l'àrea metropolitana..., però que, evidentment, han de tenir una cohesió i una

coherència amb un govern, amb una institució, que és la que esdevé la capdavantera, en tot cas, al seu Parlament i al seu Govern, que és la Generalitat.

No li parlaré de mostres d'insolidaritat, que vostè ha citat, però recordo perfectament..., i tothom segur que pot analitzar el cas de la Mina. La Mina ha estat un exemple i un model de referent durant aquests vint anys de col·laboració, cooperació i solidaritat metropolitana de Barcelona amb relació al seu entorn? Algú em pot justificar per què ha passat el que ha passat durant tots aquests anys amb la Mina, que ara ens n'estem sortint, dificultosament, amb un nou consorci entre la Generalitat, finalment l'Ajuntament de Barcelona i també l'Ajuntament de Sant Adrià i el Consorci del Besòs? O les dificultats per impulsar un projecte metropolità d'equipaments fonamental, com la ciutat judicial, que, pel fet que s'ubica just a la frontera institucional i administrativa de la ciutat de Barcelona amb l'Hospitalet de Llobregat, no sé per què, sempre ha tingut una sèrie de petits obstacles i traves per part de l'Ajuntament de Barcelona, a l'hora de tirar endavant un equipament judicial que té un caràcter més obert, Barcelona i l'Hospitalet, i que també ha de tenir un caràcter, repeteixo, integrat i un caràcter més global.

Bé, nosaltres hem fet aquesta aposta –no li contesto, perquè veig que estic esgotant el temps...–, però el nostre no és un model de Barcelona més Madrid igual a París. Ja li dic que no, no és el nostre model; ni París ni Barcelona són models per a nosaltres ni des d'un punt de vista de desenvolupament urbanístic ni des d'un punt de vista de realitat de capitalitat d'una nació com la nostra, i, per tant, d'un model, també, d'entendre el seu territori i el seu rerepaís.

En qualsevol dels casos en el que sí que coincideixo és que els reptes, avui, que plantegen la globalització, l'expansió de les noves tecnologies, l'era digital, la nova economia, la nova immigració, les majors necessitats de seguretat, la necessitat del coneixement i el desenvolupament per camins, també, de més sostenibilitat, ens porten avui a repensar el procés i la realitat metropolitana. I en això coincidim. I repensar-la vol dir modificar i revisar els instruments que avui han servit per gestionar l'urbanisme, i per tant revisar el Pla general metropolità, i d'impulsar decididament una planificació territorial, que és l'única que no avança decididament, perquè les lleis d'ordenació preveïen, també d'una manera molt generosa, entre tots, una formulació conjunta entre el govern nacional i els governs metropolitans. I per causa d'una certa obstaculització –haig de dir-ho– de l'Ajuntament de Barcelona, i en aquest cas també des d'un punt de vista polític per part del Partit Socialista, avui encara és l'únic dels set plans territorials que no avança decididament.

I jo aposto, com vostè també, perquè l'he escoltat en alguna manifestació, de tirar endavant els treballs tècnics previs de la revisió del Pla general metropolità, que no s'ha d'aprovar ni abans de les eleccions municipals ni abans de les eleccions al Parlament –per tant, que ningú tingui cap por que intentarem aprovar alguna cosa sense la participació, el diàleg i la concertació, i el consens necessari, per revisar un instrument tan fonamental de desenvolupament urbanístic com és el del Pla

general metropolità–, i, al mateix temps, també d'impulsar el Pla territorial, amb mecanismes com els que ja estem fent amb alguns plans directors d'alguna comarca de la regió metropolitana, i amb mecanismes que estic disposat que explorem conjuntament amb totes les forces polítiques d'aquest Parlament per intentar sortir d'un atzucac, perquè avui la planificació ens ha de portar a nous horitzons institucionals, però també al desenvolupament del nostre país i, en tot cas, de la regió metropolitana de Barcelona.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula l'illustre diputat senyor Alberto Fernández Díaz.

El Sr. Fernández Díaz

Moltes gràcies. Bé, en primer lloc he d'agrair-li que hagi fet una apel·lació a la meua joventut i no a la iaia, com ha fet abans el president de la Generalitat, no?, però en qualsevol cas permeti'm que únicament, i molt breument, li refereixi una experiència que jo vaig tenir, com a regidor de l'Ajuntament de Barcelona; com vostè ha fet aquesta apel·lació a la joventut, doncs, que li faci algun record de joventut, no?

Miri, l'any 87, quan es va dissoldre la Corporació Metropolitana de Barcelona, finalment jo vaig formar part d'aquesta Administració local, gràcies a un acte de l'Audiència Territorial de Barcelona, i vaig formar part de la Corporació Metropolitana de Barcelona fins a la seva dissolució, no?, i també vaig formar part, en aquell març del 88, en la constitució de la Mancomunitat de Municipis de l'Àrea Metropolitana, en la meua condició d'edil municipal.

Jo li vull recordar, perquè vegin també les formes en què es fan fer les coses, que es va crear, com a entitat successòria d'una part dels drets de la Corporació Metropolitana, per exemple, el Consell Comarcal del Barcelonès, que en va assumir una part en aplicació del Decret de transferències –un consell comarcal del Barcelonès que ni tan sols podia pagar les nòmines dels funcionaris que se li havien assignat, ni tan sols això–, i que després va rebre l'encàrrec d'impulsar les expropiacions que havien de fer realitat les rondes de Barcelona i, per funcionar com un negociat d'expropiació, que és al que el varen condemnar vostès en el seu Decret de transferències, va haver de recórrer a les transferències econòmiques d'altres administracions. I tot això, per no referir –per no referir– que en aquell any 87-88 va córrer seriós perill l'aprovació de tots aquells plans urbanístics imprescindibles perquè els Jocs Olímpics de Barcelona fossin un èxit de tots.

I aquesta ha estat la forma en què van fer les coses. Insisteixo que és un aspecte que jo puc criticar del govern de la Generalitat, com també abans he criticat alguns aspectes d'alguns ajuntaments socialistes de l'àrea metropolitana.

Però jo avui, i li ho he dit en la meua primera intervenció, he vingut a parlar sobretot de futur, perquè mirar

enrer no serveix absolutament per a res, no serveix per a res. I evidentment me n'alegro, que vostè hagi parlat i hagi reconegut que cal *repensar* el que és la realitat metropolitana, i tant de bo que això signifiqui que entre tots plegats, des del consens, des del diàleg, siguem capaços de revisar les lleis d'ordenació territorial, eh?, perquè és una de les assignatures pendents del nostre autogovern i perquè és l'eina central i cabdal per fer una veritable definició del territori.

I, en aquest sentit, abans comentava que la clau de volta era l'urbanisme. I és veritat: tenim un pla territorial metropolità aprovat a l'octubre de l'any 98, com jo he dit, redactat, per part de l'equip tècnic corresponent, després de deu anys de treball. És a dir, fa quatre anys que els tècnics han acabat la seva feina. Deu anys de treball que varen costar quasi 2.000 milions de pessetes –quasi 2.000 milions de pessetes.

I ens trobem, per exemple, que la Comissió d'Ordenació Territorial Metropolitana no es reuneix des de fa ja temps. Constatem que, per exemple, no hi ha cap tipus de previsió que aquesta Comissió, que a vostè li agradaria segurament que es convoqués, sobretot per enllestir alguns treballs del Pla general metropolità, doncs, encara no és una realitat.

I, per tant, una primera petició del Grup Parlamentari Popular és que hem de ser capaços d'aprovar com més aviat millor aquest Pla territorial metropolità; deu anys de treball, 2.000 milions de pessetes en estudis, no reunions de les comissions pertinents, des de fa mesos.

I el que no entenem és quin és l'impediment real perquè això no es pugui produir. Perquè vostès i les administracions socialistes es van passant la pilota, però al final el que passa és que hi ha una realitat metropolitana que no es reconeix.

I en paral·lel a la continuïtat d'aquests treballs que hauran de permetre que la Comissió d'Ordenació Territorial Metropolitana es pronunciï sobre aquest Pla territorial i al seu moment vostè hi pugui donar conformitat, nosaltres entenem que, en paral·lel, no hi ha cap impediment perquè s'iniciïn els treballs, eh?, que permetin avançar en la redacció del Pla general metropolità i la fixació dels seus criteris.

Són dos processos que poden ser perfectament complementaris, perquè poden avançar en paral·lel. I jo li demano que vostè ho tingui present, perquè sap perfectament que en l'àmbit del Pla territorial metropolità cada any s'estan urbanitzant 700 hectàrees –van arribar a ser 1.200–; que molts municipis de l'àrea metropolitana, o del Vallès Occidental, han modificat parcialment o revisat totalment el Pla general; que s'estan projectant infraestructures, o executant, prou importants per a Catalunya, com poden ser l'AVE, l'aeroport, l'orbital o quart cinturó, la línia 9 i 10 i podria continuar, sense aquest marc de definició urbanística; i perquè entenem –i amb això acabo, senyor president–, a més, que podem avançar també en paral·lel, a més d'aquest Pla territorial metropolità i aquest Pla general, en altres àmbits, com l'habitatge, amb la creació d'un consorci metropolità de l'habitatge; hem de continuar avançant amb residus i aigües; hem d'incloure la logística i la tecnologia i també els serveis socials, i també hauríem

de ser capaços, perquè ja en tenim alguns exemples, d'impulsar aquests organismes mixtos que vostè també ha esmentat, però que els podem perfeccionar, que els podem ampliar, i, alguns d'ells, fins i tot els podem dissoldre.

I jo em pregunto si té sentit, té raó de ser que en aquests moments hi hagi una entitat metropolitana del transport, derivada d'aquestes lleis d'ordenació territorial, quan les seves funcions perfectament podríem quedar subsumides al si de l'Autoritat del Transport Metropolità; ha demostrat la seva eficàcia: la integració tarifària, a l'hora d'impulsar un pla director d'infraestructures, etcètera, i, per tant, no té sentit.

I, per tant, podem avançar en un procés de reconeixement de la realitat metropolitana i alhora de simplificació administrativa, des de la confluència i la complicitat de tots.

Llàstima que avui el temps no ens deixi avançar molt més, en profunditat, algunes de les qüestions, però jo estic segur que aquestes reflexions i les que podem continuar en la corresponent ocasió, doncs, ens permetin a tots plegats arribar a uns acords que puguin donar una empenta definitiva a aquest reconeixement de la realitat metropolitana, malgrat que estarem a les portes d'unes eleccions municipals i catalanes; que si no tenim la responsabilitat suficient per fer un esforç de superació, estarem perdent novament un temps preciós, com hem fet a l'hora de definir infraestructures o com hem fet malauradament a la Fira de Barcelona.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fernández Díaz. Per al seu torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller senyor Felip Puig.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Gràcies, senyor diputat per la seva intervenció. En tot cas, la seva joventut no obsta perquè es pugui apellar, suposo, a la seva àvia, si encara la té, però vaja..., no, no, jo no he volgut fer-hi cap referència.

Jo també li haig de dir... –i a més vostè sap en quines condicions ens vam conèixer, en un partit de futbol sala, a més en una data molt assenyalada i molt concreta de l'any 81, no?–, jo també li haig de dir que jo l'any 88 vaig tenir l'honor de ser conseller comarcal d'un consell comarcal, avui metropolità, el del Vallès Oriental, i conec molt bé el procés, perquè vaig estar també aleshores col·laborant amb en Ramon Trias Fargas i Antoni Comas en el grup municipal de l'Ajuntament de Barcelona durant els anys 85, 86, 87 i 88. I conec molt bé què és el que va passar aleshores.

I conec molt bé quina oposició frontal i quin bloqueig sistemàtic es va produir des d'altres administracions, com la Mancomunitat, com la Diputació, a un desplegament aprovat sobiranament per aquest Parlament, per part d'una força política. I conec molt bé quina situació va comportar, com vostè ha recordat, de bloqueig financer d'algunes institucions, només per oposar-se

d'una manera, això sí, partidista a un desplegament que aquest Parlament havia impulsat i que havia aprovat.

Però bé, en tot cas, això és passat, hem de continuar treballant de cara al futur. I en aquest sentit a vegades potser aquest debat més formal o nominalista, o conceptual, ens impedeix de concretar per què hem de treballar amb una visió metropolitana.

Miri, li donaré deu idees o deu ítems. Primer, perquè hem d'avançar en la remodelació de barris per encara eliminar aquelles situacions existents d'infrahabitatge i acabar de crear més teixit de ciutat a tots aquests barris com Sant Roc, Sant Cosme, Espronceda, Dolors Almeda o la Mina; perquè hem d'avançar en la promoció de l'habitatge de protecció oficial i en especial el destinat a lloguer, amb una política de sòl metropolitana que encara no estem podent tirar endavant; perquè hem d'aprofundir en la integració tarifària, com ja hem estat fent ara, i en la millora dels serveis de coordinació amb els transports urbans; perquè volem invertir, com ja hem aprovat concertadament, més de 7.000 milions d'euros per modernitzar i ampliar la xarxa de transport públic a l'àrea metropolitana i fer la primera àrea, la primera xarxa de transport públic del sud d'Europa, de la Mediterrània; perquè hem d'obrir, des d'un punt de vista de xarxes de mobilitat, la ciutat de Barcelona i millorar la seva integració amb el territori metropolità i amb la resta del país, i en aquest sentit estic convençut que trobarem la seva col·laboració per impulsar uns projectes encara molt importants en la xarxa viària competència de l'Estat que avui encara estan pendents de desplegament; perquè l'ampliació del port, en sisè lloc, té l'objectiu que sigui el portal del sud d'Europa i tingui una vocació i incidència mundial i internacional, i ho estem aconseguint; perquè hem de transformar les relacions i els fluxos de comunicació i mobilitat sobre una base i una vertebració ferroviària a través del TGV, de l'ample europeu, que ens vertebrarà tota la regió metropolitana, però també amb la resta del país i amb Europa; perquè la tercera pista del Prat i la quarta i la cinquena de Reus i de Girona permetin el desenvolupament d'un gran *hub* internacional, d'un sistema aeroportuari català de primer nivell intercontinental; perquè coincideixo que hem d'impulsar una política de sòl industrial que estructurari, encara, i vertebrar el desenvolupament econòmic i tecnològic d'aquesta regió metropolitana, i, finalment, perquè hem d'aconseguir que la metròpoli de Barcelona sigui també, com ja està començant a avançar, un important node principal, un node fonamental a Europa i al món d'aquesta xarxa de l'economia del coneixement, que hem de desenvolupar i en què hem de fer una aposta fonamental per ser-hi.

I tot això, com hem de fer? Doncs, planificant millor. I impulsarem el Pla territorial metropolità sigui com sigui. Ja ho estem fent amb plans directores, amb plans específics d'infraestructures comarcals, però li hem de donar aquesta visió, i estic disposat a analitzar conjuntament amb tots els grups de la cambra de quina manera podem superar, sense la necessitat d'aprovar res abans de les properes eleccions, i per tant sense condicionar cap resultat *a priori*, el desenvolupament i el desplegament dels estudis que avui ja ens permetrien avançar molt decididament a un nou model d'ordenació territorial metropolitana.

Perquè crec que és possible, tècnicament, avançar en la revisió del Pla general metropolità; perquè crec que és possible que comencem a estudiar de quina manera configurem una comissió d'urbanisme metropolitana, i deixem d'estructurar la vertebració i les decisions urbanístiques en l'àmbit provincial, i situem clarament aquesta focalització en la realitat metropolitana també en la gestió urbanística; perquè estic convençut que també el consorci de l'habitatge ha de tenir caràcter metropolità per poder avançar en una política de sòl i d'habitatge que doni més resposta a les inquietuds dels nostres ciutadans.

I tot això jo crec que avui és possible; ho estem desenvolupant, però, és evident, el clima electoral i les majories, avui, d'aquest Parlament poden condicionar l'eficàcia d'aquestes decisions i d'aquests desplegaments. Jo crec que podem trobar les condicions perquè tècnicament avancem, perquè no perdem aquests mesos i perquè anem guanyant temps al temps i puguem situar les decisions en el futur des d'un punt de vista que ho tinguem tot més ben preparat, i, aleshores sí, puguem, quan tornem a superar, doncs, aquesta inestabilitat preelectoral..., l'àmbit de les decisions en la planificació i en l'ordenació territorial metropolitana, que és un dels grans reptes de futur.

Moltes gràcies, senyor diputat; moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Recuperem, per tant, el quinzenè punt de l'ordre del dia. És la interpellació al Consell Executiu sobre les concessions per a la prestació del servei de radiodifusió sonora, que presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i, si no vaig equivocat, s'acumula amb la següent, número setze de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre els mitjans de comunicació, que presenta Esquerra Republicana de Catalunya. Per tant, s'acumularà el debat, d'acord també amb el senyor conseller. Gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre les concessions per a la prestació del servei de radiodifusió sonora (tram. 300-01055/06)

Té la paraula, per substanciar la primera interpellació, l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Carbonell.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president, moltes gràcies. Senyores diputades, senyors diputats que encara estan presents a l'hemicicle, bona nit.

Jo, senyor conseller, he estat pensant com començar la interpellació, perquè cregui'm que el fet que avui presentem el Grup Socialista és francament un fet greu, molt greu, un fet fins i tot, jo crec, gravíssim, i que..., i ja li dic el que li diré al final de la meua intervenció i que estarà en el cor de la Moció que presentarem, és que suspenguim immediatament el que vostès han fet

amb aquest invent de prova pilot de les freqüències. Facin això immediatament, perquè aquest és un fet molt greu.

És un fet molt greu perquè trenca les regles del joc democràtic que hem establert entre tots en aquesta cambra i a les Corts Generals. Vulnera les regles del joc, corromp les regles democràtiques i, per tant, i en nom del Grup Socialista i, solemnement, els demano que ho corregeixin.

Jo crec que estem a temps, encara, de corregir quelcom que és inaudit. I pensí que mesuro cada paraula, eh?, la mesuro, i miro de mesurar molt la meua intervenció, però estem davant d'un fet inaudit en un país democràtic –en un país democràtic. En un país amb un règim dictatorial són pràctiques habituals del poder arbitrari, però, en un país democràtic que estableix unes lleis per ser complides per tothom, i, en primer lloc, per donar exemple, pel Govern; doncs, un país democràtic que faci el que ha fet amb l'espai radioelèctric és una decisió sense precedents. I, cregui'm –i la paraula jo crec que és la paraula precisa–, corromp les regles del joc democràtic establert per tots nosaltres.

Jo els vull recordar, senyors diputats, senyores diputades, senyora diputada, que l'espai radioelèctric és un espai de titularitat de l'Estat, que, pel que fa referència a les ràdios i televisions locals, el que fa l'Estat és cedir part d'aquest espai a la Generalitat perquè, després d'una reglamentació molt establerta, la Generalitat pugui atorgar títols d'habilitació, que es diu tècnicament, llicències perquè els operadors puguin emetre en aquell espai radioelèctric. Sense els títols habilitants, que es diu tècnicament, aquell operador no pot emetre en aquella freqüència. I això –i això– és el que diu la Llei de telecomunicacions i és el que diu el Decret de la Generalitat.

I a més el Parlament va acordar l'any 2000, el 2 de maig, una llei que es diu Llei del Consell Audiovisual de Catalunya, que, a més, diu: «I en aquest procés que és tan important perquè afectem l'aspecte radioelèctric, perquè definim en funció del servei públic l'ús d'aquell espai, el Consell Audiovisual de Catalunya tindrà un paper decisiu: primer, en la decisió dels criteris per a l'atorgament de les freqüències i després, en l'avaluació que es facin dels operadors que es presentin en el concurs, al principi i al final.» Aquesta va ser una llei que va ser molt debatuda en el Parlament i que va ser objecte d'un acord dels grups parlamentaris.

Per tant, el que ha fet aquesta –entre cometes– «prova pilot» de la Secretaria General de la Informació i Telecomunicacions, el senyor Albinyà, li he de dir que, per cert, sorprèn una mica que no sigui el conseller Mas-Colell que estigui aquí, perquè, de fet, és una decisió que afecta la seva Conselleria, jo crec que per alguna cosa serà –per alguna cosa serà, per alguna cosa serà–; però, en tot cas –en tot cas–, està bé que hi sigui vostè, no..., no passa res, però seria lògic que el conseller responsable..., seria lògic que el conseller responsable d'aquella matèria sigui el qui digui: «No, no, és que la Secretaria de la Informació i Telecomunicacions ha decidit una cosa...» Jo tinc la sospita raonable que el conseller jo crec que no estava massa informat de la decisió del senyor Albinyà i del senyor Madí, perquè jo

crec que aquest Projecte s'ha fet en els passadissos gestionats –en els passadissos del poder– gestionats pel senyor Madí i el senyor Albinyà.

Però bé, aquesta prova pilot, que és quelcom no definit en cap manual de dret administratiu, ha estat utilitzada per regalar, deixar, donar, cedir... És que no he pogut trobar una paraula en el dret administratiu per trobar la fórmula que vostès han utilitzat per donar, regalar, cedir, concedir, no ho sé, vint-i-cinc freqüències a operadors –vint-i-cinc freqüències a operadors. Això realment és molt greu, perquè li dic: u, va contra la Llei de telecomunicacions, perquè és competència de l'Estat atorgar les freqüències, assignar les freqüències, assignar-les; segon, va contra la Llei de telecomunicacions, perquè no hi ha un concurs públic per habilitar l'operador, i tercer, perquè s'ha deixat al marge el Consell Audiovisual.

Vostè em podria dir: «No, és que no hem fet això. Hem fet aquesta prova, únicament experimental i provisional.» M'ho pot dir, suposo que m'ho dirà, eh? Però, miri, ja m'avanço, vostès no tenien la intenció únicament de cedir aquest espai radioelèctric amb caràcter provisional. Vostès volien cedir aquelles freqüències de manera definitiva, i per això hi ha aquest informe de l'advocat de l'Estat sobre el conveni que vostès van proposar a la Secretaria General d'Estat de Telecomunicacions.

Vostès, la Secretaria General de la Societat de la Informació i Telecomunicacions, va proposar al Ministeri un projecte de conveni; un projecte de conveni per tal de donar cos jurídic a aquest Projecte pilot. I, llavors, en aquest Projecte de conveni que vostès presenten al Ministeri i que està informat negativament per l'advocat de l'Estat, diuen... –em saltaré les parts, aniré a la part essencial–, en el Projecte que vostès presenten al Ministeri i que és informat negativament per l'advocat de l'Estat, diuen que: «Un cop acabada la prova pilot, aquelles emissores objectes que hagin complert aquests sis mesos, passaran a..., passaran –i ho dic en castellà perquè està en castellà en el projecte de conveni–, procederán a otorgar a les empreses que hayan participado en la prueba piloto las correspondientes concesiones demaniales para el uso del dominio público radioeléctrico y concesión para la prestación...», atorgar-los-les de manera definitiva.

I què els diu l'advocat de l'Estat? L'advocat de l'Estat els diu que ens expliqui com la Generalitat de Catalunya –perquè és inconcebible– pot atorgar, després d'aquest període provisional, la llicència definitiva saltant-se –saltant-se– la Llei d'ordenació de telecomunicacions, el Decret 269/1998, de 21 d'octubre, en què estipula que no es pot atorgar títols d'habilitació..., sense què? Sense el concurs públic, previ, indispensable, transparent, clar i net, que un govern democràtic ha de portar a terme per respectar l'Estat de dret.

Miri, jo crec que aquí vostès s'han equivocat, i el que els volem demanar és que ho corregeixin immediatament, que suspenguin i que convoquin en caràcter immediat un concurs públic per tal de fer respectar l'Estat de dret.

Senyor president, moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Carbonell.

————— **Interpellació al Consell Executiu sobre els mitjans de comunicació** (tram. 300-00755/06)

En nom d'Esquerra Republicana, per a la seva interpellació, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres no podem fer altra cosa que coincidir amb la majoria de les apreciacions, de les paraules que ha fet ara a la intervenció precedent, el diputat senyor Carbonell, perquè les coses han estat així –han estat així.

Ens en vam assabentar per la premsa –ens en vam assabentar per la premsa. El Consell de l'Audiovisual se'n va assabentar per la premsa. El conjunt de les empreses radiofòniques de Catalunya, excepte les que van ser convidades a participar en aquest..., no sé com qualificar-lo, concurs públic..., en aquest muntatge per repartir-se les freqüències, se'n van assabentar per la premsa. Ho vam saber tots per la premsa. I ho vam saber per la premsa per filtracions, no pas per voluntat del Govern, per filtracions que quatre empreses havien obtingut més de vint freqüències de ràdio sense, com he dit abans, concurs, ni pública concurrència, ni informe preceptiu del CAC...

El senyor Carbonell deia com és que aquí no hi havia el conseller del Departament al qual pertany la Secretaria que va decidir això. Ho podem intuir tots. Aquesta no va ser una decisió administrativa. Va ser una decisió política. No va ser una decisió feta amb criteris tècnics. Va ser una decisió feta per criteris polítics. No va ser una decisió feta en funció de la concurrència en el mercat d'allò que la Llei del Consell de l'Audiovisual en diu «la pluralitat externa». Va ser una decisió feta per motius polítics. I avui ens respon un responsable polític del Govern –ens respon un responsable polític del Govern–, ho trobem correcte: decisió política la respon un responsable polític.

Justament, el que nosaltres creiem que és plenament negatiu és que s'han utilitzat criteris polítics i exclusivament polítics, i únicament polítics, per a una decisió que hauria de ser tècnica, l'espai radioelèctric; per a una decisió que hauria d'estar basada en motius administratius, a través d'un procés de concessió administrativa, i per una decisió que, en tot cas, hauria de tenir en compte motius econòmics, que és això que se'n diu «no només la lliure concurrència en el mercat, sinó la propietat externa i, per tant, l'equilibri empresarial».

Nosaltres també trobem que el fet és greu. Jo reblaria el clau en una cosa que ha dit el senyor Carbonell i en treuria una altra que el diputat Carbonell no ha tret. Una és que la gran defensa del Govern, quan va sortir a la llum pública això, va ser dir-nos: «Ei!, és que això no serà per sempre. És que és una prova pilot –és que és una prova pilot.» És clar, perquè, a més a més, van sor-

tir els empresaris que havien rebut la concessió dient: «No, no, és que ens van trucar perquè ho féssim. Ens van venir a buscar perquè ho féssim.»

I, clar, quan ens creiem que és una prova pilot al cap de poques hores ens arriba a les mans aquesta proposta d'acord que el Govern no havia presentat en la qual deia que de prova pilot res. Serà una prova pilot, si ho acaba sent, perquè no han tingut més remei –perquè no han tingut més remei. Perquè l'Estat ha posat més seny que vostès, o perquè l'Estat ha tingut més mesures de control que vostès, o perquè l'Estat ha volgut complir amb la legalitat millor que vostès. I em sap molt de greu, em sap moltíssim greu.

Des d'un grup parlamentari que sempre hem exigut que tot l'espai radioelèctric català estigués en mans de les competències de la Generalitat, li sap molt de greu que, en aquest cas, qui hagi fet complir la legalitat, qui hagi posat seny, qui hagi dit això no pot ser que hagi estat un advocat de l'Estat.

No hi ha hagut seny, tampoc, en un altre aspecte. El Consell de l'Audiovisual, organisme independent que emana del Parlament, com la Sindicatura de Greuges i com la Sindicatura de Comptes –organisme independent que emana del Parlament com la Sindicatura de Greuges i la Sindicatura de Comptes–, va emetre –el va emetre–, quan es va assabentar per la premsa d'un fet, un comunicat que deia literalment: «El Consell expressa la seva estranyesa i la seva disconformitat amb el procediment emprat i considera que, independentment de la cobertura administrativa o normativa que pogués emparar-lo, constitueix una actuació que no contribueix a la millora de les perspectives del sector radiofònic de Catalunya, ni preserva el pluralisme extern en els termes definits i encarregats al Consell de l'Audiovisual de Catalunya per la Llei 2/2000.»

Resposta del Govern. Em torna a saber molt de greu –em torna a saber molt de greu. Resposta del Govern: «El secretari general de Comunicació de la Generalitat, el senyor David Madí, va reprovar, en públic, el Consell de l'Audiovisual de Catalunya per aquest document i va assegurar que aquest organisme –i obro cometes, perquè s'entengui que és literal el que va dir– «no hi pinta res» –i tanco cometes, perquè s'entengui que és literal el que va dir.

Primera, el Consell de l'Audiovisual de Catalunya és un organisme que emana del Parlament, com la Sindicatura de Greuges i com la Sindicatura de Comptes. Jo crec que des del Parlament no podem acceptar que un alt càrrec del Govern es permeti aquestes expressions; no ho podem acceptar, que un alt càrrec del Govern es permeti expressions, per molt alt càrrec del Govern que sigui, per molt que estigui molt a prop del conseller en cap. Per molt que estigui molt a prop del conseller en cap, no s'ho permetre. Quan, a més a més, no tenia raó. Perquè hi pinta. Perquè per la voluntat d'aquest Parlament, hi pinta. Perquè per la Llei votada unànimement per aquest Parlament, hi pinta.

Nosaltres trobem gravíssimes aquestes expressions. Gravíssims els fets, que jo he sintetitzat i que el senyor Carbonell havia explicat més àmpliament, i gravíssimes aquestes afirmacions. Per nosaltres, només hi ha una

sortida: posats a anar enrere, hi anem tots –posats a anar enrere, hi anem tots.

En la Llei del Consell de l'Audiovisual, la Llei 2/2000, de 4 de maig, vam acceptar, tots els grups parlamentaris que no eren Convergència i Unió, una petició de Convergència i Unió, que era que la Llei no digués que els informes del CAC eren preceptius, eren que la Llei no digués que era el CAC qui tenia les competències. Ho vam acceptar entre tots, perquè vam acceptar unes regles del joc. Aquestes regles del joc formaven part, entre d'altres, per exemple, que un diputat de Convergència i Unió fos el president del CAC, i ho vam acceptar. I ens en felicitem, perquè és un excellent president d'una autoritat independent, és un excellent president independent d'una autoritat independent. I en aquest acord d'entre tots hi havia aquest de dir: deixem-ho només en informe.

Doncs, si tirem enrere, tirem enrere. El nostre Grup proposarà a la cambra modificar la Llei del Consell Audiovisual de Catalunya perquè sigui, com volia una majoria dels grups parlamentaris –perquè ho volia el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, ho volia el Grup Popular, ho volia el Grup d'Esquerra Republicana i ho volia el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds–..., doncs, tirar enrere, i que allò que volíem tots els grups que formàvem una majoria i que, per acord de consens, no vam acabar posant-ho a la Llei, ho posem ara, i que sigui el Consell de l'Audiovisual de Catalunya qui garanteixi, de totes, una lliure concurrència en la distribució de l'espai radioelèctric català.

Això ho proposarem, i altres aspectes que més endavant, en la segona intervenció, ja remarcaré.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bargalló. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Felip Puig.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyors diputats. Mirin, venint del Partit Socialista, no m'estranya; no m'estranyen el nivell expositiu ni les argumentacions que s'han produït en aquesta tribuna. I dic que no m'estranya perquè ja fa temps que, davant d'una obcecació col·lectiva determinada, s'entesta a ocultar la realitat, a tergiversar-la sistemàticament i a intentar instaurar allò que han practicat durant molts anys, sobretot provenint, doncs, del seu corrent ideològic, això que se'n diu «del pensament únic», amb el qual s'instaura una veritat absoluta i a partir d'aquí, doncs, qualsevol argumentació costa molt que pugui ser rebatuda.

Però m'estranya una mica més venint d'Esquerra Republicana, senyor Bargalló. Amb tots els respectes, i no és pas cap –ho repeteixo– apreciació personal, però és un símil, no? No sé si és ben bé allò del tauró i la tintorera o de Don Quijote i Sancho Panza, una mica contra els gegants que no existeixen. Perquè vostès estan com aquells que, passerells ells –que no ho són–, surten a un camp de futbol, veuen que hi ha un equip escalfant, entrenant-se,

preparant-se per a un partit, i comencen a cridar, i apellen a la UEFA, i van als tribunals, i treuen el Sant Crist gros dient que no pot ser que la final de la Champions League s'estigui jugant sense àrbitre i sense l'uniforme oficial, que és un frau de llei i que hi ha hagut algú que està estafant, per dir-ho d'alguna manera, la final.

Escolti'm, no hi ha res d'això. Vostès s'han posat a cridar abans que comenci el partit. Vostès estan imaginant una situació, i han parlat..., i ho ha dit molt bé el senyor Carbonell, i el senyor Bargalló, també intuïnt..., vostè ha dit: «Al final, no sabem ben bé què és el que hem fet.» Perquè vostè ho ha dit: «No ho sé. Llicències, concessions... No ho sé. És que, potser...» Jo diria que sí que ho saben, però allò d'aquesta deformació permanent, de posar sobre la taula permanentment la perversió de les regles del joc democràtic, l'estratègia que la millor defensa és un bon atac, posar la bena davant de la ferida, parlar que és gravíssim..., també em sona una mica com aquella locutora de Televisió Espanyola que, quan li va tocar radiar les dotze campanades, pensant-se que tocaven els quarts, doncs, es va quedar sense empassar-se els grans de raïm, perquè és que les va tocar fora d'hores.

No hi ha hagut cap procés de concessió de llicència, ni d'atorgament de cap freqüència a cap emissora; no hi ha hagut res de tot això. No ha estat necessari el preceptiu informe del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, que en tot procés s'ha de garantir, i contemplarem que hi sigui en el seu moment, perquè és que jo no crec que s'hagi d'apel·lar a la lectura de legislació vigent! «El procés de concessió» –de les llicències de radiodifusió– «s'inicia mitjançant convocatòria del corresponent concurs públic, que es publicarà al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*, un cop el Govern de la Generalitat hagi aprovat el plec de clàusules d'explotació, amb l'informe previ del Consell de l'Audiovisual de Catalunya.» Sí senyor. En el moment en què hi hagi una concessió de llicències, es proveirà el corresponent concurs, es demanarà el corresponent informe del plec de condicions i de la proposta d'adjudicacions, com està pautat per la Llei.

Voler fer creure que el Govern de Catalunya, que manté un escrupolós respecte a la legislació emanada d'aquest Parlament, ha volgut saltar-se aquest procediment amb la concessió de llicències és un lapsus psicològic que després m'hi referiré –al final, si de cas. Perquè, clar, no els vull avorrir, perquè tampoc serviria de res: és predeterminada, aquesta actuació. I lamento que Esquerra Republicana faci el joc, en aquest cas, al Partit Socialista. És predeterminada, perquè el que es tracta d'instaurar és una percepció que és falsa, però que, en tot cas, a base de repetir-la moltes vegades, pot haver-hi algú que se l'acabi creient.

No els avorriré explicant la gènesi de l'espai radiofònic català i de la configuració d'un espai comunicacional, que és un objectiu de Convergència i Unió durant molts anys; de la diferència que existeix amb relació a Europa, per exemple, que totes les emissores de ràdio, doncs, comencen a ser..., per entitats privades, a què després s'incorporen les emissores de titularitat pública, perquè aquí va ser al revés; perquè aquí, a més, tenim un doble objectiu, cosa que altres països europeus,

evidentment, no tenen, que és el reforçament de la nostra personalitat i de la nostra identificació també en l'espai comunicacional; el fet que hi hagi no només una xarxa, sinó una duplicitat de xarxa: d'una banda, la d'àmbit estatal espanyol; de l'altra, la d'àmbit nacional català... No els avorriré amb tot el procés, tota la formulació de l'espai d'ona mitjana, de freqüència modulada; les concessions que en aquests moments, com està pautat, s'estan procedint a revisar, perquè hi han setze emissores de les quals han vençut les concessions i s'està procedint a tota la tramitació prèvia per a l'aprovació del plec de clàusules, els informes, que ja han estat emesos, com vostès saben molt bé, pel Consell Audiovisual de Catalunya, i que tot això va configurant... No els avorriré parlant del repte de la ràdio digital, i del que significa de transformació i revolució, en aquest món de la comunicació, l'aparició d'aquestes emissores; que la legislació de l'Estat, així com en la televisió digital sí que preveu un pagament de la tecnologia analògica, en la ràdio no el preveu, i que, per tant, generarà una distorsió que hem de veure com això pot afectar les empreses de radiodifusió catalana; com hem d'encarar també el repte de la comunicació en tot aquest nou escenari que planteja aquesta reconversió tecnològica i legislativa... No els avorriré, amb tot això, perquè és que no els interessa.

Què és el que hem fet nosaltres que ha generat, doncs, tota aquesta, ho repeteixo, pautada i premeditada imputació de falsedats, una darrere l'altra, per part de l'oposició? Doncs bé, un projecte que, si volen, en podem dir Comuni.cat, perfectament estudiat, pautat, totalment previst, amb tots els antecedents, amb tota la planificació, que l'únic que persegueix és, davant d'aquest repte de revolució i de canvis i de la distorsió de la tecnologia digital amb l'analogica d'un espai comunicacional, amb unes empreses catalanes que lluiten també amb les empreses estatals, amb forts grups de pressió estatals, amb el desenvolupament d'un espai comunicacional públic que estem tirant endavant entre tots i que està donant una qualitat impressionant, doncs, el que volem és veure com és possible de completar l'espai radiofònic català en l'espai de la freqüència modulada, davant de la manca de planificació del Ministeri de Ciència i Tecnologia, per acabar de completar –perquè aquestes són les seves competències–, en el seu pla tècnic, doncs, una sèrie de possibles noves emissores que vinguin a reforçar l'existència d'emissores de caràcter local i en xarxa a Catalunya que ens permetin afrontar aquest repte permanent de configurar, malgrat les nostres limitacions demogràfiques, empresarials i institucionals, un espai comunicacional català amb força des de la societat privada, i també amb les cadenes públiques que ja estan emetent.

I el que fem és: «Escolti, Ministeri, volem que obri el pla tècnic. –No.» «Volem que revisi la possibilitat que puguem arribar, en el futur, a concedir noves llicències, perquè creiem que hi ha espai, perquè davant de la tecnologia digital hem d'acabar de completar i d'engruixir i de possibilitar que a Catalunya hi hagi aquest espai ben fort i ben potent, i que resisteixi aquesta duplicitat i aquesta transició. –No.» Molt bé, doncs després d'haver intentat obrir la planificació del Ministeri, el que fem és dir: «Molt bé, Ministeri, vostè ens diu

que no hi ha espai. Nosaltres li demostrarem que sí que hi ha espai», i enguegem una prova pilot.

Una prova pilot que no és cap concessió predeterminada, que no és cap llicència atorgada amb caràcter indefinit, que no és cap generació de dret per part de cap empresa, que s'obre a més per un procés obert de dir: «Escolti'm, aquells que vulguin, durant sis mesos, emetre i facilitar aquesta anàlisi tècnica per part del Govern de la Generalitat, ens agradaria que ens manifestessin si estaran disposats provisionalment, precàriament, sense cap títol, sinó només sota aquest paràmetre de la prova pilot, a emetre durant aquests sis mesos, perquè ens permeti efectuar una constatació, una comprovació tècnica d'aquest espai, i aleshores poder constatar i poder demostrar al Ministeri de Ciència i Tecnologia, que és qui ha de fer aquesta planificació contrastada, que es pot obrir, i –aleshores sí– procedir a tot el procés per endegar la concessió de possibles noves llicències en el futur.»

Per tant, ni cap llicència, ni cap vulneració del procediment previst, ni cap menysteniment de Consell de l'Audiovisual català, ni cap alteració de la legalitat vigent; cap ni una. Hem obert aquesta possibilitat amb uns determinats criteris, que s'han convidat cadenes d'àmbit nacional amb unes determinades condicions, o també d'àmbit estatal en condicions de complir unes condicions de cobertura determinada; també que complissin unes determinades especificacions en el sentit d'emetre i de tenir una presència determinada en llengua catalana, i també sol·licitant la col·laboració d'aquesta empresa perquè les diferents empreses efectuïn les emissions amb uns paràmetres tècnics proposats per a cada freqüència que ens permetin fer aquesta valoració global, que puguem efectuar emissions amb contingut de programacions reals, perquè, d'altra banda, proves tècniques, doncs, també és molt fàcil, però en tot cas el que interessa és veure si les vint-i-quatre hores, durant sis mesos, tot això no genera distorsions amb les companyies o amb les empreses o amb les llicències existents.

En definitiva, poder configurar una nova proposta perquè, el Pla tècnic de radiodifusió sonora en ones mètriques amb modulació de freqüència –això tan llarg que fa el Ministeri de Ciència i Tecnologia–, el pugui aprovar d'aquí a sis mesos o un any, i un cop això estigui aprovat –que esperem que pugui ser així–, aleshores és –no ho dubtin– quan iniciarem procedimentalment, com està pautat per llei, amb el ple respecte a l'ordenació jurídica d'aquest país, des del Govern, tota aquesta iniciativa, tot aquest procediment, el plec de condicions, la concurrència pública, els informes del Consell de l'Audiovisual previs al plec de condicions, posteriors a la concessió de llicència, i que, per tant, ens ha de permetre, ho repeteixo, consolidar de cara al futur unes noves llicències, sense cap predeterminació, que avui durant uns mesos explorarem tècnicament si és possible que tinguin un espai dintre de l'actual marc radiofònic tècnic de la freqüència modulada en tecnologia analògica de Catalunya.

I això és el que hem fet. Per tant, ho repeteixo, vull negar la principal. Vostès intenten repetitivament posar de manifest una suposada il·legalitat, una alteració que

no ha existit. Jo lamento que vostès siguin, ho repetixo, tan obcecats, però entenc per què ho fan.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Carbonell.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor Puig, abans d'entrar a la rèplica pròpiament, li vull recordar que en aquesta cambra l'únic diputat que ha sortit a defensar el pensament únic –que li recordo que és del senyor Francis Fukuyama– va ser el flamant conseller, el nou flamant conseller d'Indústria i Treball en aquella sessió cèlebre sobre globalització que va incomodar fins i tot els diputats de Convergència i Unió en aquella defensa aferrissada del liberalisme econòmic més radical i que, en alguns moments, fins i tot, fa referir-s'hi, a Francis Fukuyama.

Però a part d'això, a part de la cultura política que val la pena de tant en tant recordar, que està a la base o que hauria d'estar a la base en segons quines afirmacions, jo vull tornar, si us plau, a repetir-li-ho. Veig que vostès no modificaran de *motu proprio* aquest Pla, jo li he de dir que mirarem que els grups parlamentaris d'aquesta cambra en el proper Ple, doncs, puguem aconseguir modificar el que és una arbitrarietat que no s'aguanta en un estat de dret. Miri, i no li dic jo, li diu l'advocat de l'Estat, i no ho volia fer, però llegiré la clàusula sexta del Conveni que vostès van proposar al Ministeri de Ciència i Tecnologia i que és, segons l'advocat de l'Estat, una vulneració de la legalitat.

Perquè vostès diuen, i ho vaig a llegir, perquè almenys en el *Diari de Sessions* quedi constància que vostès volien atorgar les concessions en caràcter definitiu de les freqüències. El títol sisè d'aquell Conveni que vostès proposaven diu el següent, en castellà: «Finalizada la prueba piloto por la extinción de su plazo y de conformidad con el resultado de la misma, la Secretaría de Estado de Telecomunicaciones y para la Sociedad de la Información, en relación a todas aquellas emisoras objeto de la prueba, respecto a las que se haya constatado su carácter de disponibles a los efectos de lo dispuesto en la disposición final segunda del Real decreto 83/97, de 5 de setiembre, procederá a su inclusión en el anexo de relación de frecuencias destinadas a emisoras para ser explotadas en régimen de gestión indirecta. En este caso, la Secretaría de Estado de Telecomunicaciones y para la Sociedad de la Información de la Generalidad, en el ámbito de sus respectivas competencias procederá...», escoltin bé, escoltin bé, senyores i senyors diputats, «a otorgar a las empresas que hayan participado en la prueba piloto las correspondientes concesiones demanial para el uso del dominio público radioeléctrico y concesión para la prestación...», això ho diuen vostès, ho diuen vostès, «en régimen de gestión indirecta del servicio de radiodifusión.»

Això no ens ho hem inventat, nosaltres. I el que diu l'advocat de l'Estat és que això és il·legal, perquè anaven atorgar amb caràcter definitiu unes concessions.

Per tant, tot el que li he explicat jo, i li deia, i de veritat li deia: «S'han equivocat, corregeixin, tornem a establir la legalitat d'aquest país», perquè hi ha massa coses que s'estan produint i que estan trencant les regles del joc. El que jo li deia amb unes paraules molt dures, però molt meditades: «Corromp les regles del joc.» I això no pot ser acceptable, per molt que vostès es vulguin mantenir aferrissadament en el poder, hi han regles del joc que s'han de respectar, perquè, si no, el que es vulnera és l'Estat de dret, i no podríem parlar de Catalunya com un país democràtic, i això és molt greu.

Per tant, els invito: corregeixin, encara hi estem a temps, perquè és molt seriós, perquè de fet han regalat a unes empreses un bé públic, un bé de tots, sense els preceptes, manaments legals, i això és molt greu, i els demano que ho puguin corregir abans que mirem de buscar el màxim de suport entre els grups parlamentaris per obligar-los a fer-ho. Millor que ho puguin fer de *motu proprio* respecte a l'Estat de dret, crec que seria una bona decisió.

El vicepresident primer

Gràcies senyor Carbonell. En nom d'Esquerra Republicana té la paraula, també, per al seu torn de rèplica, l'illustre senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, miri, conseller Puig, no s'emboiqui amb la bandera, eh?, no s'emboiqui amb la senyera, aquí no hi ha la voluntat de construir l'espai radioelèctric i radiofònic nacional, potser, si li repasso quina ha estat l'empresa que més concessions ha tingut, cert que és d'un militant de Convergència, però ja sabem tots quina concepció nacional tenen aquestes emissores. No ens emboliquem amb la senyera, i no ens emboliqui a nosaltres tampoc en operacions opositores estranyes, ni toros ni tintoreres, senyor Puig, les tintoreres estan en el Mediterrani, és el tauró típic del Mediterrani. En el Mediterrani no hi ha cap altre tauró que la tintorera, si no és que entren per l'estret de Gibraltar, a vegades, però aquí davant del nostre mar només hi ha tintoreres, són tauronets i petits i, de tant en tant, mengen xarxes, però no fan massa mal. No ens emboliquin, doncs, per tant, en operacions estranyes.

Nosaltres no fem el joc a ningú –no fem el joc a ningú–, vostès senyors de Convergència ja haurien de començar a aprendre-ho. Miri que els costa, eh?, els costa. No fem el joc a ningú. No fem el joc a ningú, ni al PP com vostès, ni als socialistes; no fem el joc a ningú.

Miri, i tant me fa, eh?, perquè l'ordre no és important, però aquesta interpellació la va entrar el nostre Grup pel sistema ordinari i el Grup Socialista per urgència cinc dies més tard, i jo no acusaré el senyor Carbonell de venir a fer seguidisme de la interpellació d'Esquerra Republicana –no faltaria més–, no acusaré el senyor Carbonell de seguidisme en temes de mitjans d'informació d'Esquerra, no gosaria a fer-ho.

Però, miri, dues coses només. Primera, expliquin per què el Consell de l'Audiovisual de Catalunya altre dit independent, diu que expressa la seva disconformitat

amb el procediment emprat, per què?, si ho han fet tan bé! Per què el Consell de l'Audiovisual de Catalunya altre dit independent expressa la seva disconformitat, i diu –i diu– que «les dificultats actuals del sector no són imputables a les empreses, sinó a qui exerceix la responsabilitat de la gestió del sistema radiofònic i ostenta la capacitat de modular les regles del joc». Diu que «les dificultats que presenta la situació actual del sector són imputables al Govern, perquè modula incorrectament les regles del joc. Consell de l'Audiovisual de Catalunya».

I expliqui'm si és mentida que vostès havien presentat un acord en el qual aquesta prova pilot es concedia, ha dit, les freqüències i eren per sempre. És fals, aquest document? Aquest document és fals? L'advocat de l'Estat fa un informe sobre un document fals? Deuen tenir poca feina els advocats de l'Estat que s'entretenen a fer informes sobre documents falsos, perquè hi ha un informe de l'advocat de l'Estat que fa referència a aquest document i fa referència als aspectes d'aquest document que justament li critiquem. Si puja i ens diu que l'Informe del CAC és fals i l'Informe de l'advocat de l'Estat és fals, retirarem les nostres paraules, però aquest Informe ens va arribar a nosaltres, el del CAC, en un sobre del CAC oficial. I l'Informe de l'advocat de l'Estat no en tinc l'original, però aquest és una còpia de l'original. Si l'Estat i el CAC fan falsedats per acusar el Govern de la Generalitat, potser sí que resulta que ara tothom està contra vostè. Si són certs, és que vostès es van equivocar, com tothom, com nosaltres ens equivoquem de vegades, com acceptaria que m'hagués equivocat si aquests dos informes fossin falsos, com els agrairia que vostès acceptessin que s'han equivocat i anessin enrere i fessin les coses ben fetes.

Ja ho sap vostè, senyor Puig, la feina ben feta no té futur.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bargalló. També, per al seu torn de rèplica té la paraula l'honorable senyor Felip Puig.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Bé, sí que, en tot cas, ja sé que ha estat un lapsus, però és la feina ben feta la que sí que té futur, i aquesta és la que intentem fer nosaltres i li garanteixo, els puc garantir, que el que jo he manifestat amb anterioritat és el que el Govern està plantejant i efectuarà. Estem tirant endavant una prova pilot, una prova pilot que no ha consolidat cap dret radiofònic a cap empresa, que no es tracta de cap concessió de llicència, que no era preceptiu l'informe del CAC i el Consell de l'Audiovisual, entenc que el Consell de l'Audiovisual, davant les informacions aparegudes i de les intencions també acusatòries que es van efectuar amb aquesta prova pilot, s'hagués de manifestar amb un exercici de reserva i de prudència i recordar que per concedir llicències s'han de seguir una sèrie de tràmits preceptius, i el Govern el que va manifestar és que, evidentment, complirà escrupolosament tot això.

Jo entenc que a vostès no els deu interessar massa què és el que hi ha en el fons de tot això. El que hi ha en el fons de tot això és explorar que es pugui configurar un

espai de comunicació a Catalunya amb empreses consolidades davant de l'actual revolució de les tecnologies digitals, que configurarà un espai absolutament diferent, l'agregació de grups financers, de grups de comunicació, potents com els que ja hi han aquí. Vostès saben que les cadenes d'àmbit estatal segur que ho saben, la SER, el grup Unión Radio, 40 Principales, Cadena Dial M80, la COPE, la Cadena SER, la Onda Cero, Europa FM, Radio Intereconomía, grups molt important, i al costat cadenes d'àmbit nacional, Onda Rambla, Onda Cero, Ona Catalana, RAC1, RAC 105, el Grup Flaix, Ràdio Estel, el Grup de Ràdio Teletaxi, aquests són els grups que estan operant en aquests moments en l'espai radiofònic de Catalunya.

Quines són les empreses a les quals se'ls ha demanat de participar en la prova pilot? No n'han fet pas esment, potser és perquè no interessa. La Cadena SER està inclosa en la prova. (*Veus de fons.*) La Cadena SER està inclosa a la prova, sí, senyora, sí: la Cadena SER està inclosa a la prova; els 40 Principales no, perquè és una cadena completa; el Grup de Radio de M80, no, perquè no han complert els requisits que es demanaven a la prova; la Radio Intereconomía està inclosa a la prova, cadena també estatal; Onda Rambla, Onda Cero, Ona Catalana, el RAC1, el RAC 105, el Grup Flaix, Ràdio Estel, el Grup Radio Teletaxi, aquestes són les empreses que se'ls ha demanat que participin d'aquesta prova.

Però –ho repeteixo– segurament tot això, la finalitat de tot aquest procés no té cap importància, el que té més importància és fer forat. I quan jo deia això del pensament únic, jo sé perfectament –tot i que no tinc segurament la seva talla intel·lectual, senyor Carbonell– què és el pensament únic, però vostè també sap que col·loquialment el pensament únic és aquest intent que Europa ha dominat i encara intenta de tant en tant dominar des del punt de vista intel·lectual, des d'un punt de vista de respondre a aquest suposat progressisme polític que, després, a l'hora de la veritat es desenvolupa i es manifesta amb un nepotisme il·lustrat prepotent que el controla o destrueix, que al cap i a la fi s'amaga darrere –ho repeteixo– aquesta visió que intenta, a través d'una pressió sobre els mitjans de comunicació, quan no es controlen directament, s'intenta condicionar la seva acció, d'una reiterada presència a través de determinats analistes o sectors acadèmics, científics, als quals, doncs, s'intenta anar generant una permanent manera d'entendre el món que jo crec que aquesta no és la que acaba donant resposta.

Vostè ha dit que era un fet gravíssim, i ho ha dit amb aquesta, diguem-ho així, dramatització; gravíssim que haguem impulsat una prova pilot que no consolida cap llicència, que no ha vulnerat cap precepte legal i que –ho repeteixo–, en el moment que el Ministeri, si és el cas, autoritza l'ampliació de la planificació tècnica de l'espai de radiofonia en freqüència modulada a Catalunya, es procedirà a efectuar tots els processos que vostès reclamen i que la Llei ens exigeix.

Jo no entraré en la provocació de parlar de la corrupció, i suposo que vostè m'agrairà que no ho faci, perquè em sembla que si hi ha algun partit en aquesta cambra que té les pàgines més tristes i més constatades i més executades en el camp de la corrupció és el seu. Però dei-

xi'm que li digui: en el camp de la comunicació, i vostè ha parlat d'inaudit en un país democràtic, quin va ser el govern que va mantenir paralegal, durant bastants mesos i bastants anys, TV3? Quin va ser el Govern que va obligar que impulséssim la Televisió Nacional de Catalunya amb unes condicions precàries tècnicament, sotmeses a una indefinició jurídica permanent? Va ser el seu, senyor Carbonell. Quin és el Govern que va intentar reiteradament posar portes al camp a les emissions radiofòniques i televisives en català, perquè el País Valencià o les Balears poguessin rebre també això? Va ser el seu també, senyor Carbonell, i tant! I com que vostè també fa temps que es mou per aquests àmbits, i potser per això, miri, vostè es preguntava: «Per què no ha vingut el conseller Mas-Colell?» Miri, doncs, perquè, com a portaveu del Govern, m'ha tocat a mi defensar aquesta...

Però sap què...? Jo pensant, pensant..., potser és perquè com que el senyor Mas-Colell és un prestigiós intel·lectual, que ha viscut durant molts anys fora de Catalunya, i ha desenvolupat el seu prestigi i el nom de Catalunya, doncs, pels Estats Units, segurament, jo he pogut aportar una mica més la vivència d'aquests vint anys de gestió política i d'acció política per part del seu Partit en les institucions que vostès governen. I potser jo puc aportar més experiència que ell del que sí que es mou i es fa en aquelles institucions que coneix molt bé vostè, com la Diputació i com la instrumentalització i la manipulació de la COMRàdio o de BTV, amb recursos públics que vostès..., que vostès insuflen. I ens vénen després a parlar d'altres coses... (*Veus de fons.*) No, no, perquè..., hòstia, hòstia, no... (*Veus de fons.*) Perdoni'm..., no, no, no. Vostès volen parlar d'això? Quan vulguin..., un debat sobre els mitjans de comunicació a Catalunya. Nosaltres, les llicències i la destinació dels recursos públics a les emissores institucionals, ho fem absolutament tot transparentment, a través del pressupost del Parlament de la Generalitat de Catalunya, a través de les lleis i les seves concessions.

I, per tant, home, segurament, el dia que arribem –algun dia– a posar de president d'alguna de les emissores públiques el germà del nostre candidat o cap de llista, com a president de l'empresa que gestiona una emissora pública, aleshores potser sí que algú ens podrà acusar, a nosaltres, de fer les coses malament o de manipular o de tergiversar.

En tot cas, ho repeteixo, nosaltres no sacralitzem –li ho reconec i li sóc sincer, doncs–, els informes que vostè m'ha citat; en algun cas, doncs, me'ls estudiaré. Li garanteixo que el Projecte de Comuni.cat seguirà escrupolosament el procés de prova pilot, de no-concessió de cap dret de radiofonia a cap de les emissores. Perquè li llegiré textualment el que diu el model de conveni de la participació a la prova pilot. Diu, estrictament, a la seva clàusula 4: «L'empresa radiodifusora es compromet a respectar escrupolosament els paràmetres tècnics autoritzats per la Secretaria Tècnica de Telecomunicacions i Societat de la Informació per a cadascuna de les seves emissores i a no emetre, sota cap supòsit, sense el corresponent títol d'habilitació, que no tenen i que no tindran fins al corresponent procés públic, fora dels supòsits emparats per aquesta prova pilot.»

Aquesta és la formulació que hem donat en aquest prova. I torno a repetir: nosaltres complirem escrupolosament els informes preceptius, els processos de transparència i quan haguem de concedir llicències ho farem d'una manera clarament transparent.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor conseller.

Se suspèn la sessió, que és reprendrà demà a les nou.

La sessió se suspèn a un quart de deu del vespre i vuit minuts.

P R E U S

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	7.500 PTA	45,08 euros	
Número solt	225 PTA	1,35 euros	

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	6.000 PTA	36,06 euros	IVA inclòs
Número solt	120 PTA	0,72 euros	

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

i Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció conjunta (edició impresa o en microfitxa)	13.000 PTA	78,13 euros	
---	------------	-------------	--

Les publicacions oficials també són consultables a www.parlament-cat.es

ISSN 0213-7984 (sèrie P)

0213-7976 (general)

Dipòsit legal: B-27.966-1980

Imprès a Multitext, SL • Barcelona

